

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VINCENT
KLIESCH

Sisters Planet

PSİKOLOJİK GERİLİM

ÖLÜM MELEĞİ

**BİR MELEK GİBİ GÖRÜNÜYOR.
BİRÇOK İSMİ VAR. VE ÖLDÜRÜYOR,
ARKASINDA TEK BİR İZ BİLE BIRAKMADAN...**

Bir seri katil Berlin'de cinayetler işlemeye başlar. Üçüncü kurban, yaşlı bir kadın, beyaz bir gömleğin içinde evindeki yemek masasının üzerinde bulunur. Her adli tıp ekibinin korkulu rüyası gerçek olmuştur; ev köşe bucak temizlenmiş, geride tek bir iz bile kalmamıştır. Emniyet teşkilatı, "Temizlik Şeytani" adını verdiği bu esrarengiz katili yakalamak için son çareyi kendine has, alışılmadık metotlarıyla vahşi bir katliamı aydınlatan Julius Kern'i aramakta bulur. Ancak Kern eskisi gibi değildir, çünkü bu katliamın sorumlusu Tassilo'nun beraat etmesiyle birlikte bu davanın etkisinden bir türlü kurtulamamıştır. Kendini sorgulamaya ve kâbuslar görmeye devam etmektedir. Tam bu sırada karşısına çıkan bu zorlu meydan okuma onu eski günlerine geri döndürür fakat soruşturma bir türlü ilerlememektedir. Zaman gittikçe daralırken Kern de kendisini sonuca götürecek bir ipucu bulma umuduyla uykusuz geceler geçirir ancak katil bir sonraki kurbanını aramaya başlamıştır bile...

Kern sonunda peşinde olduğu adamı yakalamak için ömründe bir daha asla görmek istemediği başka bir seri katilin, Tassilo'nun, yardımına ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda kalır.

Titiz bir seri katil ile kâbuslarını geride bırakmaya çalışan bir dedektifin kanlı düellosuna hazır olun!

Pegasus Yayınları: 1323

Bestseller Roman: 575

ÖLÜM MELEĞİ

VINCENT KLIESCH

Özgün Adı: Die Reinheit des Todes

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Murat Demirci

Düzeltili: Kemal Küçükgedik

Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016

ISBN: 978-605-343-854-0

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Blanvalet Verlag, München, Verlagsgruppe

GmbH'nin bir alt markasıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
Verlagsgruppe Random House GmbH'den alınmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

VINCENT KLIESCH

ÖLÜM MELEĞİ

Almancadan Çeviren:
ALİ MELİH ATAFIRAT

Kitap

Ölümün temizliği araştırmacıların karşısına titizlikle temizlenmiş olay yeriyle çıktı. Bu esrarengiz seri katil üçüncü defa kusursuz bir cinayet işlemeyi başarabilmiş miydi? LKA Berlin bir bilmeceyle karşı karşıya kalmış durumdaydı. Bütün ümitler, bundan üç yıl önce alışılmadık araştırma metotları sayesinde acımasız toplu cinayet sanığı Tassilo'yu yakalamış olan Kern'in omuzlarında. Ancak Tassilo'nun beraat etmesinden sonra, Kern artık eskisi gibi değildir. Hâlâ kendini sorgulamaya devam ederken, bu yeni meydan okumayla karşı karşıya kalır. İlk başta bütün izler boşa çıkacak gibi görünüyordu. Araştırmacıların zamanı gittikçe daralırken, katil çoktan yeni bir kurban aramaya başlamıştı.

Yazar

Vincent Kliesch 17.10.1974'te Berlin'de doğdu. Moderatör olarak Potsdam/Babelsberg'deki filmparkta müşterileri eğlendirdi. Ayrıca Starbucks'm siparişi üzerine üç yıl kendi komedi şovunu yöneterek, Almanya'nın tanınmış komedyenlerini sahneye çıkardı.

Bir stand-up komedyeni olarak Vincent Kliesch, Quatsch Comedy Club'da ve Nightwash'ta sahne aldı. Ayrıca Burgtheater Zieser'in bir üyesi olarak birçok başrolü üstlendi.

Ancak en sevdiği meslek yazarlıktı. Gerilim edebiyatını seven bir kişi olarak komediden gerilime geçmek zor olmadı. "Toplumu eğlendirmenin metotlarıyla, toplumu heyecanlandırmanın metotları aynıdır. Sadece aksi yönde gelişir."

Ölüm Meleği yazarın ilk romanıdır. Vincent Kliesch şu sıralar Polis Müfettişi Julius Kern'in yeni macerası üzerinde çalışmaktadır.

Hizmet sektöründe çalışanlar için.
Sinirlerinizi bozmayın.

GİRİŞ

Uzun süreden beri beklenen misafirle birlikte çılgınlık da eve gelmişti. Harika bir müzik odayı acı tatlı bir melankoliye boğarken, Elisabeth Woelke bilinçaltından gelen uyarıları bir kenara itti.

Her şey fazla güzeldi; görüldüğü gibi olması mümkün değildi. Kaçmalı, yardım istemeliydi. Belki de bu akşamın sonunda hayatta kalamayacağını hissetmesine rağmen gülümsedi.

Kanepenin üzerinde zarif bir şekilde oturmakta olan misafirine, “Şarap ister misin?” diye sordu.

Kadını ilk gördüğü andan itibaren etkisi altına almış gülümseyişiyle, “Lütfen,” diye cevap verdi.

Altmış bir yaşındaki eczacı kadın, onu şahsen tanımak, onunla baş başa oturmak için haftalardır bekliyordu. Adam onu daha ilk andan itibaren anlamıştı. Gerçekten anlamıştı. Fakat gülümsemesinin arkasında yatan ürkütücü tehlike, birbirlerine söyledikleri her cümleyle daha da güçleniyordu. Adam, büyük bir güneş gözlüğünün arkasına sakladığı gözleriyle odayı kontrol ediyordu.

Benim ziyaretime çok iyi hazırlanmış, ortalığı toplayıp temizlemiş, diye düşündü adam. Ama buna rağmen, kadına eşlik ederken yapacağı çok iş vardı.

Elisabeth Woelke şarabı ikram ederken, “Tahmin ettiğimden çok farklısın,” dedi.

ÖLÜM MELEĞİ

Adam yumuşak bir sesle, “Peki, nasıl biriyim?” diye sordu. Adamın sesi bile onu etkiliyordu.

“Nasıl söylesem bilemiyorum. Neredeyse biraz bir...”

Düşündüklerini söylemenin doğru olup olmayacağından emin değildi. Peki ya gerçekten öyleyse?

Adam, “Bir melek gibi mi?” diyerek ona yardımcı oldu.

Adam bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve kadına doğru yürüdü. Sadece ikisi vardı ve kimse onları rahatsız edemezdi. Her şey kadının arzuladığı gibi ilerliyordu.

Adam, “Gel dans edelim,” dedi ve elini ona uzattı.

Chopin’in gece müziği eşliğinde dans etmeye başladılar.

Birbirlerine hiç benzemeyen bu çiftin, sıcak mum ışığında ortaya koydukları korkutucu görüntü tuhaf bir şekilde sessiz ve huzurluydu. Hem de yaklaşan ölümün gittikçe büyüyen gölgesine rağmen. Eczacı kadın, adamın evine getirdiği felaketi sezmesine rağmen gözlerini kapadı ve tehlikeyi görmezden geldi. Çünkü hayatında daha önce hiçbir zaman, şu an onun kollarımdayken hissettiğine benzer bir duyguyu yaşamamıştı, bu tarif edilemez bir histi.

“Yoksa sen onlardan biri misin?” diye adamın kulağına fısıldadı. “Bir melek misin?”

Durdular. Adam güneş gözlüklerini çıkardı ve kadının gözlerinin derinliklerine baktı.

“Bunu mu istiyorsun?” diye sordu.

Kadın bakışlarını çeviremedi, gözlerini adamdan alamıyordu. Sanki dünyanın bütün mutluluğu ve huzuru adamın gözlerine yansıyor. Vereceği cevabın doğuracağı sonuçları az çok tahmin ediyordu ama bu ona engel olmadı:

“Her şeyden daha fazla,” dedi.

Olay yeri, Julius Kern'in tahmin ettiğinden daha ilgi çekiciydi.

Elizabeth Woelke'nin cesedi, kar beyazı bir gömlek içinde, yapılmış saçları ve makyajıyla oturma odasının ortasındaki yemek masasının üzerinde yatıyordu. Odanın geri kalan bölümü de sanki özel bir gece için hazırlanmış gibi görünüyordu. Mobilyaların, lambaların, hatta ampullerin bile her biri kusursuz bir şekilde temizlenmişti. Pencere camları o kadar güzel silinmişti ki insan cam yokmuş hissine kapılıyordu. Resimler ve çerçeveleri cam ve tahta parlatıcılarıyla temizlenmiş, hatta asıldıkları çiviler bile parlatılmıştı. Odadaki her şey büyük bir itinayla temizlenmiş ve düzene sokulmuştu. Koltuk masasındaki uzaktan kumanda, raflardaki kitaplar, yazı masasındaki fotoğraflar, hemen hemen her şey pırıl pırıldı ve temizlik malzemesi kokuyorlardı.

Kern çok etkilenmişti. Oda, kusursuz temizliğiyle anlatılması güç, ürkütücü bir soğukluk yayıyordu.

Kendi kendine, "Tıpkı bir ameliyat salonu gibi," diye mırıldandı. Quirin Meisner, Kern'in geldiğini ancak o zaman fark edebildi.

Meisner, sekiz ay içinde üçüncü kurbanın verildiği seri cinayetleri araştırmakla görevli cinayet masasının şefiydi. Bir saat önce, olay yerini görmesi için Kern'i Brandenburg'dan çağırılmıştı.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim, Julius," diyerek Kern'i selamladı.

ÖLÜM MELEĞİ

Kern, “Bu Tanrı’nın belası şehir,” diye cevap verdi. “Bütün manyakları kendine çekiyor ve bu durum kimseyi ilgilendirmiyor.”

Meisner alaycı bir tavırla, “Brandenburg seni yumuşattı mı?” diye karşılık verdi.

Julius Kern neredeyse beş yıldır LKA¹ Brandenburg’da çalışıyordu. Meslek hayatı ise Berlin’de başlamıştı. Orada olağanüstü soruşturma tarzıyla daha baştan dikkat çekmişti. Suçluların yakalanması için gereken etkili bilgilerin açığa çıkarılmasında hep belirleyici bir rol oynuyordu. Kern hiçbir zaman pes etmezdi. Hatta bütün meslektaşlarının yenilgiyi kabul ettiği zamanlarda bile, o işin peşini kovalamaktan asla vazgeçmezdi.

“Bu üçüncü. İkinci cinayetten sonra seni ekibe çağırmayı düşündüm ama işlerin nasıl olduğunu sen kendin de biliyorsun.”

“Niçin beni bu hastalıklı olayın içine çekmek istiyorsun?”

Meisner düşünmek için fazla zaman harcamadı.

“Seni yanlış yere park eden arabalara ceza yazman için çağırırsalardı daha mı hoşuna giderdi?”

“Anlat o zaman!”

“Adam her zaman aynı şeyi yapıyor. Onları önce kloroformla bayıltıyor, sonra da suda boğuyor.”

“Mücadele izleri var mı?”

“Hayır, görüldüğü kadarıyla kurbanlar kendilerini savunmuyorlar. Hırsızlık da yok.”

“Kurbanlar onu tanıyorlar mıydı?”

Kern etrafına bakmaya devam etti. Meslek hayatı boyunca, bir sürü şey görmüş olmasına rağmen, bu odada gördükleri dikkate değermişti. Suçlunun, cinayetten sonra odayı temizlemek ve düzenlemek için gösterdiği çaba adeta korkutucuydu.

1 (Alm.) Landeskriminalamt: Eyalet Kriminal Polisi. (ç. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

VINCENT KLIESCH

Kern, "Bunun bir ritüel cinayeti olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onu da düşündük. Ama uzmanlar buna yönelik bir ize rastlamadılar."

"Ama olmadığını da söylemiyorlar değil mi?"

"Eğer bunu yapmasının dini bir nedeni olsaydı, bunu bize göstermek isterdi, diyorlar. Ancak böyle bir şey yapmadı."

"Ne istiyor peki? Esas amacı kurbanı öldürmek değilmiş gibi görünüyor. Bunu istese, çok daha kolay bir şekilde becerebilirdi. Yani, bir insanın burayı temizlemesi ne kadar zamanını alır?"

"Arkadaşlarımız bunun dört ile altı saat arasında sürmüş olabileceğini söylüyorlar. Eğer yalnızsa."

Kern, "O yalnızdı," dedi.

Meisner, "Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu.

"Bu herif kesinlikle yanlış bir şey yapmak istemiyor ve birinin bu olayı bilmesi çok yanlış olurdu."

Meisner, "Eğer katiller hiç yanlış yapmasalardı, biz ne halde olurduk?" diye sordu.

"Bu herif hata yapmıyor."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Yoksa beni buraya çağırmazdın."

İkisi de gülümsediler. Kern ve Meisner birbirlerini uzun yıllardan beri tanıyorlardı. Kern, Brandenburg'a atanıncaya kadar sık sık birlikte çalışmışlardı. Meisner, Kern'den yaşça büyüktü. Bu nedenle Kern onu babası gibi görürdü.

Kern, "Adam çok kuvvetli," diye tespitte bulundu. "Kloroformu kadının suratına uzun bir süre bastırmak zorundaydı. Ben olsam kendimi savunurdum. Bir de cesedi kaldırıp masanın üzerine koymuş. Ona bir lakap taktınız mı?"

“Gençler ona *Temizlik Şeytanı* diyorlar.”

“Fena değil.”

Kern etrafı inceledikçe, suçlunun geride bıraktığı temizliğin büyüklüğünün daha bir farkına vardı.

“Benim eve de bir uğrasa hiç fena olmaz aslında. Evden çok ahıra benziyor.”

Meisner dikkatlice, “Nathalie hâlâ...” diye sordu.

“Ne yapabilirim? Onun da kendine göre nedenleri var.”

Kern’in karısı Nathalie bir süre önce, kızı Sophie’yi de yanma alarak onu terk etmişti.

“Bana anlatmana gerek yok. Ailesi için endişelenen bir adamın nasıl olduğunu ben de kendimden biliyorum.”

Kimlik tespit ekibinin başkanı yanlarına geldi.

“Biz işimizi bitirdik. Adli tıptan gelen gençler cesedi götürmek istiyorlar.”

Pozitif bir cevap beklemeyen Meisner, “Bir şey buldunuz mu?” diye sordu.

“Tıpkı diğerleri gibi ne kan, ne saç ne de DNA var. Oturma odasında, holde ve banyoda parmak izi bulamadık. Kurbanınki bile yok. Diğer odalara ise girmemiş gibi görünüyor.”

“Kullandığı malzemeye ne diyorsunuz?”

“Sana listeyi mümkün olduğunca çabuk göndermeye çalışacağım. Bunun dışında sana maalesef fazla yardımcı olamayacağım. Adam yine her yeri çok iyi temizlemiş.”

Kern, “Bunu niçin yapıyor?” diye sordu. “Bir adam cinayet işlediği zaman, mümkün olduğu kadar çabuk oradan kaçmaya bakar. Ama bu saatlerce evin içinde kalıyor.”

Meisner, “Psikologlar asıl bizim dikkatimizi çekmeye çalıştığını söylüyorlar. Bize gücünü göstermek istiyormuş,” diye cevap verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

“Demek, *Haydi bakalım, beni yakalayın da görelim*, kafalarında takılıyor. Hepsi bu lanet olası büyük şehrin anonimliği yüzünden. Milyonlarca insan yaşıyor ve kimse kimseyi tanımıyor. Sonuç olarak da bu ortaya çıkıyor işte: Kendince bir misyon edinmiş manyağın teki! Kadının üzerindeki gömlek ne?”

Kern cesede doğru gitti. Meisner de onu takip etti.

“Gömlekleri adam yanında getiriyor. Hepsi aynı model. Seri üretim. Her yerden satın alınabilir.”

“Adam onlara üniforma mı giydiriyor?”

“Öyle görmek istiyorsan, evet.”

Kern düşündü.

“Adam kadınları kişiliklerinden koparıyor! Karakterlerini oluşturan her şeyi ellerinden alıyor. Elbiselerini, saç şekillerini, hatta pisliklerini bile! Hepsini eşit hale getiriyor, hepsi aynı oluyor. Ölümle aynlaşıyorlar! Diğer kurbanlar nasıldı?”

Meisner, “Merkeze gidince dosyayı sana veririm,” dedi ve kimlik tespit ekibiyle gelen arkadaşına, “Bizi biraz yalnız bırakabilir misin, lütfen?” diye sordu.

“Tabii.”

Yakınlarında onları işitebilecek kimse kalmayınca, Meisner sessizce, “Bu adam bizimle istediği gibi oyun oynuyor. Hakkında hiçbir bilgimiz yok. Bizi aptal gibi orta yerde bırakıyor ve korkarım ki cinayetlerine devam edecek. Bana yardım edebilir misin? Sanırım artık ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum, kendime olan güvenimi yavaş yavaş kaybediyorum.”

“Castella ne diyor bu işe?”

“Bırak, o da benim derdim olsun.”

Kern etrafa bakmaya devam etti. Bu odada bir hayat yaşanmıştı. Gülünmüş ve ağlanmıştı. Yaşlı kadın büyük olasılıkla torununu burada karşılamıştı. Misafirlerini burada ağırlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama son misafiri her şeyi silmişti. Artık bu odada hayata dair tek bir belirti bile yoktu. Burası artık yalnız boş, temiz, düzenli ve soğuk bir odaydı.

Kern, "Senden bir ricam olacak," dedi. "Onunla yalnız kalmak istiyorum."

"Nasıl, yalnız mı?"

"Siz onu götürmeden önce bana bir beş dakika ver. Yalnızca ceset ve ben! Baş başa."

Meisner şaşırmıştı ama arkadaşının alışılmadık araştırma metotlarını biliyordu. Zaten onu tam da bu yüzden çağırmıştı.

Buna rağmen, "Buradan ne öğrenmek istiyorsun?" diye sormadan edemedi.

"Adam bize bir şey söylemek istiyor. Temizlik ve düzen bize verilen bir mesaj. Eğer odayı onun gözüyle yaşarsam, belki onu anlayabilirim."

Meisner buna karşı gelmedi. İzler tespit edilmiş ve gereken fotoğraflar çekilmişti.

"Tamam, sana on dakika veriyorum. Ama sonra cesedi gerçekten götürmeliyiz."

Birkaç dakika içinde herkes evi terk etmişti. Kimlik tespit ekibi, güvenlik polisleri ve cinayet masası üyeleri geri dönmüşlerdi.

Şimdi eve bir sessizlik çökmüştü. Evin temizliğinden de güç alan sessizlik, havada karanlık bir bulut gibi duruyordu. Julius Kern, çok iyi temizlenmiş olan odada, Elisabeth Woelke'nin kusursuz bir şekilde hazırlanmış cesediyle birlikte, tek başına duruyordu. Saniyelerce, uykuya dalmış gibi görünen ölü kadının makyajlı yüzüne baktı.

Kern pencereye gitti. Ev, devamlı olarak turist gruplarının ziyaret ettiği Charlottenburg Sarayı'ndan çok da uzakta olmayan Berlin'in Charlottenburg semtinde bulunuyordu.

Gözü, büyük parke taşlarıyla döşeli sokağın karşısında bulunan meyhaneye takılınca, "Küf kokan bayi toplantı lokali," diye söylendi kendi kendine. "Büyük ihtimalle bodrumunda bir bowling salonu vardır."

Bir seri cinayet için alışılmadık bir ortamdı. Cinayet, burada, eski Berlin'in tanınmış ailelerinin oturduğu, yüksek tavanlı eski bir evde işlenmişti.

Bu deliller şimdi de ihtiyarlara saldırmaya başladılar.

11 Temmuz günü Elisabeth Woelke eczanesine gitmemişti. Uzun yıllardır birlikte çalıştığı iş arkadaşı ve dostu Astrid Sokorsky ona bir saat boyunca telefonda ulaşmaya çalışmıştı. Bunu başaramayınca, şefinin bir süre önce kendisine verdiği yedek anahtarı kullanmaya karar vermişti.

Woelke ona, "Eğer bir şey olursa, istediğin zaman evime gelebilirsin," demişti.

O gün bir şeyler olmuştu.

Kocası kanserden öldüğünden beri, Elisabeth Woelke son birkaç yıldır yalnız başına oturuyordu. İki çocuğu da artık Berlin'de yaşamıyordu. Woelke onlarla olan iletişimini koparmamış olmasına rağmen, yıllar geçtikçe görüşme sayıları giderek azalmış, sadece doğum günleri ve Noel yemekleriyle sınırlı kalmaya başlamıştı.

Şimdi Kern'in önünde ölü olarak yatıyordu.

Sana bunu niçin yaptı? Onu tanıyordun, değil mi?

Kern gözlerini ölüden ayırarak düşünceli bir tavırla odanın içinde dolaşmaya başladı. Yalnızca adımlarının sesleri duyuluyordu. Katilin evi ve cesedi geride bırakma şeklinden yola çıkarak bir sonuca varmanın imkânı yoktu. Kadını nerede öldürmüştü?

Kadının üzerinde hangi elbise vardı? Adam burayı tertemiz bir boşluğa çevirmeden önce ev nasıl görünüyordu?

Kern derin bir nefes aldı. Kadın temiz ve hijyenik kokuyordu.
Kokunun tadına vardın mı?

Kern gözlerini kapattı ve kendini katilin yerine koymaya çalıştı. Ama gerçekten ona dönüşebilecek miydi?

Çok akıllısın. Planlamaya çok fazla zaman ayırıyorsun. Sadece bıraktığın izleri silmek istemiyorsun; bunu kolayca yapabilirdin. Senin başka bir hedefin var. Ama ne? Yoksa bizi mi gözüne kestirdin? Elimizdeki tüm olanakları kullanarak peşine düşeceğimizi biliyorsun. Seni yakalayamayacağımızı düşünüyorsun, değil mi? Kurbanlarını nasıl seçiyorsun? Senin ilgini çekebilmeleri için ne gibi özelliklere sahip olmaları gerekiyor?

Kern derin bir nefes daha aldı. Sonra tekrar odanın ortasındaki masanın yanına geldi. Ölünün yüzüne baktı. Kararı kesindi. Meisner'in ekibine katılacaktı. Sonunda yeniden adam gibi bir görevi olacaktı.

Tıpkı katilin de yapmış olması gerektiği gibi, ölünün başında dikilirken, kar beyazı gömleğin üzerinde küçük bir leke fark etti. Daha yakından baktı. Küle benziyordu. Zorlukla görülebilen hafif bir izden fazlası yoktu. Ama oradaydı.

Yoksa ilk hatam mı yaptın?

Kern, bu günden itibaren acımasızca peşinden koşacağı adamla iletişim kurmaya çalıştı. Ardından:

“Öyleyse, üzerine kalm bir şeyler giy,” dedi.

2

Berlin'den telefon gelmeden önce, Kern korkunç bir gece geçirmişti. Üç yıldır kâbuslar görüyordu. Bu seferki de çok kötüydü.

“Bize bak. Bize bak ve bize ne yaptığını gör.”

Julius Kern başını kaldırmaya cesaret edemedi. Parçalanmış, cam kırıklarıyla kesilmiş kafataslarını fazlasıyla görmüştü. Kendisine, çaresiz gözlerle bakan bir çift! Şişman adamın yarılmış kafatası! Oraya bakmak istemiyordu ama bir şey onu bunu yapmaya zorluyordu.

Kern, ölü gözleriyle kendisine bakmaktan vazgeçmeyen çifte, “Çok üzgünüm,” diye bağırdı çaresizlik içinde.

Birdenbire, beş gövdenin arkasından birisi karanlıktan ortaya çıktı. Yavaş adımlarla masaya doğru yaklaştı. Şimdi sönük mum ışığının altında bir silüet belirmişti. Kern onu hemen tanıdı: Tassilo.

“Git buradan,” diye ona bağırdı.

Mümkün olduğu kadar yüksek sesle bağırırmaya çalıştı ama sesi kısık ve boğuk çıkmıştı.

Tassilo, “Beni vurabilirsiniz,” diye cevap verdi. Bu kadar arkadaşça konuşması Kern'i ürkütmüştü.

Kern aşağıya baktı ve demin kendisini iskemleye bağlayan zincirlerin birdenbire ortadan yok olmuş olduğunu gördü.

Tabancam. Adam tam önümde duruyor. Eğer yeteri kadar hızlı davranabilirsem, onlara bir şey yapamaz.

Tassilo, “Yarına kadar vaktim yok,” diye sözlerine devam etti.

Kanlı çemberin misafirleri korkunç bir ağlamayla masanın üzerine yığıldılar.

“Yoksa yapamaz mısınız?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kern'in silahı her zamankinden daha ağırdı. Onu tek eliyle kaldıramıyordu. Ancak iki eliyle tetiği çekmek de atış poligonunda olduğu kadar kolay değildi.

Silahın emniyet mandalı düzgün çalışmıyordu. Emniyeti açtıkça mandal tekrar eski yerine geri dönüyordu. Ayrıca tetik de tutukluluk yapıyordu. Ağlama ve yalvarma sesleri gittikçe artıyor, dayanılmaz bir hal alıyordu. Birdenbire bir tabanca sesi duyuldu.

Kern sonunda bütün gücünü kullanarak tetiği çekmeyi başarmış ama doğru hedefi vurmayı başaramamıştı. Mermi Tassilo'nun omzuna isabet etmişti.

Yara kayboluncaya kadar gülerek üzerini sıvazladı.

Mermi Tassilo'yu bu zamana kadar hiç öldürmemişti. Tek bir gece bile.

Kern her zamanki gibi tam o sırada uyandı. Yaşadıklarının kâbus olduğunu anlaması dakikalar sürdü.

Hâlâ kendine gelememiş bir halde, huzursuzca yatağın Nathalie'ye ait tarafına döndü. Mesleğinin onu rüyalarına kadar takip ettiği zamanlarda yaptığı gibi yine ona sarılmak istedi. Ancak Nathalie'nin sıcak vücudunu arayan elleri birkaç defa boşluğa düşünce, karısının kendisini aylar önce terk ettiğini hatırladı.

Hemen arkasından telefon çaldı. Berlin'deki suç mahallini inceleme teklifini kabul ettiğinde hâlâ uyukluyordu ve nasıl bir çılgınlığın içine düşeceğini farkında değildi.

“Bu hikâye saatli bombaya benziyor. Eğer patlarsa, çok ciddi bir problemle karşı karşıya kalırız.”

LKA Berlin’in bölüm yöneticisi ve Quirin Meisner’in amiri Daniela Castella, Kern’i Brandenburg’dan getirtmesinin hemen ardından Meisner’i yanına çağırmıştı. Dedektiften ziyade bir bale öğretmenini andıran, küçük ve narin kadın, “Şu bizim Temizlik Şeytanı’nı daha ne kadar basından gizleyebiliriz? Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Meisner, “Olayı büyük bir ciddiyetle araştırmaya devam ediyoruz,” diye cevap verdi.

“Peki, ciddiyetiniz yeni bir cesetle karşılaşmamızı engelledi mi? Kurbanı bulan kadınla konuştunuz mu?”

Meisner elini salladı. “Oradan bir şey çıkmaz.”

Castella’nın huzursuz olduğu belliydi. Tükenmez kalemını sinirli bir şekilde masaya vuruyordu.

“Gazeteciler bunu elbet bir gün öğrenecek ve büyük bir patırtı koparacaklar. Kern de ortalarında kalacak.”

Meisner, Castella’nın ne demek istediğini anlamıştı.

“Onu olayın dışında tutmak istiyorsunuz, değil mi?”

“Kern hâlâ o samanlık hikâyesinden kurtulmuş değil. Tassilo’nun kitabı da yakında yayınlanacak. Sakın bana bunun onu hiç ilgilendirmeyeceğini söylemeyin. Bir de şu hiç bitmeyen röportaj istekleri var tabii. Benim bile sinirim bozuluyor.”

“Doğru, hâlâ acı çekiyor. Olay yerine ilk gidenlerden biri de oydu. Kimse bunu kolay kolay atlatamaz.”

“Ve siz de buna rağmen onu takıma almak istiyorsunuz, öyle mi? Yok, hayır, teşekkürler! Normalde Brandenburglu meslektaşlarımız

ÖLÜM MELEĞİ

bizden eleman isterler, biz onlardan değil. Niçin geçirdiği şoktan hâlâ kurtulamamış bir adamı buraya getirtiyorsunuz? Onun yeni bir başarısızlığa daha dayanamayacağını göremiyor musunuz?”

Meisner, Castella'nın endişesinin gerçek olduğundan şüpheliydi.

“Gerçekten Julius için mi endişeleniyorsunuz? Yoksa polisin imajının zedelenmesinden mi korkuyorsunuz? Yani Kern isminin açığa kavuşmayan cinayetlerle bağlantılı olması...”

“Bu ihtiyacım olan son şey. Eğer gerçekten onu çağırmamı istiyorsanız, bunu yaparım. Ancak umarım bir hata yapmıyoruzdur. Anlaşabildik mi?”

Meisner, şefinin ne demek istediğini anlayabilecek kadar iyi tanıyordu onu.

“Gözüm onun üzerinde olacak, söz veriyorum. Olayın onu aştığını gördüğüm an onu tekrar gruptan çıkaracağım.”

“Tabii çok geç değilse! Bana bir defasında, Kern'in bıçak gibi keskin köpek dişleri olduğunu ve davasını bir kere ısırды mı bir daha asla bırakmadığını söylemişsiniz. Hatırlıyor musunuz?”

“Öyledir. Tassilo'yu yakalayana kadar günlerce uykusuz kalmıştı.”

“Peki, sonucunda ne oldu? Herif şimdi işlediği suç sayesinde tonlarca para kazanırken, Kern de her gün adamın hayranlarının bayram etmesini seyretmek zorunda kalıyor. Hem Kern'in karısına ne oldu? Onu bu olay yüzünden terk etmemiş miydi?”

Meisner, “Evet,” diye cevap verdi.

“Size sosyal çevrenin ne kadar önemli olduğunu anlatmalı mıyım gerçekten? Kern'in köpek dişleri körelmiş olamaz mı?”

“Zaten bu yüzden onun en doğru kişi olduğuna inanıyorum. Kern geri dönmek istiyor. Tekrar eskisi gibi olmak istiyor. Ve bunun için savaşıyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

VINCENT KLIESCH

Castella gözlüğünü düzeltti. Sonra koltuğuna yaslanarak Meisner'e baktı.

"Kern'in eski bir arkadaşı olduğunuzu bilmesem, olayı çözemediğiniz zaman boynunu uzatacak bir günah keçisi aradığınızı sanacağım."

4

Meisner, Kern'i bürosunda, "Takıma hoş geldin! Toplantı biraz sonra. Önce bir dosyalara bakmak ister misin?" diyerek karşıladı.

"Evet, kısaca bir bakabilirim. Külü ne yaptınız?"

"Arkadaşlar üzerinde çalışıyorlar. Adamın sigara içtiğini mi düşünüyorsun?"

"Kim bilir, belki de temizlikten sonra bir keyif sigarası yakmıştır. Ama onun tarzına uymuyor, değil mi?"

"Tarzına neyin uyup neyin uymadığını sana söyleyebilmek için neler vermezdim."

"Psikologlar ne diyor?"

"Şimdiye kadar hiçbir şey söyleyemediler. Yirmi yaşlarının ortalarında, erkek, zeki. Cinsel bir dürtüyle hareket etmiyor."

"Bu önemli. Acaba nedeni kurbanların yaşlı olmaları mı?"

"Olabilir. Önce iki erkek, sonra bir kadın... Ve cinsellikle bağlantılı hiçbir şey yok, öyle mi? Hayır, başka bir amacı var. Bizimle dalga geçmek istiyor."

"Bunu da gayet iyi bir şekilde yapıyor."

Meisner dosyaları Kern'in önüne sürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÖLÜM MELEĞİ

“Cinayet işlemek onun için sadece bir araç,” dedi. “Eğer onu yakalamak istiyorsak, esas amacının ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Bu konuda bir fikrin var mı?”

Kern, cesetle yalnız kaldığı zaman ne hissettiğini hatırlamaya çalıştı.

“Kurbanlarını bir müzedeymiş gibi sergiliyor. Belki de onları bir zafer ganimeti olarak görüyordur,” diye düşündü

“Onları bize gururla göstermek mi istiyor?”

“Ya gurur ya da kibir. Belki de kusursuz cinayet işlemek isteyen sapıklardan biridir.”

Meisner, “Ama bir cinayetin kusursuz olması için, onun kaza ya da intihar olduğunu düşünmemiz gerekiyor,” dedi.

“Ama böyle bir cinayet, onu bizim tarafımızdan takip edilmenin vereceği zevkten mahrum eder. Üstelik hayranları olmayacaksa, kusursuz bir suç işlemenin ne anlamı var ki?”

Meisner, “Evet, o da tam olarak bunu istiyor. Bizi düelloya davet ediyor,” dedi.

“Gazetelerde aptal gibi görünmemizi istediğinden eminim. Basma ne diyeceksiniz?”

“Her zamanki küçük paketi. Ceset bulundu, araştırmalara başlandı, cinayetin nedenleri araştırılıyor. Medyada büyük bir ses getirmesine müsaade edemeyiz.”

Ağzından *medya* sözcüğü çıkar çıkmaz Meisner hafifçe titredi. Kern bunu fark etmişti.

“Tamam, tamam,” diyerek arkadaşını yatıştırdı. “Her şeyi gayet yakından takip ettiğinizi biliyorum.”

Meisner başını salladı.

Sonra, “En iyisi bunu toplantıda da söyle,” dedi. “O zaman bunu da atlatırsın. Hepsi seninle birlikte çalışacakları için çok mutlular. Şu Tassilo hikâyesini de artık aklından çıkar.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

VINCENT KLIESCH

Meisner istemeden yanlış bir laf etmişti.

Kern, “Tassilo’yu aklımdan mı çıkarayım?” diye tepki gösterdi. “Güzel söylüyorsun da, sen oğlunun olayım kolayca aklından çıkarabildin mi?”

Meisner gözlerini yere indirdi. Şimdi de Kern söylediklerine pişman olmuştu.

“Öyle söylemek istememiştim,” diyerek özür diledi.

Meisner’in oğluyla olan dertleri, onun Nathalie’yle olan sorunlarından daha az değildi.

Kern, “Daha ne kadarı var?” diye sordu.

“İki yıl. O da iyi hal indirimi uygulanırsa.”

“Lanet olsun.”

Meisner, “Daha çocukken, süpermarketten bir çikolata çalmıştı. Onu yakalayıp polis arabasıyla eve göndermişlerdi. Bu çok ağırına gitmiş, bütün gün ağlamıştı,” dedi. “Julius, kendi kendini suçlamaktan vazgeçmelisin. Bana inan. Bunlar benim de başıma geldi. Etrafımızda olan bitenleri kontrol edemiyoruz. Sen olmasaydın, Tassilo’yu hiç yakalayamayacaktık. Sonrasında olanlar senin suçun değil.”

“Beni oyuna getirdi.”

“O herkesi oyuna getirdi. Ama hepsi geçti. Şimdi, sırf bunu yapabileceğini bize göstermek için insanları öldüren bir seri katil şehirde dolaşıyor. Sana ihtiyacım var. Ama öyle yarım yamalak değil, tüm kuvvetinle yanımda olman gerekiyor.”

Kern, kendilerini dinleyen biri olup olmadığını anlamak için kapıya baktı. Sonra sessizce sordu: “Bu Temizlik Şeytanı’nın içimizden biri olabileceğini hiç düşündün mü?”

Meisner de kapıya bir bakış attı.

ÖLÜM MELEĞİ

“Hangi izleri silmesi gerektiğini bildiği için mi böyle düşünüyorsun?” diye karşılık verdi sessizce. “Başta ben de öyle düşünmüştüm ama sonra vazgeçtim.”

“Temizleme şeklinden dolayı mı?”

“Evet. Bizden biri işi daha kolay yapardı. Görüldüğü kadarıyla, Temizlik Şeytanı bizim çalışma tarzımızı bilmiyor. Dolayısıyla da her yeri temizliyor. Hatta iz kalması mümkün olmayan yerleri bile siliyor. Her malzeme için özel bir temizleyici kullanıyor.”

Kern sıırttı.

“O zaman gerçekten bizden biri değil. Bizim gençler bu iş için fazla tembel.”

Meisner ortamın rahatlamasına çok sevindi. Sonra da, “O zaman dosyalara kısaca bir göz at. Geri kalanını toplantıda konuşuruz, tamam mı?” dedi.

“Castella da geliyor mu?”

“Evet, bir kravat taksan iyi olur.”

Kern’in dosyaları incelemek için toplantıya kadar bir saati vardı. Temizlik Şeytanı ilk cinayetini geçen yılın 17 Ekim günü işlemişti. Yönetim danışmanı August Danner, öldürülmesinden bir gün sonra temizlikçi tarafından bulunmuştu. Onun da cesedi oturma odasının ortasında duruyordu. Onun da bedeni yıkanmış, saçları taranmış ve üzerine beyaz bir gömlek giydirilmişti. Ayrıca banyosu, holü ve oturma odası da özenle temizlenmişti.

Dört ay sonra bulunan ikinci kurban, çatı ustası Kurt Mankwitz’te de durum farklı değildi. Şimdiye kadar yapılan araştırmalardan pek fazla bir şey çıkmamıştı. Gömlekler her köşe başında satılıyordu. Katilin kullandığı temizlik malzemelerinin listesi de bir işe yaramıyordu. Birçok farklı özel temizlik malzemesi kullanmış olmasına rağmen, bunları da bütün marketlerde, inşaat malzemeleri

satan dükkânlarda bulmak mümkündü. Komşuların sorgulanması da bir sonuç vermemişti. Mankwitz'in kadın komşularından biri suçluyu gördüğünü söylemişse de, anlattıkları hep çelişkili şeylerdi. Sonradan yaşlı kadının gözlerinin iyi görmediği ve katili görmesinin mümkün olmadığı ortaya çıkmıştı. Sonunda bunları biraz ilgi çekmek için söylediğini itiraf etmişti.

Kadın bir milyondan fazla nüfusa sahip bir şehirde yaşamasına rağmen, bir adada oturuyormuş gibi yapayalınızdı. Sen de yalnız mısın? Yoksa sen de mi sadece ilgi çekmek istiyorsun?

Kern, şimdiye kadar yapılan araştırmalardan yeni bir şey öğrenemeyeceğinden korkuyordu. Quirin ve takımı iyi iş yapmışlardı ama belki de gözden kaçırdıkları küçük bir şey vardı. Tıpkı Tassilo'da olduğu gibi. Belki külün analizi yeni bir bilgi verirdi.

Birkaç dakika sonra toplantı başlayacaktı. Acaba Meisner'in önerisine uyup toplantının başında konuya girmeli miydi? Galiba en doğrusu bu olacaktı.

Meisner, "Şimdi üçüncü kurbanımız da oldu," diyerek kendi cinayet komisyonunun toplantısını açtı. "Buna mani olmak için çok çalıştık. Ama ne yazık ki ancak bu kadarını yapabildik. Şimdi bu cinayetin katilin son kurbanı olması için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Bu nedenle ekibimizi güçlendirdim. Çoğunuz onu zaten tanıyorsunuz. Brandenburg LKA'dan Başkomiser Julius Kern. Bugünden itibaren bizimle birlikte çalışacak."

Sekiz kişilik grup bunu uygun bulduklarını göstermek için masaya vurdular. Sonra Kern söze başladı.

"Buraya geçici bir süreliğine geldiğimi söyleyebilirim," diye başladı. "Quirin, olay yerini görmem için, beni sabah erkenden yataktan kaldırdı. Dosyaları da inceledim. Zor bir iş. Umarım size yardımcı olabilirim. Enseleyelim şu herifi!"

ÖLÜM MELEĞİ

Odanın arka köşesinden Dennis Baum söz aldı: “Adamı yakalarız. Ama televizyona çıkacağına, hapse girse daha iyi olur.”

Odada bulunanlar gülümsemelerine engel olamadılar. Dennis sportmen görünüşlü, atletik, esmer tenli ve devamlı olarak spor ayakkabıyla dolaşan genç bir delikanlıydı.

Meisner, “Bu da bizim muzip arkadaşımız,” dedi. “Dennis. İyi bir polistir ama berbat bir komedyendir.”

Kern, “Önemli değil. Zaten bu konuya girecektim,” diye cevap verdi. “Tassilo’nun medyada ne kadar ün yaptığını hepimiz biliyoruz. Devamlı olarak benimle röportaj yapmak istiyorlar ama ben hepsini geri çeviriyorum. Bir faydası yok. Adam serbest ve öyle de kalacak. Yapacak bir şey yok. Hepimiz durumun başka türlü olmasını isterdik ama her zaman kazanamayız. Maalesef.”

Castella söze karışarak, “Bu küçük ara konuşmadan sonra, tekrar seri katilimize dönsek iyi olacak,” dedi. “Özenli bir şekilde çalıştınız ama buna rağmen bir sonuca varamadık. Başkomiser Kern’i bu işin içine çekmek Quirin’in fikriydi. Araştırmalarımıza yeni bir soluk getireceğini ümit ediyorum. Yani Tassilo’yu bir kenara bırakıp önümüze bakalım demek istiyorum. Teşekkür ederim.”

Meisner durumdan faydalanmayı bildi.

“Judith, komşuların soruşturulması sonucunda elimize geçen bilgiler nelerdir?”

Başkomiser Judith Berr gruptaki tek kadındı.

“Pek bir şey yok. Yalnız biri bir şeyler duymuş. Kurbanın evinden hafif bir müzik sesi geliyormuş. Belki temizlik sırasında çıkardığı sesleri radyoyla bastırmak istemiştir. Kim bilir?”

Kern gruba, “Kurbanlarını nasıl seçiyor?” diye sordu.

Dennis Baum, “Pek fazla ortak noktaları yok,” diye cevap verdi. “Farklı cinsiyetler, farklı yaş grupları ve farklı çevreler. Ama hepsi de yalnız yaşıyordu.”

Kern, “Kadının onu tanıdığını mı düşünüyorsunuz?” diyerek sorularına devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

VINCENT KLIESCH

Mesner, “Onlarlayken rahatsız edilmeyeceğini ve temizlik için yeterli zamanı bulacağını biliyordu.”

Kern, “Adamın aklından zoru olmalı. Yoksa bu işi bu kadar soğukkanlı bir biçimde yapabilmesi mümkün değil,” dedi.

Dennis Baum tekrar söz aldı.

“Burası Berlin. Akından zoru olan en az üç yüz bin kişi vardır.”

Castella, “O zaman hemen onları kontrol etmeye başlayabilirsin,” diye cevap verdi.

Kadın, toplantı salonundan çıkmak için ayağa kalktı. Kapiya gelmeden tekrar arkasına döndü ve Meisner’e bakarak, “Lütfen bir kez daha yanıma uğrayın, sizinle konuşmam gerekiyor,” dedi.

Meisner, kadının gözlerinin Kern’e takıldığını fark etmişti. Kendisiyle ne konuşmak istediğini tahmin edebiliyordu.

5

Üç yıl önce.

İlk kendine gelen Dieter Wagner olmuştu. Hâlâ kendisini ve diğer dört misafiri etkisiz hale getiren uyku ilacı nedeniyle sersemlemiş bir durumda kendini toplamaya çalışıyordu. Hızla neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kalın tahtadan yapılmış bir iskemleye koli bandıyla bağlanmış, ağzı da tıkanmıştı. Etrafını saran koyu bir sis uyku ile uyanıklık arasında gidip gelmesine neden oluyordu. Bu durum birkaç dakika daha devam edecekti. Gerçek durumunu anlayınca kadar geçecek olan bu insafsız dakikalar çok çabuk geçip gideceklerdi.

ÖLÜM MELEĞİ

Sapa bir yerde bulunan bu samanlığa geleli birkaç saat olmuştu.

Burası eskiden, domuz, tavuk ve at yetiştiriciliği yapan bir çiftliğin yem deposu olarak kullanılıyordu. Çiftliğin ticari potansiyeli o zamanlarda da pek bir şey vaat etmiyordu. Dört tarafı binalarla çevrili tipik çiftliğin yanında çeşitli alet ve makinelerin bulunduğu bir arsa vardı. Berlin Duvarı yıkıldıktan sonra bu bölgeden göç eden insanların sayısı gittikçe artmış, bu da çiftliğin durumunu olduğundan daha kötü bir hale getirmişti. Sahibi Paul Reinhardt bir çiftçinin tuhaf zihniyetine sahip şişman, cana yakın bir adamdı. Adam, işleri gittikçe kötüleşmesine rağmen, çiftliği bir süre daha idare etmeye devam etti. Ancak sonunda gerçeklere boyun eğmek zorunda kaldı. Gittikçe yaşlanan adam, cesurane bir tavırla çiftliğin kendisine sunduğu kısıtlı imkânlarla yaşamaya çalıştı. Ancak bir gün bu da imkânsız bir hale geldi.

Reinhardt'm sık sık gittiği küçük köy lokantasının sahibi endişelenmeye başlayınca kadar neredeyse on dört gün geçmişti. Mali durumunun gittikçe bozulması nedeniyle, harcamalarını borç defterine yazdırmak zorunda kalan Paul Reinhardt uzun süredir ortalıkta görünmüyordu.

Sonunda onu kanepesinde buldular. Çiftlikte kalan az sayıdaki hayvanın etrafında dolanan sinekler, onu uğurlamış, sanki eski bir arkadaşlarına veda eder gibi günlerce etrafında dönüp durmuşlardı.

Hemen arkasından çocuklar çiftliği satmak için koşup gelmişlerdi. Ancak ormanlar ve kullanılmayan tarlaların ortasında kalan çiftlik, kimsenin ilgisini çekmeyecek kadar sapa bir yerdeydi. Sonunda varisler çiftliği satmaktan vazgeçmiş ve onu olduğu gibi bırakmaya karar vermişlerdi. O günden beri yıllar geçmiş ve ölüm kendini bu yerden uzakta tutmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

VINCENT KLIESCH

Bu durum, üç yıl önce 13 Ağustos'ta, Berlin Duvarı'nın yapılmasının bilmem kaçınıcı yılında, Paul Reinhardt'ın çiftliğinde tuhaf ölümler meydana gelinceye kadar devam etti.

Biri ambar kapısının önüne, çıtırdayan alevlerinin davetkâr bir ambiyans oluşturduğu meşaleler dikmişti. Kapının önüne, misafirlerinin kokteyllerini içmeleri için bir masa konmuştu. Bir akşam yemeği partisi için alışılmadık bir yerdi. Davetiyeye yol tarifi de eklenmiş olmasına rağmen, Wagner ve diğerlerinin buraya gelmeleri neredeyse bir saat sürmüştü. Ama sonunda hepsi de gidecekleri yere varmışlardı.

Gidecekleri son yere!

İlk olarak Vanessa Christensen gelmişti. Elli yaşlarını geride bırakmış, zayıf bir kadındı. Yaşına göre çok güzel olan fiziğini disiplinli yaşamına borçluydu. Dengeli bir şekilde besleniyor, spor yapıyordu. Küçük partilere ve davetlere çağırılmaktan hoşlanıyordu. Aslında öyle olmadığı halde, başkaları tarafından diğerlerine göre daha ilgi çekici bulunmak onun gururunu okşuyordu.

Christensen'den hemen sonra Dosanderler geldiler. Bir basımevinde çalışan Michael ve karısı Annabelle. Çiftin çocukları yoktu ve aile içinde sorunun Michael'den kaynaklandığına dair söylentiler dolaşıyordu. Ama tabii ki hiç kimse bu konuyu dile getirmemişti.

Wagner'in Mercedes'i Dosanderlerin hemen arkasından çiftliğe girdi. Wagner gümüş renkli cabriosunu seviyordu. Adam altmış bir yaşıyla genç sayılmazdı ve araba onun için bir çeşit gençlik simgesiydi. Wagner'in işleri, özellikle duvar yıkıldığından beri, oldukça iyi gidiyordu. Önce ikinci el araba alım satımıyla uğraşmış

ÖLÜM MELEĞİ

ve eski DDR² vatandaşlarının tecrübesizliği sayesinde, birleşme sonrasında çok para kazanmıştı. Arkasından emlakçılığa başlamış ve emekliliğini garanti altına almıştı. Tek eksiği bir kadındı. Belki ileride uzun bir Asya seyahatine çıkar ve bir kadınla geri dönerdi. Ama bunun daha zamanı vardı; sonuçta o kadar da yaşlı değildi.

Olaf Steinbrecher, bu sıcak yaz akşamında gelen son misafirdi. Adam yirmi altı yaşındaydı ve bu özel davetin en genç katılımcı-sıydı. Steinbrecher, beş şubesi olan bir solaryum dükkânı zincirinin sahibiydi. Bunları büyükbabasından kalan mirasla yapmıştı. Daha sonra bir kokteyl bar açtıysa da işleri pek iyi gitmedi.

Dieter Wagner'in tekrar kendine gelmesiyle birlikte, bunların hiçbirinin bir önemi kalmamıştı.

Elleri ile ayakları sağlam bir bantla sıkıca bağlanmış ve ağzı tıkanmıştı. Wagner kendini kurtarmayı denediyse de, bir süre sonra yorgun düşerek pes etti. Bir süreliğine uyuyakaldı ama ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Samanlığın içi zifiri karanlıktı. Bir cızırtı duydu. Birisi bir kibrit çakmıştı. Kısa bir an için samanlığın arka köşesi aydınlandı. Wagner mumların yakıldığını fark etti.

Karanlık bir figür, sırtını Wagner'e dönmüş bir şekilde büyük bir şamdanın önünde duruyordu. Adam acele etmeden, tecrübeli hareketlerle mumları yaktı ve etraf loş bir ışıkla biraz olsun aydınlanmaya başlayınca ortadan kayboluverdi. Wagner'in gözleri ancak birkaç saniye sonra yeni ortama alışabildiler. Kafası tekrar çalışmaya başlayınca, diğerlerini fark edebildi.

Steinbrecher, Christensen ve Dosanderler de iskemlelerine bağlanmış ve ağızları tıkanmıştı. Buraya nasıl gelmişlerdi? Bu

2 (Alm.) Deutsche Demokratische Republik. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan ve 1990'da Federal Almanya'yla birleşmeyi kabul eden Doğu Almanya'nın o tarihler arasındaki resmi adıdır. (yay. n.)

VINCENT KLIESCH

küf kokan ve mumların pırıltısı haricinde hiçbir ışık bulunmayan yer neresiydi?

Hatırla, lanet olsun, hatırla! sözleri Wagner'in kafasının içinde yankılanıyordu.

Resimler yavaş yavaş belirmeye başladı. Şimdi köyün arkasındaki bu ilginç samanlığı nasıl bulduğunu hatırlamıştı. İnsan sesleri, manasız konuşmalar. Birlikte içeri girip hazırlanmış masaya oturmaları geldi aklına. Birdenbire kendisinin ve diğerlerinin başına gelmiş olabilecekleri düşünerek korkuya kapıldı.

"Mmmmmmmmdaaaaaaaaa!" Çığlığı deponun içinde yankılandı. Ağzı o kadar sıkı tıkanmıştı ki 'İ' veya 'T' harflerini söyleyemiyordu.

"Mmmmmmmmmmdaaaaaaaaa!"

Wagner'e doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Kim olduğu bilinmeyen adam korkutucu bir soğukkanlılıkla kulağına, "Psssttt. Diğerlerini uyandırmayalım," diye fısıldadı.

Dieter Wagner'in uzun zamandır hissetmediği bir duygu acımasız bir güçle içini kapladı: Korku!

Wagner, "İm sii nii?" diye inledi.

"Bu ne kadar saçma bir soru. Beni hayal kırıklığına uğrattıyorsunuz. Lütfen şimdi sessiz olun. Yoksa istemeyerek de olsa, size kaba davranmak zorunda kalacağım."

Ürkütücü kişi omzuna vurdu ve tekrar uzaklaştı. Onları bu tenha yerde tuzağa düşüren kişi kim olabilirdi? Ve niyeti neydi?

Bir süre sonra diğerleri de ayıldı. Dördü de, tıpkı Wagner'in yaptığı gibi telaş içinde bağlarından kurtulmaya çalıştılar. Sonra çaresizce çırpınmaktan vazgeçtiler. Ağlayarak ve inleyerek bağlarının içinde kıvranmaya, olacakları beklemeye başladılar.

Samanlığın karanlık tarafından gelen ses, "Harika, artık hepimiz bir aradayız," dedi. "Sizi selamlamaktan mutluluk duyuyo-

ÖLÜM MELEĞİ

rum. Çünkü Nietzsche'nin de bir zamanlar çok doğru bir şekilde söylediği gibi: *Misafirperverliğin anlamı, yabancıların içindeki düşmanlığı felce uğratmaktır.*"

Beş kişiden hiçbiri en ufak bir ses bile çıkarmaya cesaret edemedi. Çünkü kendilerine geldiklerinden beri ilk defa bir bilgi alıyorlardı. Nihayet ne olduğunu öğrenebileceklerdi.

"Elbiselerim görgü kurallarına uymadığı için sizlerden özür dilerim. Ama bulunduğumuz koşullar, kıyafetlerimi amaca uygun olarak değiştirmemi gerektirdi."

Bilinmeyen adam, samanlığın arka tarafındaki şamdanı eline alıp masaya geldi. Adam yakınlaşınca, beş tutsak da onun tüm bedenini saran bir koruma elbisesi giymiş olduğunu gördüler. Ayrıca bir ağız koruyucusu ile kaynakçı gözlüğü de takmıştı. Adam şamdanı masaya koyduktan sonra, konuşmasına devam etti.

"Buraya kandırılarak getirildiğinizi büyük olasılıkla anlamışsınızdır. Bu benim açımdan pek kibarca bir hareket değildi. Ama size bakınca hiç pişmanlık hissetmiyorum. Hepiniz bir aradasınız. Ne seçkin bir güruh!"

Adam bir kedinin çevikliğiyle Vanessa Christensen'in üzerine eğildi. Lastik eldivenli eliyle hafifçe yanağını okşadı. Kadın ağlamaya başlayınca tekrar başka tarafa döndü.

"Önümüzde uzun bir akşam var ve hepimiz çok eğleneceğiz. Ama nezaket gereği, bu geceden sağ çıkmanızın beklenmediğini söylemek isterim. Yani sonra bana şikâyet etmeyin."

Anlamlı bir ara verdikten sonra sözlerine devam etti. "Ama acele etmeyelim. Daha çok zamanımız var."

“Dennis’e kızma. Çenesi düşüktür ama düzgün biridir.”

Kern ve Judith Beer, Woelke'nin eczanesine gidiyorlardı. Cesedi bulmuş olan Astrid Sokorsky'yle tekrar konuşmak istiyorlardı.

Kern, “Keşke hepsi onun gibi olsalardı,” dedi. “Çoğu bana porselen bir bebek gibi yaklaştı. En azından başta öyle oldu. Dennis’in sözlerini tercih ederim.”

“Senin için kötüydü, değil mi? Onu yakalamıştın ama sonra...”

Kern için tatsız bir durumdu. Tassilo davasındaki başarısızlık yeteri kadar kötü değilmiş gibi, bir de meslektaşlarının devamlı onu teselli etmeye çalışmalarına katlanmak zorunda kalıyordu. Hepsi omzunu sıvazlamış, *canım sıkma* veya *bu senin suçun değildi* gibi sözlerle başını şişirmişlerdi. Elbette hepsi onun arkasında olduklarını göstermek istemişlerdi. Ama teselli sözleri de giderek daha iğneleyici bir hal alıyordu.

Kern, “Boş ver,” dedi. “Şimdi herkes olayı abartıyor. Bir yıl sonra hiçbir domuz bu konuyu konuşmaz. Şimdilik buna dayanmalıyız.”

Kısa bir süre sonra eczaneye vardılar.

Eczanenin kapısı kapalıydı. Bir levha asılmıştı. *Cenaze nedeniyle kapalıyız*. Ne kadar sade ve doğrudan olursa olsun, bunu yazıp asan kişinin acısının bir kısmını bile yansıtmıyordu. Astrid Sokorsky'nin kapıyı açması için bir süre beklemek zorunda kaldılar. Kadının üzerinde hâlâ eczacı önlüğü vardı.

Judith, boş bakışlarla karşısında duran kadına, “Nasılsınız?” diye sordu.

Kadın şaşırarak, “Nasıl mıyım?” diye cevap verdi.

“Birkaç sorumuz daha var. İçeri gelebilir miyiz?”

ÖLÜM MELEĞİ

Bayan Sokorsky her ikisini de kahve pişirilen küçük odaya aldı.

Oturdukları zaman, Kern, “Patronunuz nasıl biriydi?” diye sordu.

Eczacı Hanımdan geçmiş zaman kipinde bahsedilmesine kendisini alıştırmaya çalışan Sokorsky, “Arkadaşım,” diye düzeltti. “Neredeyse on yıldır birlikte çalışıyorduk.”

Sonra Kern’e boş gözlerle baktı.

“Böyle bir şeyi kim yapar?”

“Bunu öğrenebilmek için buradayız. Arkadaşınızın bir düşmanı var mıydı?”

Cevap yalnız donuk bir bakıştan oluşuyordu.

Judith Beer, “Bunu sormamız lazım,” diye açıkladı. “Gözünüze hiçbir şey çarptı mı? Özellikle son günlerde?”

“Gözüme ne çarpmalıydı ki? Kocası öldükten sonra eskisi gibi değildi. Sık sık ağlıyordu. Son haftalarda nihayet biraz olsun kendine gelmişti.”

Sokorsky gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Beer, “Bunun bir nedeni var mıydı?” diye sordu.

“Sanmıyorum. Belirli bir nedeni yoktu.”

Beer, “Kendisi nasıl bir insandı?” diye bilmek istedi.

“Şu zamana kadar tanıdığım en iyi insandı. Herkes onu çok severdi. Kimsenin hakkında kötü bir şey söylediğini duymadım. Şimdiyse ölü.”

Astrid Sokorsky anlatmaya başladı. Birlikte geçirdikleri yıllardan, eczaneyi açtıkları ilk günlerde karşılaştıkları zorluklardan ve bu zorlukların üstesinden nasıl birlikte geldiklerinden bahsetti. Sonra gözyaşlarını tutamadı. Judith Beer kadının ellerini okşadı. O da, tıpkı Kern gibi, cinayete kurban giden insanların yakınla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rının üzüntülerine ortak olmaya alışmıştı. İkisinin de yüreği hiç katılaşmamıştı.

“Katilini içeri davet etmiş olması lazım. Size bir şey anlattı mı? Misafir bekliyor muydu?”

“Hayır. Öyle bir şey olsa kesin haberim olurdu, bana her şeyini anlatırdı.”

Kern, Elisabeth Woelke'nin çalışmadığı zamanlarda çekilmiş fotoğraflarına baktı. Çok seyahat eden birine benziyordu.

“Elisabeth her şeye ilgi duyardı. Hep genç kaldı, elli yaşından sonra ehliyet aldı. Hatta bir bilgisayar kursuna bile gitti, neredeyse altmış yaşındaydı. Peki, şimdi eczaneye ne olacak?”

Judith Beer, “Varisi kim?” diye sordu. “Çocukları mı?”

Sokorsky heyecanla, “Evet, aman Tanrım. Onlara da haber verdiniz mi?” diye sordu.

Kern, “Berlin’e doğru yola çıktılar. Bundan sonra olacakları, yarın onlarla konuşursunuz. Sizi eve bırakalım mı?”

Sokorsky bu isteği geri çevirdi. Bir süre daha, birlikte geçirdikleri yıllara ait ve artık kimseyle paylaşamayacağı hatıralarla beraber yalnız kalmak istiyordu.

Julius Kern ve Judith Beer görüşmenin ardından bir süre konuşmadılar. Tempelhof Havalimanı'nın hemen karşısında bulunan Tempelhofer Damm'daki LKA'ya vardılar. Kasvetli bir mahallede bulunan, her katı birbirine benzeyen, uzayıp giden boş koridorlarla dolu, ön tarafı devasa camlarla kaplı kasvetli bir binaydı. Giriş bölümünde, polisin, sonuçlanmamış olaylar hakkında yardım isteklerini bildiren ilanların asılı durduğu bir pano vardı. İlanların çoğu eski ve sararmıştı. Çözülmemiş suçlarla dolu olan bu pano büyük olasılıkla yıllar boyu burada durmaya devam edecek ve olayların çözülmesini bekleyeceklerdi.

Kern *Temizlik Şeytanı* dosyasını tekrar incelemek için bürosuna giderken, Judith Beer vakit kaybetmeden sorgu protokolünü yazmaya koyuldu.

Akşamı olmuştu. Kern hâlâ Meisner'in kendisine tahsis ettiği küçük ofiste oturmuş cinayet dosyalarını inceliyordu. Akşamın bu saatinde, *insanlara karşı işlenen suçlar* departmanı çok sakindi. Kern neon lambaların soğuk ışığında Temizlik Şeytanı'nın cinayetlerini incelerken, sadece kahve makinesinin şıptırtısı ve arada sırada kapının önünden geçen ayak sesleri duyuluyordu.

Her şey suçlunun polisi düelloya davet etme isteğini gösteriyordu. Bu durum polisler için yeni bir şey değildi. Buna rağmen Temizlik Şeytanı'nın kurbanlarını tesadüfen seçtiğine inanmıyordu.

Bu insanları senin için ilginç kılan şey neydi?

Kern'e eğitimi sırasında, bir sivrisinekle fil arasındaki benzerliği sormuşlardı. Sonunda birkaç sayfalık bir liste hazırladı. Temizlik Şeytanı'nın kurbanlarını birbirine bağlayan şey neydi?

Hepsi Berlin'de yalnız başına oturuyorlar. Hepsi senden daha yaşlı. Hepsi meslek sahibi.

Kern elindeki en önemli ipucunu biliyordu: Katile karşı koymamışlardı. Hem de hiçbiri! Adam onları kloroformla bayıltmıştı, ama bunun etki etmesi sadece filmlerde birkaç saniye sürerdi. Fakat Temizlik Şeytanı kurbanlarına uzun bir süre kloroform koklatmış olmalıydı. Ancak buna rağmen hiç boğuşma izi yoktu.

İlk kurban August Danner elli sekiz yaşında güçlü bir adamdı. Bilincini yitirmesi uzun sürmüş olmalıydı. Aynı şey ikinci kurban, Kurt Mankwitz için de geçerliydi. Elli iki yaşındaki çatı ustası da kuvvetli bir adamdı.

Kloroformu nereden buldun? Bunu ilk gördüğün eczaneden satın alamazsın.

Meisner'in ekibi de bu soruya cevap aramıştı. Ama yaptıkları bütün çalışmalara rağmen, cinayetlerle, yakın geçmişteki kloroform satışını birbirleriyle ilişkilendirememişlerdi. Aksine, katil Elisabeth Woelke'nin eczanesindeki kloroformlarla hiç ilgilenmemiş, ne ilaçlara, ne de uyuşturuculara el sürmüştü.

Kern kabul etmek istemese de, Temizlik Şeytanı çok güçlü bir rakipti. Sınırlarının çelikten yapılmış olması gerekirdi. Büyük olasılıkla bir psikopattı. Onu yakalamak için belki de yıllarca uğraşacaklardı. Tabii yakalayabilirlerse.

Sakin yanlış umutlara kapılma, seni sinsi herif!

Temizlik Şeytanı'nın çalışma şekli, Kern'in ihtiyacı olan tüm bilgileri sunuyordu. En azından bundan emindi.

Temizlerken kendi imzanı atıyorsun. Temizlik senin parmak izin.

Kern ofisine baktı. Devamlı olarak temizleniyordu ama olay yerindeki temizliğin yanına bile yaklaşamazdı. *Acaba benim evim nasıl*, diye düşündü. Nathalie gittiğinden beri, ev uzun süredir eski temizliğinden çok uzaktaydı. Temizlik Şeytanı'nın evini kurbanlarının ki kadar iyi temizlemesi ne kadar sürerdi acaba? Temizlik yaparken aklından neler geçiyordu?

Kern, *bunu öğrenmenin tek bir yolu var*, diye düşündü. Temizlik Şeytanı'nın kullandığı temizlik malzemesinin adını not aldı, masaya lambasını kapattı ve eve doğru yola çıktı. Bu akşam yapacak işleri vardı ve zaman kaybetmek istemiyordu.

Martha bir süredir oğlunu seyrediyordu.

Birkaç yıldır oğluyla birlikte oturduğu, yirminci yüzyılın başında inşa edilmiş villanın terasından, büyük yeşil bahçeyi çok güzel görebiliyordu. Kendi yaptığı yuvarlak çiçek tarhının ortasında küçük bir fıskiyeli havuz bulunuyordu. Bahçe, çam ağaçları ve orman gülleriyle donatılmıştı. Martha bitkileri çok seviyor, zamanının çoğunu bahçede geçiriyordu. Burada, şehrin dışındaki Wannsee Bölgesi'nde yaşamak çok rahattı. Bölge şehrin gürültüsünden uzaktaydı. Ormanları ve gölleriyle şehrin en yeşil bölümü olduğu gibi, aynı zamanda en kıymetli bölgelerinden de biriydi. Potsdam'a çok yakın olan bu bölgede, birçok zengin sanayici yaşıyordu. Yaş ortalaması da bir hayli yüksekti. Göl kıyısına sıralanmış en pahalı evlerin oluşturduğu mahallede hep birlikte oturuyorlardı.

Martha oğluna, "Raphael, daha ne kadar dışarıda oturacaksın?" diye seslendi.

Oğlu saatlerdir şöalesinin önünde oturmuş yeni bir tablo üzerinde çalışıyordu.

Raphael von Bergen, özellikle bugünkü gibi sıcak yaz akşamlarında, dışarıda tek başına oturarak resim yapmayı seviyordu. Bu saatlerde hava o kadar boğucu olmuyordu, üstelik kuşların cıvıltısı da duygulu genç adamı sakinleştiriyordu. CD çalarından gelen Chopin'in müziği de bu huzurlu ortamı tamamlıyordu.

Babasının ölümünden on yıl sonra, Raphael annesiyle birlikte Hamburg'dan Berlin'e taşınmıştı. Raphael'in babası geride filosunda en az dört yolcu gemisi bulunan bir gemicilik işletmesi

bırakmıştı. Raphael o zamanlar dokuz yaşındaydı. Ama babasının ölümünden sonra hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmadı. Raphael bu yüzden Hamburg'daki villayı satın daha genç ve modern bir şehir olan Berlin'de yeni bir hayata başlamaya karar verdi.

Raphael'in yeni ikametgâhı köy evi stilinde inşa edilmiş ve yüz yıllardır gelişmekte olan villa bölgesiyle bütünleşmiş bir yapıydı. Alt katta, Raphael'in yemeğini genellikle tek başına yediği yemek odası ve en modern takımların bulunduğu mutfak bulunuyordu. Martha zaman zaman çok güzel yemekler pişirirdi. Özellikle de Raphael'in mali açıdan desteklediği derneklerin temsilcilerinin geldiği günlerde. Raphael denizde tehlikeye düşen gemicileri kurtarmakla meşgul olan organizasyonlara özellikle eli açık davranıyordu, ama hastane dernekleri de ondan devamlı olarak bağış koparmayı başarıyorlardı. Çok konuşmayı sevmeyen ve çekingen tabiatlı olan Raphael, biraz gergin bir durumda bulunan temsilciler karşısında çalışmaları ve başarıları hakkında konuşma imkânını bulduğu zaman bütün çekingenliğini bir tarafa bırakıyordu. Martha bu gibi toplantılara katılmıyordu. Çünkü orada istenmediğini biliyordu.

Gösterişli bir merdivenle üst kata çıkılıyordu. Orada yatak odaları ve çok güzel döşenmiş, ancak hiç kullanılmayan misafir odaları bulunuyordu. Ayrıca birini Martha'nın, diğerini Raphael'in kullandığı iki banyo vardı. Raphael kendine ait bütün odalara tek başına giriyordu. Odalar, istenmeyen ziyaretçilere karşı, dışarıdan emniyet kilitleriyle, içerden de kilitlere ek olarak ağır çelik zincirlerle korunuyordu. Dolayısıyla Martha oğlunun ne odasına, ne de banyosuna girebiliyordu. Ayrıca, Raphael'in mahzende yaptırdığı spor salonuna ve resim galerisine girmesine de izin yoktu. Raphael evin eski sahibinin mahzende atış poligonu olarak kullandığı bir salonu resim galerisine dönüştürmüştü. Genç adam tablolarını

seyretmek için, bazen saatlerce burada kalırdı. Ancak, gittikçe daha ustaca yaptığı resimlere baktığında, serinin henüz tamamlanmadığını hissediyordu.

Raphael'in resim yapmak için çok zamanı vardı. Annesi eğitimi için hiçbir şeyden kaçınmayarak onu en iyi öğretmenlerle yetiştirmesine ve kendine iyi bir meslek hayatının önünü açacak olan lise bitirme sınavını hatasız bir şekilde en iyi notla vermesine rağmen, utangaç ve çekingen tabiatlı Raphael, kendini tamamen hobisine verebilmek için, kendisine babasından miras kalan denizcilik şirketini genel müdürler aracılığıyla idare etmeyi tercih etmişti. Resim yapmanın dışında, zamanın çoğunu spor yapmakla geçiriyordu. Boyu bir doksan üç ve kilosunu seksen beş olan bu genç adam ideal vücut ölçülerine sahipti ve bunu aydan aya geliştirdiyordu.

Martha aşağıya, oğluna doğru koştu. Genç adam, ne yaptığını bilen bir insanın hareketleriyle fırçayı tuvalin üzerinde gezdirdiyordu. Boynuna doladığı ince yazlık şahlı rüzgarda dalgalanıyordu. Annesinin seslendiğini duymuyormuş gibi, tablosu üzerinde çalışmaya devam ediyor, hayal gücünü tetikleyen Chopin'in müziği eşliğinde gözünün önünde canlanan resimlerin içine dalyordu.

Müzik zamandan daha güçlüdür. Raphael onu dinlediği zaman, şimdiki zaman ile geçmiş zamanın arasındaki sınır bulanılaşıyordu.

Raphael'in yanına gelmiş olan Martha, "En azından bir şeyler yemek için eve gelmeyecek misin?" diye sordu.

Delikanlı bakışlarını tablodan ayırmadan, yumuşak sesiyle, "Sen de benimle birlikte yiyecek misin?" diye sordu.

Annesi, "Ben KaDeWe'de salata yedim," diye cevap verdi.

Martha zamanının çoğunu, dünyanın dört bir tarafından gelen en lezzetli yiyeceklerin bulunduğu, Berlin'in lüks alışveriş merkezi olan KaDeWe'de geçiriyordu. Raphael bu yemekleri, sırf tatlarının nasıl olduğunu annesine söyleyebilmesi için, çoğunlukla tabağında buluyordu. Annesi bugün de birkaç saatini orada geçirmişti. Ancak salata yememişti. Raphael bunu çok iyi biliyordu.

Genç adam, "Yemekte ne var," diye sordu

"Quiche Lorraine³. Yarım saat içinde hazır olur. O zaman eve gelecek misin?"

"Mahzenden bir şişe şarap al ve benimle bir kadeh iç."

Martha eve dönmeden önce, "Bakalım," dedi.

Tablosundaki oğlanın yüzüne bir gülümseme çizerken, Raphael'in büyük güneş gözlüklerinin arkasına sakladığı gözleri parlıyordu. Üzerine tam oturan, terzi elinden çıkmış yeşil spor elbiseleriyle ayağa kalktı ve şimdiye kadar masaya dayalı duran bastonunu alarak yemek odasına gitmek üzere yürümeye başladı.

Raphael'in merdivenden eve çıkarken meydana getirdiği dehşet verici görüntüye yalnız ağaçlardaki kuşlar şahit oldular. Yavaş, yavaş, düşünceli bir tavırla, neredeyse ayakları yere değmiyormuş gibi yürüyordu. Kuşların, bu eski duvarların arkasında oturan psikopattan hiç haberleri yoktu.

8

Nathalie Kern kocasını koltukta uyuyakalmış bir halde buldu.

Kadın şaşırarak, "Misafir mi bekliyorsun?" diye sordu.

3 Bir çeşit Fransız yemeği (ç. n.)

ÖLÜM MELEĞİ

Kadın hem şaşırmış, hem de etkilenmişti. Kızı Sophie'yle birlikte yıllarca içinde yaşadıkları bu oturma odasını hiç bu kadar derli toplu görmemişti. Ayrıca oda güzel de kokuyordu.

Kern karısını, "Gözlerimi dinlendiriyordum," diyerek selamladı. "Saat kaç?"

Nathalie evin anahtarını taşımaya devam ediyordu. Onlar kavga ederek ayrılmamışlardı ve dostlukları hâlâ sürüyordu. Kadın holdeki temizlik malzemelerini fark etti.

Kadın şaşırarak, "Bir şey mi oldu? Ne yaptın?" diye sordu.

Kern, "Kahve içer misin? Ben içeceğim," diye cevap verdi ve koltuktan kalktı.

Kern çok yorgundu ve ancak bir saat kadar uyuyabilmişti. Oturma odasının ve banyonun aksine, hâlâ dağınık olan mutfığa gidip kahveyi ocağa koydu.

Nathalie'ye, "Hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

"İşe gitmeden önce seni görmek istedim. Sophie'nin çocuk koltuğu ve gece için bazı eşyalar yanımda. Bugünlerde ona bu kitabı okuyorum. Bu da Sophie'nin sevgili ayıcığı Pitzel. O olmadan uyuyamadığını biliyorsun."

Nathalie kocasının soru soran bakışlarını fark etti.

"Bir şey unuttuğunun farkında mısın? Kızın günlerdir seni görmeyi bekliyor."

Kern, "Aman Tanrım," dedi. "Söz veremem. Quirin dün beni Berlin'e çağırdı. Oldukça zorlu bir dava için yardımımı istedi."

Nathalie şaşırıldı.

"Quirin mi? Neyle ilgili?"

"Oldukça önemli. Şimdilik gizli tutuyorlar."

Nathalie bu lafları çok duymuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Quirin seni yıllardan beri çağırmamıştı. Evi onun için mi temizledin? Kimi arıyorsunuz? Heidi Klum’u mu? Julius, kızın seni iki haftadır görmedi ve bu akşam gelip onu almanı dört gözle bekliyor.”

Nathalie bir polisle evlenirken, bütün bunları göz önüne almıştı. Akşamları eve erken gelme ve düzgün çalışma saatleri konusunda, Kern ona hep doğruyu söylemişti. Genç kadın bunu kabul etmiş ve Sophie’yi de baştan itibaren bu şekilde yetiştirmişti. Ama buna rağmen, dokuz yaşındaki kızı babasıyla görüşemeyince çok üzülüyordu. Özellikle de şimdi, küçük aileleri artık birlikte yaşamadıkları için, babasını çok daha az görüyordu.

Kern, “Bir yolunu bulmaya çalışacağım. Ev konusuna gelince... Takip ettiğim olayla ilgili,” diye açıkladı.

Normalde işi konusunda başkalarına bilgi vermesi yasaktı. Ama buna rağmen karısına karşı bu kurala uymadığı zamanlar oluyordu. Ona güvenebileceğini biliyordu. Nathalie güvenilir bir hayat arkadaşıydı ve gün geçtikçe onu daha çok özliyordu.

“Haydi, konunun ne olduğunu söylesene bana?”

“Bir cinayet. Aslında üç cinayet. Adam cinayetten sonra, kurbanın evini çılgınlar gibi temizliyor. Köşe bucak.”

Nathalie, “Şimdi sen onu mu taklit ettin?” diye sordu.

“Bunu yaparken ne hissettiğini anlamaya çalıştım.”

Nathalie gülümsedi.

“Bunu ben de söyleyebilirdim. Niçin telefon etmedin?”

Birlikte yaşadıkları zaman, temizliği genellikle Nathalie yapar ve bir hayli yorulurdu. Hâlbuki küçük bir kuaför salonunun sahibi olarak Nathalie’nin buna alışık olması gerekirdi.

“Adam yalnız tozunu almakla kalmıyor, her yeri silip temizliyor. Bu gece neredeyse birkaç kez ara verecektim. Kaç defa her

ÖLÜM MELEĞİ

şeyi bir yere fırlatmak istedim. Belki bin defa! Ama bir kere başlamışsan, bir daha bırakamıyorsun. Bir yeri temizliyorsun ve bunu yaparken temizlenecek on yer daha görüyorsun. Bir süre sonra hiç bitmeyecek sanıyorsun.”

“Çok mu iyi temizliyor?”

Kern ona olay yerlerini anlattı. Zaten bunları karısına anlatmaya karar vermişti. Bu yüzden gizliliği bir kenara bıraktı. Nathalie, ona olan güvenini hiçbir zaman sarsmamıştı.

Nathalie etkilenmişti. Genç kadın evi daha yakından incelemeye başladı. Daha oturma odasına girer girmez her yerin toplanmış olduğunu fark etmiş, temizlik malzemelerinin kokusu dikkatini çekmişti. Ama ancak şimdi kocasının saatlerce çalışarak yaptığı temizliğin büyüklüğünü anlayabiliyordu.

Nathalie etkilenmiş bir şekilde, “Resim çerçevelerinin arkalarını bile temizlemişsin,” dedi.

“Ne var ne yok her şeyi temizledim. Şunu sana söyleyebilirim: Bu adam tamamen aklını kaçırmış.”

Kern kahve fincanından büyük bir yudum aldı.

Nathalie, “Peki bu temizliği yapman adam hakkında yeni bir şey bulmanı sağladı mı?” diye sordu.

Rakiplerinin iç dünyalarına girmek istediği her seferde yaptığı gibi, Kern iyice hislerinin içine daldı. Sonra düşüncelerini toplamaya çalıştı.

“Öncelikle motivasyonunu öğrenmem gerekiyordu. Bunu başarıp başaramayacağımı bilmek istedim. Çok istekliydim. İşe başladıktan yarım saat sonra aklım başıma geldi. Bir saat sonra her şeyi fırlatmak istiyordum. Ama katil bunu yapmamıştı. Ben de yapmadım. Disiplin!”

Kern’in yorgunluğu geçmişti. Tamamen olaya konsantre olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

VINCENT KLIESCH

“İşi yarıda bırakmayacağımı biliyordum. Kadın ölmüştü. Ben de işimi yapmalıydım. Bütün izleri yok etmeliydim. Yalnız benimkileri değil, onunkileri de! Polise hiçbir zaafımı gösteremem. Hırs!”

Kern artık bir başkomiser değil, sinsi bir katildi. Aradığı adamdı. Nathalie, onun gece boyunca bir katilin yerini aldığını düşününce tüylerinin ürperdiğini hissetti.

“Üç saat sonra kovamı alıp içindeki suyu o lanet olası odanın her tarafına dökmek istedim. Umutsuzluk! Eve kızıp bağırmak istedim. Hiddet! Ama yapmadım. Disiplinim, hiddetimden daha güçlüydü. İşte beni tehlikeli yapan şey buydu.”

Nathalie çıt çıkarmadan duruyordu. Mutfak iskemlesine oturmuş kocasının düşüncelerini takip ediyordu.

“Bir oyun gibiydi. Yalnız hedefe varmak istiyordum. Sonunda, işimi bitirdiğim zaman...”

Kern sustu.

Nathalie, “Ne?” diyerek üsteledi.

“Kurtuluş. Ben onun esiriydim. Ama sonunda özgürlüğüme kavuştum.”

“Kimin esiriydin?”

“Odanın. İşimi bitirmeden oradan çıkamıyordum. İstesem bile.”

Kern arkasına yaslandı. Bu gece Temizlik Şeytam’na çok yaklaşıyordu. Bunun farkındaydı.

Nathalie, “Onu bulmalısın,” dedi. “Hiddeti disiplininden daha güçlü bir hale gelmeden önce onu ele geçirmen gerekiyor.”

Her ikisi de uzun zamandır birbirleriyle böyle samimi bir şekilde konuşmamışlardı. Kern bir an sanki Nathalie onu hiç terk etmemiş gibi bir hisse kapıldı.

“Küçüğü ne zaman alayım?”

“Beşte.”

Kern'in, Potsdam'dan Tempelhof'a gelmesi trafik yoğunluğu nedeniyle neredeyse bir saati buldu.

Yol boyunca aklından Temizlik Şeytanı'nı çıkaramamıştı. Nathalie'ye geçen gecenin tamamını anlatmamıştı. Pisliği ve izleri temizleyerek kendi oturma odasının baskısından kurtulmaya çalışmasının yanında, kazanması gereken başka bir savaş daha vardı. Çalışırken tekrar tekrar kendine ait hatıralarla karşılaşmıştı. Kendisini mutlu bir şekilde Nathalie'yle birlikte gösteren evlilik fotoğrafını aklından çıkarması kolay olmamıştı. Aynı şeyi Sophie'nin bebeklik fotoğraflarında ve Kern'in, evin her tarafına dağıttığı, birlikte çıktıkları seyahatlerde çekildikleri fotoğraflarda da yaşamıştı. Her eşya usandırıcı bir işten daha fazlasını ifade ediyordu. Oturduğu ev sadece bir mekân değildi. Orası aynı zamanda bir yuva, bir yaşam alanıydı. Geçmişin hayaletleri her yerde, her köşede, her rafta pusu kurmuşlardı. İlk defa bu gece, sessizliğin içinde düşüncelere dalmışken, ailesini ne kadar çok özlemiş olduğunun farkına varmıştı.

Nathalie, "Kendini kandırma. Tassilo her zaman aramıza girecektir," demişti.

Hemen ardından, kızı Sophie'yi de alarak önceden arayıp bulunduğu belli olan küçük bir eve taşınmıştı.

Kern, Tassilo'yu bütün gücüyle yakalamaya çalışmıştı. Şimdiyse her şey tersine dönmüş gibiydi. Bu ne biçim bir ironiydi. Kern'in evliliği sarsılmıştı ve kızını artık nadiren görebiliyordu. İş hayatı rayından çıkmıştı ve sıklıkla gördüğü korkunç kâbuslar ona rahat vermiyorlardı.

Kern, Cinayet Masası'nın sabahki toplantısında söze, "Bunu kesinlikle biliyordu," diyerek başladı. "Kimsenin onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu. Eğer eve biri gelseydi, her şey bozulurdu. O asla böyle

VINCENT KLIESCH

bir riski göze alacak biri değil. Ayrıca, adam kimsenin kendisini görmeyeceğini de biliyordu. Ne eve girerken, ne de evden çıkarken! Peki, nasıl bu kadar emindi?”

Judith Beer, “Evleri gözetlemiş olduğunu mu söylemek istiyorsun?” diye sordu.

“Neden olmasın? Charlottenburg’da yaşayan insanların oldukça düzenli bir hayatları vardır. Kafalarına estiği gibi yaşamazlar. Belirli bir günlük rutini benimserler. Belki de evi gözetlemiş ve insanların evden çıktıkları ve eve döndükleri zamanı öğrenmiştir.”

Meisner, “Bu durumda haftalarca evin önünde beklemesi gerekirdi. Ama komşuların gözüne bir şey çarpmamış,” dedi.

Kern, “Her üçünde de katili kimsenin görmemesi şans eseri olamaz,” diyerek sözüne devam etti. “Bir şey daha var. Temizlik malzemelerinin listesinde gözünüze bir şey çarptı mı?”

Dennis Baum, “Evet, çok uzun,” diye cevap verdi.

Kern, “Bu bize, adamın evleri önceden iyi bildiğini gösteriyor,” diyerek söze tekrar başladı. “Danner’in bir plazma televizyonu vardı. Temizlik Şeytanı ona uygun bir temizlik maddesi kullanmış. Woelke’nin tablolarının gümüş çerçeveleri vardı. Temizlik Şeytanı gümüş parlaticısı kullanmış.”

Quirin Meisner, arkadaşı Julius’un daha ilk günden olayı ele alış biçimini ilgiyle izliyordu. “Bütün temizlik malzemelerini en baştan almış olamaz mı?” diye sordu.

“Mümkün ama onları nasıl taşıdı? Otobüsle mi?”

Dennis, “Arabası var. Çok büyük bir icat şu araba!” diye cevap verdi.

“Bu kadar çok temizlik malzemesinin kaç para tuttuğunu biliyor musun? Adam gerçekten her çeşit temizlik malzemesine sahip olsaydı çok para harcıyor olurdu. Ayrıca cinayetleri hafta

ÖLÜM MELEĞİ

içinde işliyor. Üstelik ne evdeki paralara, ne de eczanedeki ilaçlara dokunmuş.”

Judith hepsini bir araya topladı.

“Arabası var, pahalı temizlik malzemeleri, hafta içinde işe gitmiyor ve parayla ya da değerli eşyalarla ilgilenmiyor. Demek istiyorsun ki...”

“Parası var. Aynen öyle.”

Dennis etkilenmemişti.

“Bunların hepsi bir tahminden öteye gitmiyor. Ayrıca, *kötü zenginler* kafası da gittikçe canımı sıkmaya başlıyor. İstatistiklerden haberin var mı?”

Meisner, “Bu bizi bir yere götürmez,” diyerek araya girdi. “Cesedin üzerindeki kül izi hakkında laboratuvarından rapor geldi.”

Hepsi merakla kulak kabarttılar.

“Bu bir sigara külü değil. Bitkisel değil. Bu kül bir hayvana ait.”

Judith Beer şaşkın bir tavırla, “Bir hayvana mı ait? Bu da ne demek oluyor?” diye sordu.

Meisner, “Hiçbir fikrim yok. Nasıl bir hayvan olduğunu bile bilmiyorlar,” diye cevap verdi. “Ama belki de bu şekilde cinayetten önce ne yaptıklarını öğrenebiliriz.”

Kern, “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Kül gömleğin üzerindeydi. Gömleği ise, adam sonradan kadına giydirdi.”

“Her neyse, şimdi işe başlayalım. Woelke’nin çocukları Berlin’de-ler. Onları sorgulamamız lazım. Diğer kurbanlarla bir bağlantısı olup olmadığını araştırın. Ayrıca Julius’un fikrini uygulayalım. Uzun süre arabasında oturan veya fotoğraf çeken kişileri görüp görmedikleri konusunda bütün komşuları, dükkân sahiplerini veya evsiz kişileri sorgulayın.

VINCENT KLIESCH

Meisner görev dağılımını gerçekleştirdikten sonra, Kern'i bir köşeye çekti.

"Gerçekten bütün gece temizlik mi yaptın?"

"Ona o kadar yaklaştım ki. Sanki cevabı kulağıma fısıldadı."

Meisner istemeden Castella'yla olan randevusunu düşündü. Eğer olay Kern'e zarar vermeye başlarsa, onu ekipten çıkaracaktı. Amirinin konuyu tekrar açmasına meydan vermek istemiyordu.

Bu nedenle, "Önce git biraz uyu. Seni zinde görmek istiyorum," dedi.

Meisner, teklifinin bir işe yaramayacağını biliyordu. Bu nedenle, Kern'in, "Katil demir parmaklıkların arkasına hapsedildiği zaman uyurum," diye cevap vermesine hiç şaşırmadı.

Kern bunu ilk defa söylemiyordu. Son söyleyişinin üzerinden üç yıl geçmişti. Tassilo'nun izini sürmeye başladığı zamandı.

9

Üç yıl önce.

İki sevgili ateşli bir macera için heyecan verici bir yer arıyorlardı. Oğlan henüz on dokuz yaşındaydı. Kız arkadaşı ise ondan birkaç ay daha gençti. Her ikisi de hâlâ ailelerinin yanında kalıyorlardı. Bu nedenle sevişecek bir yer bulmak için yaratıcı olmaları gerekiyordu. Yeni kuytu köşeler bulabilmek için durmadan çevreyi araştırıyorlardı. Ormandaki avcı kulesini önceden denemişlerdi. Yazın göl kıyısı da güzel oluyordu. Hatta eski arabaların enkazı bile onlara çok güzel hizmet etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

O gün yeni bir yer keşfetmişlerdi. Terk edilmiş bir çiftliğin yakınında eski bir samanlık vardı. Akşam karanlığı çökmeye başlamıştı; tarih 16 Ağustos'u gösteriyordu. Oğlan kapıyı açarken epey zorlandı.

Kız, “Öfff, burası çok pis kokuyor,” diye söylendi.

Arkadaşı, “Uzun zamandır kimse gelmemiş,” dedi.

Karanlık odaya henüz girmişlerdi ki kız oğlanın elini tuttu ve zaten kısacık olan eteğinin altına götürerek, “Buraya da uzun zamandır kimse girmede,” diye fısıldadı.

Kızın iç çamaşırı yoktu. Oğlanın hissettiği sıcak ve nemli his, ona kötü kokuyu birden unutturuverdi. Oğlanın parmakları aşağı doğru kayarken tutkuyla öpüştüler. Oğlan kızın tişörtünü çıkarırken, kız da çocuğun fermuarını açtı. Kız oğlana zevk vermek için diz çöktü. Oğlanın gözleri samanlığın içinde boş boş dolanıyordu.

Oğlan, nefes nefese, “Orada bir masa var,” diye kekeledi.

Kız ayağa kalktı. Sevgilisi elinden tutarak kızı oraya götürdü. Çocuk, elleriyle kalm tahta masaya dayanabilsin diye kızı çevirdi ve kız belini aşağıya doğru bastırırken, yuvarlak, güzel kıvrımlı kalçasını ona doğru uzattı. Oğlan heyecanla kızın uzun saçlarını sıkıca kavradı ve şehvetle inleyerek kızın içine girdi. Zevkten inlerken, pis kokunun arttığını fark edemediler. Sonra kız sırtını masaya koyabilmek için tekrar döndü. Oğlan kızın uyluklarını yukarı kaldırmak için bacaklarını dizlerinin altından tuttu. Ancak o zaman kız masanın kirli olduğunu fark etti.

Genç kız, oğlan tekrar içine girerken, “Burada yapışkan bir şeyler var,” diye söylendi.

Oğlanın gittikçe hızlanan vuruşları, kızın bu rahatsız edici durumu unutmamasını sağladı ve oğlan tam boşalmak üzereyken, kız parmaklarını arkasında, masanın üzerinde duran bir şeye geçirdi.

Tuhaf bir şey hissetti. Son bir kuvvetli vuruş ve yüksek sesli bir çığlıkla oğlan zirveye ulaştı.

Rahatlamış bir durumda, "Ohhh," diye inleyerek kendini kızın üzerine bıraktı.

Kız da yavaş yavaş kendine geliyordu.

O sırada kokunun farkına varan oğlan, "Ne kokuyor böyle?" diye sordu.

Kız, "Masanın üzerinde bir şey var," dedi.

Bir parça kumaşa, bir cekete veya bir gömleğe benziyordu.

"Bekle biraz."

Oğlan cebinden bir çakmak çıkardı ve masanın üzerindeki cismin yakınına getirdi. Üç defa uğraştıktan sonra çakmak nihayet yandı. Neye tutunmuş olduğunu fark eden ilk kız oldu.

"Onları şu ikisi buldu."

Polis gelinceye kadar orada bulunan koruma polisi, Kern'e cankurtaranın yanında sapsarı olmuş, tir tir titreyen çifti gösterdi.

Kern kızın kanlar içindeki sırtını görünce, endişeyle, "Kız yaralı mı?" diye sordu.

"Zavallı içerideki masanın üzerine yatmış," cevabını aldı.

Kern, polisin yüz ifadesinden burasının alışıl gelmiş bir olay yeri olmadığını anladı. Projektörleri takacak olan polisler de henüz gelmemişlerdi. Kern başta cep fenerini kullanmak zorunda kaldı. Dikkatlice samanlığa girdi. Akmış kan ve çürümüş ceset kokusu korkunç bir şekilde yüzüne çarptı. Bir süre cep fenerinin ışığıyla kurbanları aradı. Birkaç saniye sonra onları buldu. Gördüğü manzarayı bir daha asla unutamayacaktı.

ÖLÜM MELEĞİ

Brandenburg'a atanalı ancak iki yıl olmuştu. Nathalie, orasının, Berlin'e göre daha sakin olduğunu düşündüğü için seviniyordu. Özellikle küçük kızlarının Potsdam'da daha güvenli bir şekilde büyüyeceğine inanıyordu.

Kern'in başkanlığını yaptığı cinayet masası haftalarca durmadan çalışmıştı. Ancak, bulvar basınının, *Samanlık Katliamı* adını taktığı cinayetler vahşi olduğu kadar belirsizdi de. Masa ve iskemleler, Paul Reinhardt'ın çiftliğine aitti. Katil onları bulmuş ve samanlığa getirmişti. Masa çok ağırdı ama yerdeki izler suçlunun onu çekerek oraya getirdiğini gösteriyordu. Yerdeki sürtünme izleri aynı zamanda Kern'e katilin tek kişi olduğunu göstermişti. Olay yerinde bulunan DNA izleri kurbanlara ve genç çifte aitti. Yerdeki lastik izlerinin incelenmesi, biri hariç diğerlerinin kurbanların araçlarına ait olduklarını göstermişti. Arabalar, olay yerinden fazla uzak olmayan bir yerde bulunmuştu. Katil, cesetlerin mümkün olduğunca geç bulunmasını sağlamak için arabaları cinayeti işledikten sonra buraya getirmiş olmalıydı. Çürüme iyi bir suç ortağıydı.

Bilinmeyen lastik izlerininse, uzun çalışmalardan sonra, cinayetlerden önce çalınan bir sevkiyat kamyonuna ait olduğu anlaşılmıştı. Bu konuda yapılan bütün çalışmalar boşa çıkmıştı. Olay yerinde bulunan ayak izleri, suçlunun ayakkabılarının üzerine koruma kılıfı taktığını gösteriyordu. Bu nedenle ayak izi de alınamamıştı. Kern bir şarap kadehi kırıklarının ona yardımcı olabileceğini düşünmüştü. Cam kırıkları, kafası masaya vurulan kurbanlardan birinin suratını kesmişti. Bardak restoranlarda kullanılmak üzere büyük miktarda üretilen modellerden biriydi. Cinayete kurban giden grubun kimliği de tamamen karanlıkta kalmıştı. Gruptakilerden hiç birinin diğerleriyle bir ilgisi yoktu. Kurbanların fotoğrafları, öldürülenlerin ailelerine gösterildiği zaman, kimse onları tanımamıştı. En ince araştırmalar bile or-

taya bir bağlantıyı çıkaramadı. Tek ortak noktaları, hepsinin de Berlin'de oturuyor olmasıydı.

Olay yerinde çekilmiş bir fotoğrafın internette yayınlanmasının ardından cinayet masasının üzerindeki baskı daha da arttı. Gazeteciler ve televizyon muhabirleri samanlıktaki korkunç cinayeti öğrenmişler ve ülkenin dört bir yanından gelerek Berlin'e akın etmişlerdi. Ülkenin bu sakin köşesinde böyle bir katliam, şimdiye kadar hiç görülmemişti. Bir fotoğrafçı, cesetler götürülmeden önce, sanki korku tünelineki balmumu heykellerinden biriymiş gibi vahşice parçalanmış kurbanların fotoğraflarını çekmeyi başarmıştı. O zamana kadar yalnızca zararsız denebilecek fotoğraflar basına verilmişti. Ama şimdi olayı gösteren daha detaylı fotoğraflar piyasaya çıkınca, Kern ve ekibi daha ağır baskıya maruz kalmışlardı.

Şimdi her saat sorgulamalar yapılıyordu. Kurbanlar bilerek seçilmişlerdi. Hepsinin katille özel bir ilişkisi vardı. Gösterilen itina, uzun sürdüğü belli olan hazırlanış şekli, suçun işlenmesindeki kesinlik ve özellikle katilin ortaya koyduğu korkunç şiddet başka bir şeye olanak vermiyordu. Ancak, katilin kurbanlarının samanlığa gelmesini nasıl sağladığı hâlâ bilinmiyordu.

Araştırmalara paralel olarak, basın bir sürü isim önerisinde bulundu. *Brandenburglu Charles Manson*'dan bahsedildiği gibi, *Samanlık Kasabı* gibi yazılar da yayınlandı. Fanatik tarikat mensuplarının öldürülmesinden, uluslararası suç örgütlerinin hesaplaşmasına kadar her çeşit hikâye ortalığa yayıldı.

Kern bir de yurdun dört bir tarafından gelen itiraflarla uğraşmak zorunda kalıyordu. Her hassas soruşturmada yapıldığı gibi, polis bu davada da cinayetlerdeki önemli ayrıntıları gizli tutmuştu. Cinayetleri işlediğini itiraf edenlerin hiçbirinin, ne kı-

4 ABD'de bir seri katil. (ç. n.)

ÖLÜM MELEĞİ

rık şarap kadehinden, ne de masadaki mum izlerinden haberleri vardı. Özellikle Dieter Wagner'in beyninin nerede bulunduğunu kimse bilmiyordu.

Cinayet masasındaki kimsenin yeni bir ipucunun ortaya çıkmasını beklemediği bir sırada, bir kibrit kutusu soruşturmanın gidişatını etkili bir şekilde değiştirdi.

Kern, kurbanların evlerinde çekilen fotoğrafları tekrar tekrar incelemişti. Birden onu gördü. Kibrit kutusu Vanessa Christensen'in kül tablasının yanında duruyordu. Üzerinde Berlin'deki bir restoranın reklamı vardı; *Lohengrin* yazıyordu. Bu isim Kern'e yabancı gelmiyordu. Bu isme bir yerde daha rastlamıştı ama nerede? Birkaç yüz sayfa kalınlığındaki dosyaları incelemesi iki saat sürdü ama sonunda aradığını buldu. Cinayetlerden bir hafta önce Olaf Steinbrecher'in kredi kartıyla hatırı sayılır bir ödeme yapılmıştı. Üstelik bu durum *Lohengrin*'de gerçekleşmişti.

Burası Berlin'in en meşhur restoranlarından biri olduğu için, bütün bunların tamamen rastlantı olma ihtimali yüksekti. Buna rağmen, Kern izi takip etmekten vazgeçmedi.

Lohengrin'in yöneticisi Hans Breuer yardımsever bir insandı. Kurbanların fotoğraflarına bakmayı hemen kabul etti. Gerçekten de Olaf Steinbrecher'i hatırladı. Breuer ondan ne kadar kibarca bahsetse de, söylediklerinden Steinbrecher'in devamlı olarak uygunsuz tavırlarıyla dikkat çektiği belliydi. Parası vardı ama tavırları güzel değildi. Birden Kern'in ümit etmekten bile çekindiği bir durum çıktı ortaya. Breuer, Dieter Wagner'i de tanıyordu. Adam lokantanın devamlı bir müşterisiydi. Vanessa Christensen ve Dosander çiftini hatırlamıyorsa da, fotoğraflarını şef garsonuna göstermek istedi. Garson on yıldan beri haftanın altı günü lokantada çalışıyordu. Bir saat sonra vardiya değişimi için restorana

VINCENT KLIJESCH

gelecekti. Kern onu bir saat kadar bekleyebileceğini belirterek bu teklifi memnuniyetle kabul etti.

Karşılaşmaları ikisinin de hayatını değiştirecekti.

10

Tassilo'nun eğitmeninden öğrendiği ilk şey duruşunu korumaktı. İyi bir öğrenciydi, on altı yaşındaydı ve yüksek gastronomi dünyasının büyük bir hayranıydı. Eğitmeni ona, kusursuz bir garson oluncaya kadar pek çok aksilikle karşılaşacağını söylemişti. Ancak duruşunu koruduğu müddetçe bunların hiçbirinden kötü etkilenmezdi.

Kern ona kimliğini gösterdiğinde, Tassilo gözünü bile kırpmadı.

Lohengrin'in idarecisi, "Dedektif Bay Kern," diyerek misafirini tanıttı. "Bu da Bay Michaelis. Size mutlaka yardımcı olacaktır."

Tassilo esprili bir şekilde gülümsedi.

"Şatobiryanimız *Ritz*'deki kadar güzel olmayabilir ama bunun için polisi mi çağırmak gerekiyordu?"

Tassilo gösterişsiz, kusursuz kıyafeti ve özenli tıraşına rağmen dikkat çekmeyen, sıradan bir insandı. Buna rağmen, Kern adamın çekiciliğine hayran kalmıştı. Sanki aralarında bir samimiyet var gibiydi.

Kern gülerek, "Sadece müşterileriniz hakkında birkaç sorum olacak," dedi.

Tassilo, "Üzgünüm," diye cevap verdi. "Müşterilerimizin mahremiyetine saygı gösteririz."

"Bir cinayetle ilgili, hatta birden fazla."

ÖLÜM MELEĞİ

Tassilo'nun şaşkınlığı kibarca ama inandırıcıydı.

“Beni endişelendiriyorsunuz.”

“Bunlardan birini tanıyor musunuz?”

Kern kurbanların fotoğraflarını çıkardı.

Tassilo etkilenmişti. Kern bunu nasıl başarmıştı? Tassilo haftalardır, polise verdiği bilmeceyi çaresizce çözmeye çalışmalarını sakın bir şekilde izlemişti. Ama şimdi bu beş iğrenç domuzun fotoğrafları gözünün önünde duruyordu.

Olaf Steinbrecher. O katlanılması zor aptal adam. En kolay onu halletmişti. Kokteyl barının adı, çoğunlukla *Lohengrin*'in önüne çektiği arabasının üzerinde yazılıydı. Bu nedenle, Tassilo orada bir masaya oturmuş ve sadece birkaç saat Steinbrecher'in hesapları kontrol etmek için oraya uğramasını beklemişti. Sonra onu takip etti. Steinbrecher, kısa süreliğine bir benzinciye uğradıktan sonra hemen evine gitmişti. Tassilo ilk hedefine ulaşmıştı. Şimdi Steinbrecher'in ev adresini biliyordu.

Onun yanında, Dieter Wagner'in fotoğrafı duruyordu. Aşağılık pislik! Onun adresine de ulaşmak kolay olmuştu. Adresini Tassilo'ya kendi vermişti. Manasız bir şekilde kendisinin *Lohengrin*'in sevilen bir müşterisi olduğunu sanması nedeniyle tekrar tekrar anlattığı kendini beğenmiş hikâyelerle Tassilo'nun canını fazlasıyla sıkıyordu. Oldukça sarhoş olduğu bir gün de ona kartını vermişti.

Sonra Dosander çiftinin fotoğrafları geliyordu. Onları daha ilk ziyaretlerinde öldürmek istemişti. Ancak onlar lokantanın devamlı müşterileri değillerdi ve adlarına hiç masa ayırtmamışlardı. Tassilo onların adını nasıl öğrenecekti? Tam onları ele geçiremeyeceğini düşündüğü sırada Annabelle'in cep telefonu çaldı.

Kadın yüksek sesle, “Dosander,” diye tanıttı kendini.

VINCENT KLIESCH

Dosander çok nadir görülen bir isimdi. Bu nedenle birkaç telefon görüşmesi ve akıllıca sorulan sorular sonrasında, Michael Dosander'in bir basımevi sahibi olduğunu öğrendi. Tassilo bir akşam vakti onu da evine kadar takip etmişti.

Beşli grubun son fotoğrafı Vanessa Christensen'e, o aptal sür-tüğe aitti. Kadın ne kendi adına bir masa ayırtmış ne de kredi kartıyla ödeme yapmıştı. Buna rağmen Tassilo onu elinden kaçırmak istemiyordu. Yani adını ve oturduğu yeri öğrenmek zorundaydı. Son anda aklına bir fikir geldi.

"Sizi şarap tanıtımımıza davet etmek istiyorum. İsminizi adres listemize ekleyebilir miyim?"

Tassilo hiçbir koşulda yalan söyleyerek kendisini tehlikeye atmazdı. Bu şekilde hemen tanık durumundan sanık durumuna geçebilirdi.

Dieter Wagner'i göstererek, ciddi bir tavırla, "Bu adam bizim devamlı müşterimizdir, daha doğrusu müşterimizdi," diye açıklamada bulundu.

Tassilo çok iyi bir oyuncuydu. Ona, mesleğinde yükselebilmesi için, her müşterinin görmeyi arzu ettiği garson şekline bürünebilmesi gerektiği öğretilmişti. Yüksek gastronomi yıllardır onun sahnesiydi, kendisi de oranın yıldızıydı.

"Bu da Bay Steinbrecher," diyerek sözlerine devam etti. "Yoksa o da..."

"Ne yazık ki beşi de öldürüldü. Peki ya diğerleri hakkında bir bilginiz var mı?"

Tassilo fotoğraflara uzun uzun baktı.

Fotoğrafları eline alıp tekrar incelemeden, "Kesinlikle devamlı müşterilerimizden değiller," diye cevap verdi.

Bu oyunuyla bir ödülü hak ediyordu.

Kern, "Tanımıyor musunuz?" diye sorusunu tekrarladi.

"Bilmiyorum. Buraya gelmiş olabilirler ama kesin bir şey söyleyemem."

"Resimleri size bırakıyorum. Lütfen diğer meslektaşlarınıza da gösterir misiniz?"

"Memnuniyetle. Ama dürüst olmak gerekirse, restoranımızın bu cinayetlerle olan ilgisini anlayamıyorum."

Kern, "Yalnızca bir fikir. Muhtemelen yanlış yorumdur," diye cevap verdi.

Tassilo, "Önemli değil," diye cevap verdi. "Mark Twain bir defasında, *bir fikri olan insanlar, fikirleri kabul görünceye kadar deli zannedilirler*, demiş."

"Size daha fazla engel olmak istemiyorum. Bu da benim kartım. Önemsiz bile olsa, aklınıza bir şey gelirse, lütfen beni arayınız."

Kern, Tassilo'nun elini sıktı. Tam dönerken, Tassilo, "Bu zavallılar nasıl öldürülmüşler?" diye sordu.

"Bunu okumuş olmalısınız. Basın buna, *"Samanlık Katliamı"*, adını taktı.

Tassilo bir iskemlenin üzerine çöktü. Şaşkınlığını ifade ediş şekli çok güzeldi.

"Ama bunu anlayamıyorum. Bizim restoranımız ve bu iğrenç cinayetler... Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Size daha fazla bir şey söyleyemem. Ama üzülmeyiniz. Görüşmek üzere."

Tassilo o akşam her zamankinden daha dalgındı. Kern'in ziyareti aklından çıkmıyordu. Tekrar tekrar kartına baktı.

Durmadan, "Julius Kern..." diye mırıldanıyordu.

Acaba niçin bu kadar yüzeysel sorular sormuştu? Belki de *Lohengrin*'e sadece raporuna önemsiz bir ipucunu eklemek için gelmişti!

Yoksa aralarındaki düello çoktan başlamış mıydı?

11

Kern, kızma zamanında ulaşabilmek için acele etmek zorundaydı. Her arşamba okulun arkasındaki küçük meydanda arkadaşlarıyla futbol oynardı. Nathalie'nin kuaför salonundaki işi, kızını bütün gün yanına almasına engel olduğu için Sophie tüm gün eğitim veren bir okula gidiyordu.

Sophie normal bir ocuk değildi. Annesi ile babasının meslek sahibi olmaları nedeniyle çok erkenden kendi başının çaresine bakacak duruma gelmişti. Buna rağmen, hem Kern hem de karısı, kızlarının annesi ve babasının meslekleri nedeniyle sorun yaşaması için oldukça çaba gösteriyorlardı. Ama karısıyla ayrıldıktan sonra, kızının yetiştirilmesi üzerindeki etkisini bir hayli yitirmişti. Bu nedenle Kern kızını sonunda tekrar görebilecek olmasına çok seviniyordu.

Kern küçük spor sahasına geldiği zaman, oyun devam ediyordu. Sekiz on yaşları arasındaki çocuklar sahanın içinde çılgınlar gibi koşuşuyorlardı. Onlara göz kulak olan beden ğretmeni ise kenarda duruyordu. Çocuklar kendi oyunlarını düzenlemeyi kendi başlarına ğrenmeliydiler. Hiçbirinin sahada sabit bir yeri yoktu. Topu kim kaparsa karşı kaleye saldırıyor, kaleye kim yakınsa, o da

ÖLÜM MELEĞİ

kaleci oluyordu. Eski kuşakların mahalle takımı kuralları burada da aynen uygulanıyordu.

Sophie, babasının sahanın kenarında durduğunu görünce sevinçle gülümsedi.

Heyecanla, "Selam baba," diye bağırdı ve izin almaya gerek görmeden sahadan ayrılıp babasına doğru koştu.

Kern, "Selam küçük prenses," diye cevap verdi ve kızını havaya kaldırarak etrafında döndürdü.

"Gittikçe daha da ağırlaşıyorsun."

"Eğer beni daha sık ziyaret etseydin, ne kadar ağır olduğumu bilirdin."

Kern duygularını belli etmemeye çalıştı. Kızını, her şeyin yolunda olduğu eski günlerdeki gibi her gün görmeyi ne kadar çok isterdi. Yorgun bir iş gününün ardından eve döndüğünde bile mutlaka Sophie'nin odasına gider, ona kitap okur ya da onun anlattıklarını dinlerdi. Kızı uyuduktan sonra bile bir süre yatağının yanında oturur, ayıcığına sarılmış mutlu bir şekilde uyuyan evladını seyrederdi.

"Biliyorsun ki..." diye söze başladı, ama Sophie duymaya alışık olduğu özrü dinleyemeyecek kadar heyecanlıydı.

Kız, "Beş sıfır galibiz," diyerek onun sözünü kesti ve tekrar oyun sahasına koştu.

Kern çocukların oyununu seyretmek için bir banka oturdu. Orada olduğu için, Sophie'nin daha iyi oynamaya çalışacağını biliyordu. Kız her zaman babasıyla gurur duyardı. O ne de olsa bir polisti. Kötü insanları yakalayıp hapse atıyordu. Arkadaşlarına karşı hep bu şekilde övünüyordu. Polis mesleğinin çocuklar üzerinde özel bir anlamı vardı. O iyileri temsil ediyordu, adaletin zaferinin bir sembolüydü. Böyle güçlü ve adil bir babaya sahip

VINCENT KLIESCH

olmak Sophie'ye güven veriyordu. Küçük kız için dünya o kadar karmaşık değildi. Kötüler yakalanır ve cezalandırılırdı. Sophie için haksızlık diye bir şey yoktu. Kötülerin kazanması diye bir şey olamazdı. Onun dünyasında Tassilo'ya yer yoktu.

Sophie'nin takımı rakiplerine göre çok kuvvetliydi. Takımdaki çocuklar durmadan gol atıyorlardı. Hatta Sophie de bir gol attı. Kız hemen heyecanla babasına doğru döndü ve onun golü görmüş olduğunu fark edince çok sevindi.

Skor 10-0'a gelince yenilen takımın oyuncularından biri, "Bize de iyi oyunculardan birini verin," diye bir istekte bulundu.

Takım kaptanları konuştular. Kısa bir süre sonra, içlerinden biri kararlarını açıkladı:

"Pascal ve Marvin karşı takıma geçecekler, biz de Sandra ve Stefan'ı alacağız."

Hızla kol bantları değiştirildi ve oyun tekrar başladı.

Kern gülümsedi. İki günden beri, insan ruhunun derinliklerinde yatan sırları araştırıyor, bir katili böylesine korkunç cinayetler işlemeye iten nedenleri bulmaya çalışıyordu. Şimdi dünya birdenbire tekrar çok basitleşmişti. Eğer bir takım çok güçlüyse, iki takımın güçleri dengeleninceye kadar oyuncu değiştiriyorlardı. Kern, *suçluları yakalamaya çalışırken de böyle olsa nasıl olurdu acaba*, diye düşündü. Ama bu fikri hemen aklından çıkardı. Çok çocukçaydı!

Oyuncu değişikliğine rağmen, Sophie'nin takımı maçı 13-5 kazandı. Karşı takım en azından birkaç gol atabilmişti.

Birlikte Kern'in evine giderken, babası, "Çok güzel oynadın küçüğüm," diyerek kızını övdü.

Sophie, "Niçin beni daha sık almaya gelmiyorsun? Yine kötü adamları mı yakalamak zorundasın?" diye sordu.

ÖLÜM MELEĞİ

“Bunu her zaman yapmak zorundayım.”

“Şimdi daha kötü birisini mi arıyorsun?”

Kern tekrar bıyık altından gülmek zorunda kaldı.

“Evet tatlım. Bu çok kötü biri.”

Sophie için, Kern’in işi bir oyun gibiydi. Soyguncular ve jandarmalar! Kern ona sık sık mesleğiyle ilgili hikâyeler anlatırdı. Tabii bir çocuğun anlayabileceği bir şekilde. Katiller hırsıza, ceasetler de eşyaları çalınan insanlara dönüşüyorlardı. Kendisinin hayatın korkunç yönlerini öğrenmek zorunda kalması fazlasıyla yeterliydi zaten, bir de kızının bilmesine gerek yoktu.

Sophie, “Ne yemek var?” diye sordu.

“Kendimize birer pizza yapmaya ne dersin?”

Sophie çok sevindi.

Her ikisi de, birlikte uzun süredir yaşamadıkları kadar güzel bir akşam geçirdiler. Kern otuz altı saatten beri hiç uyumamış olmasına rağmen, yorgunluğu Sophie’nin yanında tamamen geçmişti. Birkaç saat için, evi tekrar neşe ve kahkahayla dolmuştu. Sanki eski günler geri gelmişti.

Ama Kern, Tassilo’nun kurbanlarının bulunduğu samanlığa çağrıldığından beri işler değişmişti. Orada gerçekleştirilen tarif edilemez kötülük o kadar güçlüydü ki Kern’i de etkisi altına almıştı. Onu bir lanet gibi rüyalarına kadar takip ediyordu.

Kern, Nathalie’nin onu terk etmesine çok üzülüyordu. Ancak doğrusunu söylemek gerekirse, onu haksız da bulmuyordu. Dayanılmaz birisi haline dönüştüğünün farkındaydı. Devamlı olarak üzerindeki baskı, uykusuzluk, başarısızlıklar ve sürekli kendisini yoklayan kâbuslar sinirlerini çok bozmuştu. Nathalie uzun süre ona katlanmış ama bir gün artık sabrı tükenmişti. Bir karar vermesi ve onu uygulaması gerekiyordu.

VINCENT KLIESCH

Babası Sophie'yi yatağına götürdüğü zaman, kız, "Ne zaman buraya geri döneceğiz?" diye babasına sordu.

"Annen ne diyor?"

"O hep aynı şeyi söylüyor: *Bilmiyorum.*"

"Bunun seninle bir ilgisi olmadığını biliyorsun değil mi?"

"Evet, annem seninle sürekli kavga etmek istemediğini söylüyor."

"Kavga mı?"

"Yakalayamadığın o kötü adam hakkında."

"Bu doğru. Onu tekrar serbest bırakmak zorunda kaldım."

"Niçin?"

"Çünkü onun yaptığını kimse görmemişti. Bunu kanıtlamadım."

"O ne yapmıştı ki?"

Kucağında oyuncak ayısıyla yorganının altında yatan küçük kızına bakarken, Kern'in bir an için dili tutuldu. Tassilo'nun yaptıklarını ona bir çocuğun anlayabileceği şekilde nasıl anlatabilirdi?

Ancak, "O adam birkaç kişinin canını çok yaktı," diyebildi.

"Senin de mi?"

Kern kendine gelmeye çalıştı. Hiçbir şekilde kızının yanında ağlamak istemiyordu.

"Bir şekilde hepimizin canını yaktı. Ama şimdi artık uyumalısın."

Kern, Sophie'nin yorganını düzelterip, kızı uyuyuncaya kadar söndürmediği gece lambasını yaktıktan sonra kızını öptü. Kern tam kapıda dikilmiş oda lambasını kapatacakken, aklına Sophie'ye önceden de sormak istediği bir şey geldi.

"Söylesene, tatlım, niçin karşı takıma iki iyi oyuncunuzu verdiniz? Böylece siz kendiniz daha zayıf olmadınız mı?"

ÖLÜM MELEĞİ

Sophie, “Eğer karşı takım çok güçsüz olursa, oyun zevk vermiyor,” diye cevap verdi.

“Çok doğru. İyi uykular, küçüğüm.”

Kern, Sophie’nin kapısını aralık bıraktı. Holün ışığını görmek ve Kern’in biraz rahatlamak için seyrettiği televizyonun sesini duymak küçük kızı sakinleştiriyordu.

Oturma odası hâlâ temizlik malzemesi kokuyordu. Uzun bir iş gününün sonrasında, arada sırada yaptığı gibi, Kern bir bardak konyak içmek için koltuğa oturdu.

Eğer karşı takım çok güçsüz olursa, oyun zevk vermiyor.

Etrafına baktı. Sanki evi bir yabancı temizlemiş gibi bir hisse kapıldı. O adam kimdi?

Eğer karşı takım çok güçsüz olursa, oyun zevk vermiyor.

Kızını uyandırmamak için sessizce, “Lanet olsun,” diye fısıldadı.

Ayağa kalkarak hâlâ tertemiz olan odanın ortasına geçti ve düşünmeye daldı.

“Biz aslında senin için önemli değiliz,” diye tısladı. “Lanet olsun, gerçekten ne yapmayı planlıyorsun?”

12

Su, Raphael’in vücudundan aşağı süzülüyor ve dairesel bir hareketle gider deliğine doğru akıyordu. Duştan çıktığında, banyodaki ayna sıcak suyun buharından buğulanmıştı. Acelesi yoktu. Atletik vücuduna masaj yapmadan önce iyice kurulandı ve omuzlarına kadar dökülen sarı saçlarını fönle kuruttu. Hava yavaşça serinliyordu ve Raphael’in görüntüsü aynada görünmeye başladı. Bu anı

seviyordu. Burada, tek başına, Chopin'in harika müziği eşliğinde ve demir sürgülü kapılar ardında rahatça düşüncelerine dalabiliyordu.

Aile dostları için piyano çaldığı gün, babası ilk sırada oturuyordu. Raphael yedi yaşındaydı. Hata yapmamak için çok dikkat etmişti. Ama Sigrid yüzünden değil, babasını gururlandırmak için böyle yapmıştı.

Vücudunu tamamen yağlayıp saçlarını taradıktan sonra banyodaki aynanın karşısına geçti. Müziğin sesi kendi görüntüsüyle birleşince, Raphael'in içini sıcak bir huzur ve güven duygusu kapladı. Bu akşam tekrar dışarı çıkacaktı. Berlin'in en popüler gece kulüplerinden biri olan *White* hoşuna gidiyordu.

Martha bu arada, oturma odasında bir gün önce KaDeWe'den satın aldığı bir kitabı okumakla meşguldü. Oğlunun günün büyük bir kısmını yalnız başına geçirmeyi yeğlemesine alışmıştı. Eskiden onun üzerindeki etkisi daha fazlaydı. Raphael'in babası yılın büyük bir bölümünde denizde olduğu için oğlanın yetiştirilmesinin sorumluluğu ona aitti. Raphael'i dünyaya getiren de kendisiydi. Erkek arkadaşı onunla hiçbir şekilde evlenmek istemiyordu. Yaptığı bazı işler çok riskliydi. Şansızlık eseri, bir gün her şeyini kaybedebilirdi. Bu nedenle Martha'yla resmî olarak evlenmeye hazır değildi. Richard von Bergen bazı taşınmazlarını Martha'nın üzerine yaparak kendini korumayı denedi. Hamileliğiyle Richard'a daha yakın olması Martha'nın işine gelmişti. Hatta kendi adı hâlâ Martha Kunze olmasına rağmen, oğlu Raphael'e *von Bergen* soyadını verdi.

Kunze. Martha bu isimden nefret ediyordu. Bu isim ona aptal babasını, Christoph Kunze'yi hatırlatıyordu. Bir moda evinde bölüm şefi olarak çalışan görgüsüz ve cahil adamın tekiydi. Birlikte çalıştığı herkes onu aptallığı yüzünden hor görüyordu. Sadece

kendisi akıllı ve sevilen biri olduğuna inanıyordu. İşin aslına bakılırsa, şefi tarafından yalnızca tek bir nedenle terfi ettirilmişti. Adam, bu mevkiye gelen kişinin ileride kendisi için bir tehlike teşkil etmeyeceğinden emin olmak istemişti. Annesinin bu beceriksiz adamı boşamış olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Böylece iki kadın kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalmışlardı, ama annesi Martha'ya kocasından bahsettikçe küçük kız onsuz büyümenin daha iyi olduğunu anlamıştı.

Küçük Martha fakir bir ortamda büyümesine rağmen çok önemli bir özelliği vardı. Kız çok güzeldi. Daha on dört yaşındayken model ajanslarına fotoğraflarını gönderdi. Tekliflerin gelmesi için fazla beklemesine gerek kalmamıştı. Böylece Martha daha genç yaşında eve para getirmeye, Kunze ailesinin hayat standardını yükseltmeye başladı. Daha on yedi yaşındayken partilerin ve davetlerin tanınmış bir misafiriydi ve erkekler genç kadınla tanışabilmek için sıraya giriyorlardı.

Martha, Richard von Bergen'le tanıştığında yirmi iki yaşındaydı. Ünlü bir fotoğrafçıyla birlikte katalog çekimi yapmak için Richard'ın yolcu gemilerinden biriyle Karayipler'e doğru yol alıyordu. Von Bergen yakışıklı bir adamdı. Başarılıydı, zekiydi ve Martha'dan yirmi bir yaş büyüktü. Etkileyici tavrı ve cazibesi genç kadının ilgisini çekti. Onu evlenmek için seçebileceği erkeklerden biri olarak görüyordu. Tanışmalarının üzerinden henüz birkaç ay geçmişti ki Martha Hamburg'a, Richard'm evine taşındı. Annesini de yanında götürdü. Bu durum Richard'ın hoşuna bile gitti. Çünkü Martha'yı sık sık yalnız bırakmak zorunda kalacağını biliyordu. Bundan sonraki süre içinde, Martha'nın annesi kızının kulağına durmadan, "Onunla mutlaka evlenmen lazım. Aksi takdirde bir gün gelir ortada kalırsın," diye fısıldıyordu.

VINCENT KLIESCH

Martha hep böyle genç kalmayacaktı. Kendisi de bunun farkındaydı. Çalıştığı meslekte her yıl, üç yılmış gibi hesaplanırdı. Richard genç kadının hayat standartlarını o kadar çok yükseltmişti ki Martha bundan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu. Hem başına Raphael'den daha iyi ne gelebilirdi ki? Ne de olsa, çocuk denen şey evlilik cüzdanı gibiydi. Raphael, "Beni bekleme," diyerek Martha'yı okuduğu kitaptan ayırdı.

Kadın oğlunun odaya girdiğini fark etmemişti. Oğlu, doğduğundan beri hafif adımlarla, neredeyse uçuyormuş gibi yürürdü. Bastonsuz adım atmadığı halde şu anda hiçbir ses duyulmuyordu. Raphael dışarı çıkmak için hazırlanmıştı. Viyanalı bir parfümcüden aldığı hafif bir koku sürünmüştü. Her zaman yaptığı gibi, evden çıkmadan önce yüzünü kocaman bir güneş gözlüğü ve yeşil bir şalla kapamıştı.

Martha, "Uzun zamandır operaya gitmedik. Benimle birlikte bir şeyler yapmak istemez misin?" diye sordu.

Raphael, "Belki yarın. Burnun nasıl?" diye cevap verdi.

Martha başını yere eğdi.

Çatlak bir sesle, "Bir şeye ihtiyacım var," dedi.

"İyi. Ron'u gönderirim."

Aile içi ilişkiler Richard von Bergen'in ani ölümünden sonra adım adım değişmişti. Daha Rapahel'in doğumundan kısa bir süre sonra armatör, oğlunu tek mirasçısı olarak belgeleyen bir vasiyetname hazırladı. Martha, Richard'la hiç evli olmadığı için ona bir şey kalmamıştı. Burada bir hata yapılmış olması mümkün olmadığı halde, Martha bu konu üzerinde fazla düşünmek istemedi. Ne de olsa bir miktar kara para ve Richard'ın bıraktığı taşınmazlar vardı, bunlar ömrünün sonuna kadar ona yeterdi. Ayrıca Raphael

on sekiz yaşına gelinceye kadar büyük mirası da kendisi idare edecekti. Yani Martha hem oğlanın hem de mülklerin kontrolünü elinde tutuyordu, ama bu durum gittikçe kontrolünden çıkmaya başladı ve güç dengeleri tamamen tersine döndü. Von Bergen'in ölümü, Martha'ya umduğu avantajı sağlamamıştı.

O gün o küçük köy evinde sadece Richard ölmemişti. Raphael de, sonraki yıllarda hiçbir terapistin çare bulamadığı bir yönünü kaybetmişti. Raphael babasını her şeyden çok seviyordu. Richard von Bergen gemilerinden birine oğlunun adını bile vermişti; *MS Raphael*. Birlikte çok zaman geçirmemelerine rağmen, babasının yanında geçirdiği birkaç saat Raphael'in gözlerinin parlamasına yetiyordu. Martha bunu hiç başaramamıştı.

Kadın, "Ne zaman geri döneceksin?" diye sordu.

"Zaten geldiğimi fark etmeyeceksin ki!"

Martha, Raphael'in dizüstü bilgisayarını birlikte götürmek istediğini gördü.

Endişeli bir tavırla, "Yine *chat* yapmaya mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Senin için önemli olan şeyleri Ron getirecek."

Raphael, zarif bir hareketle annesine sırtını döndü, tam odadan çıkacaktı ki annesi peşinden, "Yeni resmin bitti mi?" diye sordu.

Raphael tekrar dönerek, "Yarın görüşürüz," diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra, Martha Raphael'in yeşil Wiesmann GT'sinin motor sesini duydu.

Eve nihayet sessizlik çökmüştü. Raphael'in adımlarına eşlik eden piyano sesleri susmuştu. Martha, pırıl pırıl parlatılmış odanın ortasında duran Steinway marka kuyruklu piyanoya baktı. Raphael yıllardır piyanoya elini sürmemişti. Martha oğluna yıllarca piyano dersleri aldırılmıştı. Raphael'in piyano öğretmeni Sigrid Reissmann'ın evlerinde daimi misafir olarak kaldığı günleri düşündü. Reissmann kendine güvenen, cesur ve güçlü bir kadındı. Ama ne yazık ki Raphael onun hayatına vahşice son vermişti.

Kitabına geri dönmeden önce Martha bir süre daha o günlere ait hatıralarını düşündü.

Ron'un bir an önce gelmesini ümit ediyordu.

13

Üç yıl önce.

Tassilo, "En gencimizle başlayalım mı? Yarın sabah erkenden gitmek isteyeceğine eminim," diyerek Olaf Steinbrecher'e doğru yürüdü. "Benim bilgi hazinem devamlı olarak geliştirmemi sağlamanız çok etkileyici. Yeme içme dünyasında geçirdiğim yirmi yıldan sonra bile! Maine ıstakozu ve ketçapla yaptığınız karışım, şampanya ve buz küpleriyle girdiğiniz diyalog! Küçük kokteyl barınızın hâlâ bir Michelin yıldızıyla ödüllendirilmemiş olması şaşılacak şey doğrusu."

Steinbrecher'in bütün vücudu titriyordu. Tıpkı masa başındakiler gibi, onun da burada olan bitene dair en küçük bir fikri bile yoktu.

"Ama lütfen beni affedin, bir bilmece gibi konuşuyorum. Bir an için izninizi rica ediyorum."

Tassilo döndü ve samanlığın arkasında gözden kayboldu. Karanlıktan hafif şıngırtılar geliyordu. Birkaç saniye sonra, bir şarap şişesi ve içinde pipet bulunan bir bardakla geri döndü. Tecrübeli hareketlerle hepsini masanın üzerine yerleştirdi.

Tassilo, dakikalardır misafirlerine korku salan o nazik sesiyle, "Büyük şarap dünyası sizin ikinci eviniz, öyle değil mi?" diyerek sözlerine devam etti.

Steinbrecher, "..enden ne ..tiyorsunuz?" diye sormaya çalıştı.

"Ah, nasıl oldu da birdenbire Siz mertebesine eriştim?"

Tassilo, Steinbrecher'i avucunun içine almanın keyfini çıkarıyordu. Ancak serinkanlılığı nedeniyle kibarlığı elden bırakmadı.

“*Lohengrin*'de sipariş verdiğiniz şarabı hatırlıyor musunuz? 1990 yılına ait bir *Cheval Blanc*'di – muhteşem bir seçim.”

Steinbrecher hatırlamaya çalıştı. Evet, tarzına pek uymamasına rağmen, bu restorana birkaç defa gitmişti. Çocukluğu Berlin Wedding'de geçmişti. Bu semtte çok fazla lüks restoran yoktu. Yirmi üçüncü yaş gününe kadar tek bir kadeh bile şarap içmemişti. Ama *Lohengrin*'e gidince mutlaka pahalı bir şarap ısmarlardı. Bunun, kendisini hiçbir zaman ait olmadığı bir sınıfın üyesi yaptığına dair aptalca bir fikri vardı. Onlara ayak uydurabilmek için yılların tecrübesi gerekiyordu. Steinbrecher'in ise böyle bir tecrübesi yoktu. Onun yalnız parası vardı.

“Bana şaraptan mantar tadı geliyor demiştiniz. Yanınızda da o adi kadın vardı. Hani şu dövmesi olan.”

Steinbrecher o günü hatırlamıştı. Jenny kokteyl barından kaldırdığı bir kızdı. Ona biraz hava atmak istemişti.

Tassilo, “Yarattığınız skandalı da hatırlıyor musunuz?” diye sordu. “Mantar tadı gelen şarabı ikram etmemin terbiyesizlik olduğunu söylemişsiniz.”

Diğer dört kişi gözleri fal taşı gibi açılmıştı, korkudan seslerini bile çıkaramıyor, önlerinde oynanan sahneyi seyrediyorlardı.

Tassilo tuttuğu şarap şişesinden okkalı bir yudum aldı.

“Yıldızlı lokantaların adetlerini biliyor musunuz? Hiçbir şarap uzmanı garson, müşterisine bozuk şarap ikram etme riskini göze alamaz. Ben servis yapacağım her şarabın tadına önceden bakarım.”

Savunmasız tutsaklar bir şişe şarap üzerine dönen bu saçma sohbeti dinlemek zorunda kaldıkları için şaşkındılar.

“Benim kaliteli şarap konusundaki bilgimi, pek de uygun olmayan bir şekilde düzeltmenizden ardından, size elbette ki yeni bir şişe getirdim. Peki, ondan memnun kaldınız mı?”

Steinbrecher ciddi cevap vermemesi gerektiğini çoktan anlamıştı.

“Şöyle demiştiniz: Eh, fena değil. Bunu neden baştan söylemedin, birader?”

Tassilo elini cebine soktu.

“Lütfen biraz sessiz olalım.”

Elinde bilenmiş kısa bir bıçak tutuyordu. Sakin bir hareketle, Tassilo Steinbrecher’in kafasını yakalayıp geriye doğru eğdi ve ağzındaki tıkaçta küçük bir delik açtı. Sonra da pipeti bu deliğe soktu. Ardından şarap bardağını havaya kaldırarak pipetin ucunu içine koydu.

“Lütfen içiniz. Sonuçta siz benim misafirimsiniz.”

Steinbrecher bardaktan bir yudum şarap aldı.

“Mantar tadı geliyor mu?”

Steinbrecher hızla başını salladı.

“Buna sevindim. Size tekrar bozuk şarap ikram etmeyi hiç istemezdim.”

Tassilo, elini Olaf Steinbrecher’in, omzuna kadar gelen uzun saçlarının içinde gezdirmeden önce derin bir nefes aldı. Sanki öylesine konuşuyormuş gibi, “Şaşırmadım. Şişenin vidalı kapağı vardı, mantar tıpası değil,” dedi.

Bommm!

Tassilo, Steinbrecher’in kafasını hızla kalın masanın üzerine vurunca boğuk bir ses çıktı. Burnu kırılırken çıkan ses, seyredenlerin korku çığlıkları arasında fazla işitilmedi. Tassilo Steinbrecher’in başını tekrar kaldırdı. Sola eğildiği açıkça belli olan burnundan aşağı kan akıyordu.

“Sizle vedalaşmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Ama bir de şöyle bir şey var: Partinin en güzel zamanında veda etmek gerekir.”

Bommm!

Steinbrecher’in kafası birincisine göre çok daha sert bir biçimde masaya çarptı. Tassilo onun kulağına, yalnızca onunla ilgili bir

ÖLÜM MELEĞİ

şeyler fısıldadı. “Sen daha manyak babanın birasıyla eve gelmesini beklerken, ben şarap değerlendirmesi yapıyordum.”

Bommm! Bommm!

Üçüncü çarpma, o ana kadarkilerin en ağır sonuçlarını verdi. Steinbrecher’in kafası şarap kadehine gelmişti. Kadeh parçalandı ve yüzünde derin yaralar açtı. Dördüncü çarpmada çenesi kırıldı.

Diğer dört kişi panik halinde bağırmaya ve çaresizce bağlarından kurtulmaya çalıştılar. Ama hiç şansları yoktu.

“Bir şey daha var.”

Tassilo Steinbrecher’in kanlı suratına o kadar yaklaştı ki git-tikçe zayıflayan nefesini duyabiliyordu.

“O gün sana ikinci defa getirdiğim şişe aynı şişeydi.”

Bommm! Bommm! Bommm!

Olaf Steinbrecher hareketsiz bir şekilde masanın üzerinde yatıyordu. İki ya da üç defa daha sarsıldı. Sonra hiç hareket etmedi.

Samanlık kandan gelen bakır benzeri bir kokuyla ağır ağır kaplanırken, diğerleri sonunda neden orada olduklarının farkına vardılar. Çığlıklar birkaç dakika içinde azalmaya başlayınca, Tassilo tekrar yerinden kalktı ve Vanessa Christensen’e doğru yürüdü.

“Kusura bakmayın. Başka bir konuğumla ilgileniyordum. Ama şu an bütün benliğimle emrinize amadeyim.”

14

Raphael kendini *White*’ta iyi hissediyordu. Kulüp, Mitte semtin-deki tarihi Hackeschen Höfe’nin yanında, duvarın yıkılmasından sonra bir gezinti caddesi şekline bürünen Friedrichstraße’nin çok yakınındaydı. Kulübün önündeki meydanı turist gruplarının kala-balığı dolduruyordu. Değişik müzisyenlerden oluşan bir topluluk

sahneyi şenlendiriyor, bir sokak sanatçısı ise sabun köpüğüyle havada değişik şekiller yaratıyordu. Birçok restoranın bira bahçeleri lamba ve şemsiyelerle süslenmişti. Berlin'in bu merkezinde eski ve modern binalar karşı karşıya, döner ve sushi restoranları da yan yana bulunuyordu. Televizyon kulesi gururla başkentin çocuklarının üzerinde nöbet tutarken, değişik kültürlerle sahip bu dünya şehri kendi ruhunu etrafa yayıyor ve orada bulunan herkesin Berlin'in bir parçası olmasını sağlıyordu.

White birçok kattan oluşan bir kulüptü. Giriş holü çok güzel döşenmişti, oradan küçük bir köprüyle, içinde büyük bir kokteyl barı ve DJ'lerin en uygun parçaları çaldığı dans pistinin bulunduğu ana salona geçiliyordu. Ortamı sadece müzik ısıtmıyordu. Güzel tasarlanmış ışık oyunları da bir hayli etkili oluyordu. Kulübün terasında başka bir bar ve oturma yerleri vardı. Burada misafirlere içkilerinin yanında sushi veya tapas ikram ediliyordu. Kulübe gelenlerin çoğu gençti, ama müşteri kitlesinde belirli bir seviye tutturulmaya çalışılıyor, her gelen içeriye alınmıyordu.

Raphael çatı terasına çekilmişti. Burası diğer bölümlere nazaran daha sakindi ve dizüstü bilgisayarıyla internete bağlanabiliyordu. Buranın rahat atmosferinden hoşlanıyordu. İnternet kafeler ona göre değildi. Ayrıca onlar genellikle kameralarla kontrol ediliyordu. *White*'ta ise böyle bir durum yoktu. Bir bardak şampanya ısmarlayıp bir sohbet sitesine girdi. Orada, takma adı Mayflower olan bir kızla birkaç defa sohbet etmişti. Mayflower Raphael'in ilgisini çekmişti.

Hava kararmıştı. Bu nedenle gözlerini saklayan güneş gözlüğünü daha açık renkli bir gözlükle değiştirdi.

Raphael hayal kırıklığına uğramıştı. Mayflower sitede değildi. Ama yakında gelirdi. Bekleme süresini kısaltmak için Ron'u aradı.

"Benim," diyerek onu selamladı. "Martha kendini yalnız hissediyor. Ona eşlik eder misin? İki saatin yeteceğini düşünüyorum."

ÖLÜM MELEĞİ

Ron, Raphael'in ona verdiği gizli kodları biliyordu. Hemen birkaç dakika içerisinde sipariş edilen malları almış, Martha'ya doğru yola çıkmıştı. Raphael Ron'a çok güvenirdi. O fazlasıyla güvenilir bir adamdı. Raphael'in dizüstü bilgisayarını da Santo Thomas'taki bir elektronik eşya mağazasından almıştı. İnternete öyle bir adresle kaydolmuştu ki onu arayanlar ancak Guatemala'nın yağmur ormanlarında, hayatında hiç bilgisayar görmemiş ihtiyar bir adama ulaşabilirlerdi. Raphael çok dikkatliydi ve hiç de aptal değildi. Önceden babasının yanında çalışan Ron'u Berlin'e getirtmişti. Burada, Güney Amerika'ya nazaran daha çok işine yarayacak, güvenilir bir adamdı.

Birdenbire dizüstü bilgisayarından birisinin siteye girdiğini bildiren bir sinyal sesi duyuldu. Gelen Mayflower'dı.

Sohbete, "Seni bekliyordum," diyerek başladı.

Cevabın gelmesi uzun sürmedi. Mayflower da, Angel adıyla tanıdığı Raphael'i gördüğüne memnun olmuştu.

"Buradakilerin çoğu senin kadar güvenilir değil," diye cevap verdi.

"Ben başkalarına benzemem."

"Herkes öyle der. Ama kim bilir neler saklıyorsun?"

"İleride öğrenirsin. Günün nasıl geçti? Bugün işe gitmek zorunda mıydın?" diye sordu Raphael.

"Çamaşırvhanedeydim. Çok yorgunum."

Raphael, yalnızca birkaç kez konuşabildiği Mayflower'ı henüz çok iyi tanımıyordu. Sohbet sitesindeki tanışmaları, Raphael'in kızı niçin bir göçmen gemisinin adını aldığını sormasıyla başlamıştı. Kız, bu ismin yeni bir dünyadaki yeni bir başlangıcı işaret ettiğini söylemişti. Annesi ile babası uzun bir süre önce, daha iyi bir hayat yaşamak için, Tayland'dan Avrupa'ya göç etmişlerdi. Nasıl göründükleri ve nasıl yaşadıkları hakkında birbirlerine bilgi

vermemişlerdi. Bunun için daha çok erkendi. Ama Mayflower'ın, Raphael'in şimdiye kadar aradığı kıza benzediği belli oluyordu.

Raphael, "Palton nasıl? Hâlâ senin etrafını sarıyor mu?" diye sordu.

"Kurşun gibi ağır. Bu hissi biliyor musun?"

Mayflower dördüncü sohbetlerinde Raphael'e moralinin uzun süredir çok bozuk olduğunu söylemişti. Cesaretsizlik bir palto gibi omuzlarına çökmüştü. Mayflower'ın anlatım şekli Raphael'in çok hoşuna gitmişti. Kızın çok farklı bir insan olduğu belliydi.

"Artık ben varım," diye cevap verdi. "Eğer keder bir taş gibi omuzlarına çöküyorsa, onu taşımaya yardım ederim."

Raphael söylediklerinden memnun bir şekilde hasır koltukta arkasına yaslandı ve bardağından bir yudum aldı.

Mayflower, "Yalnız olduğuna bir türlü inanamıyorum. Çok güzel konuşuyorsun," dedi.

Raphael, "Eskiden bir kız arkadaşım vardı ama uzun sürmedi," diye cevap verdi.

"Ne zaman?"

Raphael ne cevap vereceğini düşündü. Doğrusunu söyleyecekti. Yalan söylemesine gerek yoktu.

"Selam, şekerim. Niçin böyle yalnız oturuyorsun?"

Raphael'in masasına gelen genç kadının sözleri onu birdenbire düşüncelerinden ayırdı.

Sigarasından derin bir nefes çeken kadın, "Ne yazıyorsun?" diye sordu.

Raphael, "Meşgulüm," diyerek kızı başından savmaya çalıştı. Ama bu o kadar kolay değildi.

"Burası bir kulüp, ofis değil. Bu arada, dans etmek ister misin? Ben Suzi. Senin adın ne?"

"Suzi, özür dilerim. Sana ayıracak zamanım yok."

ÖLÜM MELEĞİ

“Ne içiyorsun?”

Suzi hızla Raphael’ın bardağını kaptı ve büyük bir yudum aldı.

Boş yere cevap bekleyen Mayflower, “Özel bir soru mu sordum?” diye sordu.

Raphael, hâlâ Suzi’yi atlatacağını umarak hızla, “Bir dakika,” diye yazdı.

Suzi kahkahayla gülmeden önce, “Söylesene, içeride güneş çok mu parlıyor? Niçin gözlük takıyorsun?” diye sordu.

Raphael, göstermemeye çalışsa da sinirlenmişti. Her gün Mayflower gibi ilginç birini bulması mümkün olmuyordu. Kurt Mankwitz’ten sonra Elisabeth Woelke’yi bulması neredeyse üç ay sürmüştü. Mayflower şans eseri karşısına çıkmıştı. Eğer yardım istiyorsa, ona yardım edebilirdi. Suzi gibi herhangi bir kızın gelip araya girmesi ve planlarını bozması olacak şey değildi.

“Seni üzmem istemem ama hiç ilgimi çekmiyorsun.”

Raphael artık Suzi’nin kendisini rahat bırakacağını umuyordu. Mayflower’a cevap yazmak zorundaydı.

“Saçmalamayı bırak! Kalk dans edelim.”

Raphael Mayflower’dan bir mesaj daha aldı.

“Özel hayatına burnumu sokmak istemiyorum. Niçin ayrıldığımız zaten beni ilgilendirmiyor.”

Mayflower’ın Raphael’i kızdırdığını düşündüğü açıkça belli oluyordu. Ruhsal durumu nedeniyle bir daha siteye girmemesi ve onunla haftalar boyunca konuşmaması gayet mümkündü. Raphael’in bir an önce cevap vermesi gerekiyordu.

“Ama artık yeter, Goethe!”

Suzi hızla dizüstü bilgisayarı kapattı ve böylece internet bağlantısı da kesilmiş oldu. Raphael gözlüğünün arkasından ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Deli misin sen? Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu.

VINCENT KLIESCH

Suzi dizüstü bilgisayarı alıp kenara koydu ve Raphael'in kucağına oturdu.

"Bu senin için yeterli bir delilik mi?" diye sordu. Sonra kulağına, "Muhteşem dudakların var," diye fısıldadı.

Genç kadın onu öpmeye çalıştı. Raphael yıldırım hızıyla Suzi'nin çenesini tuttu ve onu geri itti. Çok kızgındı ve bir an önce ondan kurtulmalıydı. Mayflower onun sohbet sitesinden çıktığını çoktan görmüş olmalıydı. Büyük olasılıkla, bu koşullar altında, geri gelmesi için beş dakikadan fazla beklemezdi.

"Son defa söylüyorum. Yapacak işlerim var. Anladın mı?"

Suzi sesini çıkarmadan Raphael'e baktı. Reddedilmeye alışık kadınlardan değildi. Birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve *White*'in müşterilerine doğru döndü.

"Şuraya bakın! Bu herif benimle öpüşmek istemiyor. O kadar mı iticiyim?"

Kızın Raphael için bir olay çıkarmak istediği belliydi. Şimdilik sadece birkaç kişi onlara doğru bakıyordu. Berlin-Mitte'deki bir kulüpte dikkatleri üzerine çekmek için sarhoş gevezeliğinden daha farklı bir şey yapmak gerekirdi. Ancak Suzi şimdilik sadece uyarı atışı yapmıştı. Tekrar Raphael'e döndü.

"Ee, Goethe, hâlâ yapacak işlerin var mı?"

Raphael bir olay çıkararak dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu. Suzi ise şovunu yapmaktan hiç çekinmeyecekti. Gerginlik çıkmasın diye isteğini kabul etti.

"Peki öyleyse. Bir kadeh!"

Suzi gülerek, "Gördün mü bak, istedin mi nasıl da oluyormuş," dedi ve bir sigara yaktı. "Biliyor musun? Ben burada, köşe başında oturuyorum. Gel bende içelim."

Raphael etrafına baktı. Şimdiye kadar kimsenin dikkatini çekmemişlerdi. Suzi'nin de buraya tek başına geldiği belliydi.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Kız arkadaşım bir haftalığına Münih'e gitti. Geliyor musun?"

ÖLÜM MELEĞİ

Raphael dizüstü bilgisayarını aldı. Sonra ayağa kalkıp elini Suzi'nin omzuna koydu. Tekrar kimsenin onlara bakmadığına emin oldu. Ardından, "Galiba en iyisi bu," diye cevap verdi.

15

Suzi yakaladığı avından oldukça memnundu. En yakın kız arkadaşıyla paylaştığı evi gerçekten *White*'tan birkaç dakika uzaklıktaydı. Bu Raphael'in işine geldi çünkü onunla birlikte Wiesmann GT'ye binmeyi hiç istemiyordu. Bu gibi ziyaretlerde genelde Ron'un Opel Sintra'sını kullanırdı. Minibüs hem pratik hem de fazla göze çarpmayan bir araçtı. Wiesmann'ın bu özelliklere sahip olduğu pek söylenemezdi. Raphael, onları gören birinin olup olmadığını anlamak için çaktırmadan etrafı kontrol etmişti. Ama Suzi bunu fark edemeyecek kadar sarhoşturdu. Bu da Raphael'in işine geliyordu.

Evin merdivenlerinden çıkarken Suzi, "Baston kullanmanın manası ne? Ayağında bir şey mi var?" diye sordu.

"Hayır. Her şey yolunda. Bak, ben böyle şeyleri yapmayı pek sevmem. Ya aniden biri gelirse?"

Suzi güldü.

"Aklmdan neler geçiyor senin öyle? Endişelenme bir şey olmaz."

Evin yeri pek uygun değildi. Dördüncü kattaydı ve asansör yoktu. Sekiz dairenin kapısının önünden geçmesi gerekiyordu. Geriye dönerken de tekrar aynısı olacaktı. Ayrıca yol iç avludan geçiyordu ve pencerelerden görülme olasılığı oldukça yüksekti.

"Haydi, içeri girelim, Goethe. Biraz dağınık ama boş ver."

Birlikte eve girdiler.

"Sen koltuğa otur. Ben içecekleri getiriyorum. Özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Fark etmez."

Raphael uzun koridordan geçerek oturma odasına gitti. Ev hâlâ sigara kokuyordu. Mutfaktan bardak sesleri geldi ve bir şişe mantarının açıldığı duyuldu. Kısa bir süre sonra Suzi oturma odasına geldi.

“Prosecco⁵ içer misin? Bu arada adını bana söylemeyecek misin?”

“Tobias.”

Yalan söylememişti. Raphael’in adı aslında Raphael Tobias von Bergen’di. Bu ismi ona babası vermişti.

Suzi bardakları doldururken, “Biraz müzik açayım,” dedi.

“Chopin var mı?”

“Gerçek bir romantiksin. Mozart olmaz mı?”

“Bence bir mahzuru yok.”

Suzi CD raflarını karıştırırken, Raphael Mayflower’ın şu anda aklından geçenleri merak ediyordu. Konuşmalarından kendini eleştirmeye yatkın olduğunu da çıkarmıştı. Suzi’nin araya girmesi çok kötü olmuştu. Ama şu anda yapabileceği bir şey yoktu.

Mozart’ın *Kleine Nachtmusik* çalmaya başladı.

Suzi, “Artık şu güneş gözlüğünü çıkar,” diyerek koltuğa oturdu.

“Bunu sık sık yapıyor musun? Yani erkekleri eve getirmeyi demek istiyorum.”

“Hey Tobi, senin neyin var? Ortaçağda yaşamıyoruz.”

Şarabından büyük bir yudum almadan önce adi bir kahkaha attı ve bir sigara yaktı.

Sonra merdivenlerdeki konuya tekrar geri dönerek, “Niçin baston kullandığını anlatsana,” dedi.

“Ben bir gezgin gibiyim.”

Raphael konuşurken odayı inceliyordu. Çok büyük değildi ama içeride bir sürü eşya vardı. Her yer oyuncak hayvanlar, kutucuklar ve mumlarla doluydu. Burayı temizlemek oldukça zaman alırdı.

5 Köpüklü bir İtalyan şarabı (ç. n.)

ÖLÜM MELEĞİ

Ama en azından yerler laminant kaplıydı. Halıları silmekten çok daha kolaydı.

Suzi gittikçe Raphael'e yaklaşıarak, "Gezgin mi? Dağlardaki gibi mi?" diye alay etti. "Niçin bu kadar gerginsin? Başka bir erkek olsa çoktan üstüme atlamıştı bile. Yoksa sen, yani, anladın işte... Öyle misin?"

Nahoş bir sessizlik oldu.

Raphael, "Eşcinsel misin?" diyerek Suzi'ye yardımcı oldu.

"Ne bileyim, yani, böyle çekingen bir tavırla burada oturman ve klasik müzik sevmen. Hem benim bir sürü eşcinsel arkadaşım var, yani benim için sorun değil."

"Merak etme. Belki biraz çekingen olabilirim ama eşcinsel değilim. Chopin'i tanıyor musun? Onun müziğini çok severim."

"Adı yabancı gelmiyor ama ben genellikle çağdaş müzik dinlerim."

"Chopin Polonyalıydı. Ama zamanın çoğunu dünyayı dolaşarak geçirdi. Çok genç öldü."

Suzi'nin yüzeyselliği azalmaya başlamıştı. Bir sigara daha yaktı.

"Kaç yaşına kadar yaşadı?" diye sordu.

"Otuz dokuz. Veremden öldü. Ama ölürken yalnız değildi. Arkadaşları yanındaydı."

"Herhalde bu onun için çok önemliydi."

Suzi artık eskisine kıyasla daha yavaş içmeye başlamıştı.

"Dizüstü bilgisayarımda bazı kayıtları var. En sevdiğim parçasını dinlemek ister misin?"

"Tabii. Niçin olmasın?"

Suzi CD çaları kapatırken Raphael Chopin'in sol minör gece müziğini arıyordu. Dizüstü bilgisayarının ses düzenini, parçayı en etkileyici biçimiyle duyurması için ayarladı.

VINCENT KLIESCH

Müzik zamanı ortadan kaldırır ve sessizliği bastırır. Raphael yirmi yaşında ve August Danner'le birlikte yemek yiyor. Babasının ölümünden beri kimseye bu kadar güvenmemiştir. Danner de müziği seviyordu. O akşam Raphael'e isminin manasının ne olduğunu bilip bilmediğini sordu.

Suzi, sade ve melankolik piyano sesleri odada sakın ve huzurlu bir ortam yaratırken, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

Raphael, odayı incelemeye devam ederken, "Bu parçayı bestelerken, Chopin'in üzgün mü yoksa mutlu mu olduğunu bilmiyorum. Çok basit ama bir o kadar da derin!" dedi.

Pencereler çok büyük değildi. Kolay temizlenirdi. Küçük kuttular ile figürleri temizlemek ise daha uzun sürerdi. Acaba Suzi kaç kiloydu? Altmış kilodan fazla olamazdı. Büyük olasılıkla daha da hafifti.

"Sen gerçekten çok romantiksin. Demin internette miydin?"

"Evet, sohbet ediyordum."

"Kız arkadaşınla mı?"

"Hayır. Bir tanıdıkla. Ama sen konuşmamızı böldün."

Harikulade müzik gittikçe Suzi'yi kendi yoluna çekiyordu. Kız çok değişmişti.

"Özür dilerim. Öyle tek başına oturman beni çok meraklandırmıştı. Bana kızgın mısın?"

"Belki o kızmıştır."

"O kim?"

"Dertli bir kadın. Kendine yoldaşlık edecek birini arıyor."

"Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Kırkın üzerinde olduğunu tahmin ediyorum."

Suzi dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, "Ah, anladım," dedi.

Raphael, "Öyle değil," diye cevap verdi.

ÖLÜM MELEĞİ

Raphael ziyaretlerine çok iyi hazırlanırdı. Buradaki koşullar ise farklıydı. Bu kızı, Danner'e, Mankwitz'e ve Woelke'ye yaptığı gibi evine kadar takip etmemişti. Ayrıca Suzi'yle birlikte görülme-
diğinden emin olamazdı. Bir an önce buradan gitmeliydi.

Suzi, "Madem öyle değil, o zaman bana açıkla," diye rica etti.

"Birkaç cümleyle açıklanacak bir şey değil. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, anlatmak da istemiyorum."

Raphael hemen gidecekti. Buraya Suzi'nin bir olay çıkarmasına mani olmak için gelmişti. Bu kız için misyonunu tehlikeye atamazdı.

"Gitmem lazım," dedi ve tam ayağa kalkmaya hazırlanıyordu ki Suzi aniden yerinden fırladı ve kucığına oturdu.

"Bu kadar çabuk gidemezsin," dedi. "Gerçekten çok ilginç birisin. Lütfen biraz daha kal."

Suzi gözlerini kapadı ve dudaklarını Raphael'inkine yaklaştı-
rarak onu öptü. Sonra kucığından aşağı yavaşça kayarak adamın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Tecrübeli hareketlerle pantolonu çözdü. Raphael ne yapacağını bilemiyordu. Böyle bir durumla ilk defa karşılaşmıyordu. O da bir erkekti ve bedensel ihtiyaçları vardı. Ancak bu ihtiyaçlarını normalde kiralık kızlarla karşılamayı tercih ederdi çünkü işi karmaşıktırmıyor ve asla sorun çıkarmıyorlardı. Bu durumda kontrol Suzi'deydi ve ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

Raphael, "Kes artık," diyerek kendini savunmaya çalıştı ama vücudu ona karşı koyuyordu. Suzi güzel bir kızdı ve onun hareketlerine pantolonunun içinden gözle görülür tepkiler gelmeye başlamıştı. Belki de kızı serbest bırakmalı ve sonra hemen ortadan kaybolmalıydı. Ama öte yandan, ya kız onu tekrar görmek isterse diye düşünmeden edemiyordu. Başını arkaya atınca gözüne

tavandaki lamba takıldı. Ona ulaşabilmek için bir merdivene ihtiyacı olacaktı.

Suzi aniden, “Artık şu gözlükleri çıkarabilirsin,” dedi.

Raphael onu engelleyemeden önce kız gözlüğü yüzünden çekip aldı. Kız adamın yüzünü ilk defa tamamen görüyordu. Raphael korkuyla ona baktı.

Kız gözlerine inanamamış bir tavırla, “Vaayy...” dedi.

Raphael, gözlüğü kızın elinden kapıp tekrar gözüne takarken, “Sen deli misin? Ver onu bana!” diye bağırdı. Sonra ayağa fırlayarak pantolonunu ilikledi.

Kız sonunda işin dozunu kaçırmıştı. Eğer boğazını yeteri kadar güçlü sıkarsa, büyük olasılıkla birkaç dakika içinde ölürdü. Kuvvetli bir kız gibi görünmüyordu, ona fazla karşı koyabileceğini sanmıyordu.

Kıza, “Ben buraya hiç gelmedim,” diye bağırdı.

Birçok kişi ikisini bir arada görmüş olabilirdi. Çok riskliydi. Hâlâ diz çökmüş vaziyette duran kadının üzerinden atlarken yere bir şey düştü. Arabasının anahtarı cebinden dışarı kaymıştı. Suzi onu kaldırdı.

Raphael dizüstü bilgisayarını topladı, anahtarı kızın elinden çekip aldı ve hızla tekrar cebine soktu. Bastonuyla birlikte evin kapısına doğru giderken, Suzi, “Kötü bir niyetim yoktu,” diye kekeledi. Kapıyı açmadan önce, tekrar ayağa kalkmış ve koridorun arka tarafında dikilen Suzi’ye doğru döndü.

Hızlı adımlarla arabasına doğru giderken, kıza, “Burada olanları unut,” diye bağırdı.

Eve dönerken aklında tek bir düşünce vardı: Umarım Mayflower yarın yine siteye girer.

16

“Biz onun zerre umurunda değiliz.”

Vakit daha erkendi. Kern kızını okula bırakmış ve hemen LKA'ya gelmişti. Quirin Meisner ofisindeki çiçekleri suluyordu.

Şaşkın bir tavırla, “Sana da günaydın,” diye cevap verdi.

Kern, “Bizi rakibi olarak falan görmüyor. Çok can sıkıcıyız,” diyerek sözlerine devam etti. “Önce bir içeri gel. Şu yuka palmiyesine bir baksana! Birkaç hafta önce atmak zorunda kalacağımı düşünüyordum. Ama şimdi...”

“Adam işimizi kolaylaştırmak zorunda. Eğer rakip yeteri kadar iyi değilse, oyundan zevk alamaz. Elimizde adam akıllı tek bir ipucu bile yok. Bizle istediği gibi oynuyor. Eğer olay bizim etrafımızda dönüyorsa, adamın canı şu anda bir hayli sıkılıyor olmalı.”

“Öyleyse ne yapması gerekiyor? Kartvizitini olay yerine mi bıraksın?”

“Bir bilgi, bir nesne, herhangi bir şey. Ama bunu yapmıyor.”
Meisner kaktüsünü seyrediyordu.

Oturmadan önce, “Bunu bana Castella hediye etti. Güzel değil mi?” dedi. “Peki, nereye varmak istiyorsun?”

“Biz şimdiye kadar kusursuz cinayet işlemek isteyen birisini aradık. Ama bunu zaten uzun zaman önce başardı. Bunu niçin tekrarlamak istesin ki? Kusursuz, kusursuzdur.”

“Adam işin tadını aldı.”

“Bütün gece onun gibi evi temizledim. İnan bana, bu tat alınacak bir iş değil. Kimse bunu isteyerek yapmaz.”

Meisner çiçek saksısını düzeltti. Sonra cevap verdi: “Belki de yapmak zorundaydı.”

VINCENT KLIESCH

“Kesinlikle! Bir şey onu bunu yapmaya zorluyor ve biz de bunun ne olduğunu bulmalıyız.”

“Ama biz fikirlerle değil belgelerle çalışırız.”

Kern, “Bir fikri olan insanlar, fikirleri kabul görünceye kadar deli zannedilirler,” diye cevap verdi.

Meisner bıyık altından güldü.

Kern, “Suçlu profilini yeni baştan kontrol etmeliyiz,” diye sözlerine devam etti. “Polisle dalga geçmek isteyen bir katil kendini beğenmiş biri olur. O, içindeki şeytanlarla savaştan biri değil. Biz tamamen yanlış birisini aradık.”

“Yani, kendini suçlu gibi değil de, kurban olarak görüyor, öyle mi?”

“Aynen. Temizleyip ortadan kaldırmak istediği şey her ne ise, bunu bir türlü başaramıyor. Dolayısıyla da bunu tekrar yapacak. Ve yine başaramayacak. Bu iş de böylece sürüp gidecek.”

Meisner konumunu savaştan terk etmek istemedi.

Bu nedenle, “Onu bizden başka kimse bilmiyor,” dedi. “Belki de o kusursuz cinayetlerine, gazetelerin baş sayfalarına çıkıncaya kadar devam edecektir. Kim bilir, belki de o şu meşhur olmak isteyen tiplerden biridir.”

“Bir suçlu, ancak yakalandıktan sonra meşhur olur. Ayrıca eğer adam meşhur olmak istiyorsa, hareket tarzını çoktan değiştirmeliydi. Şimdiye kadar yaptıkları onu gazeteye çıkaramadı. Niye bir imza bırakmayı düşünmüyor? Basının ona bir lakap takabilmesi için ardında hastalıklı bir sembol bırakabilir mesela. Ben olsam öyle yapardım.”

“Julius, her şey iyi güzel de, şimdi kalkıp bütün suçlu profilini değiştireyim mi?”

“Neden olmasın? Eskisi zaten bir işe yaramadı.”

ÖLÜM MELEĞİ

Meisner bir şey söylemeden ayağa kalktı ve kauçuk ağacının yanına gitti. Onu sularken, “Tamam, şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Grünberg.”

“Din konusunda uzman kişilerden üç ayrı rapor aldık.”

“Ama Grünberg’den alınmadı.”

“Grünberg o zamanlar çok meşguldü. Ama istersen ona da git. Dennis’i de yanında götür.”

Kern arkasını döndü ama Meisner ona engel oldu.

“Bir dakika. Seninle bir şey daha konuşmalıyım.”

Meisner, yazı masasının çekmecesinden bir dosya çıkardı.

“Bunlar röportaj soruları. İki gün önce geldi. Tassilo kitabını sekiz haftaya kalmadan piyasaya sürecek. Onlar seninle konuşmak istiyorlar. Niçin istemiyorsun?”

Kern, bu sıkıntı verici konuyu tekrar tartışmak istemiyordu.

“Çünkü içine battığım kakaoyu bir de içmek istemediğim için. Onların hepsi Tassilo’nun tarafındalar. Benim de aptal polisi oynamamı bekliyorlar ki alay edebilsinler.”

“Tassilo zaten kampanyasını yürütüyor. Sen de ona birkaç etkili darbe indir.”

Kern kaktüsü eline aldı.

“Beni ikna etmen gerektiğini *Castella* mı söyledi?”

“Başka kim olacak? Tabii ki o. Ama kadın haklı. Ne yazık ki çoğu zaman haklı çıkıyor.”

“Peki, aklınızdan ne geçiyor? Güzel bir kadeh kırmızı şarapla bir televizyon programına çıkıp Tassilo’yla birlikte eski güzel günleri yâd etmemi mi bekliyorsunuz? *Zaten bu olayı sana kanıtlayamamış olmam o zaman da çok aptalcaydı. Ben yokum.*”

VINCENT KLIESCH

Meisner ibriği yere koydu, Kern'e doğru giderek kaktüsü elinden aldı.

"Castella sana karşıydı. Seni benim ekibime alması için ben ısrar ettim. Senin artık eskisi gibi olmadığını düşünüyor."

Kern sakinleşti.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Konuyu daha fazla başından savmaman gerektiğini düşünüyorum. Oğlumu tutukladıkları zaman, neredeyse çıldırıyordum. Başarısız olmamın verdiği utanç... İş arkadaşlarım..."

"Bunu onunla karşılaştıramazsın. Oğlun kimseyi öldürmedi."

"Sen kendini kandırıyorsun. Sana bir dost olarak söylüyorum. Yanlış bir şey yapmadığını sen de biliyorsun."

"Ama öyle hissetmiyorum."

"Oğlumu gerçekten çok iyi yetiştirdim."

"Sen de yanlış yapmadın."

"Peki, ne hissettiğimi biliyor musun?"

Kern yuka palmyesine baktı.

"Birkaç hafta önce, bunu atmak istemiyor muydun?"

Meisner, "Evet, ama şimdi tekrar çiçek açıyor," diye cevap verdi.

"Elimde değil, bir şey yapamıyorum. O kız gözlerimin önünden gitmiyor. Hani şu cesetleri bulan kız."

"Ondan bir haber aldın mı?"

"Yalnız bir akıl hastanesinde olduğunu biliyorum. Uzun zamandır. Tassilo'nun posterlerini görünce, kızın nasıl bir tepki vereceğini düşünebiliyor musun?"

Meisner, "Senin gibi mi olacak?" diye sordu.

"Grünberg'e gitmem lazım."

Kern tekrar arkasını döndü.

Meisner, "Biraz bekle," diyerek onu durdurdu.

Yuka palmyesini pencerenin önünden alarak Kern'e verdi.

"Bu senin için."

17

Profesör Grünberg'in odası biraz hırdavatçı dükkânını andırıyordu. Duvarlar üst üste dizilmiş kitap raflarıyla dolu, odanın havası tozlu ve boğucuydu. Yerde, üzeri Roma rakamlarıyla numaralandırılmış karton kutular duruyordu. Profesör bunları mektuplar, kâğıtlar ve çeşitli eşyalarla doldurarak, muhtemelen kendisinin de tam olarak çözemediği bir düzen yaratmaya çalışmıştı. Kitap ve gazete dizinleri arasında, Grünberg'in çocukları ile torunlarına ait oldukları belli olan fotoğraflar bulunuyordu.

Bir sürü kül tablasının içi sigara izmaritleriyle doluydu.

Dennis, "Bir müzeye benziyor," dedi.

Kern, "En son ne zaman bir müzeye gittin?" diye sordu.

Tam o sırada Profesör Grünberg odaya girdi.

Profesör misafirlerini, "Kahve içmek ister misiniz?" diye sorarak selamladı. "Şu küçük, şık kahve makinelerinden satın aldım. Bana bunu oğlum önerdi. Bu makine çok ses çıkarıyor ama harika kahve yapıyor."

Kern, "O zaman bir kahve içebilirim," diye cevap verdi.

Dennis elini salladı. Kahve içmek istemiyordu.

Profesör Grünberg din ve antik çağ bilimlerinin yanı sıra tarih ve eski diller öğrenimi de görmüştü. Uzun süre, çeşitli üniversitelerde, hatta yurt dışında bile dersler vermişti. Birkaç yıl önce

VINCENT KLIESCH

de emekli olmuştu. Ancak öğrencileri hâlâ evinde kabul ederek onlarla sohbet ediyor, çeşitli konularda onların görüşlerini almaya devam ediyordu. Zaman zaman da polise uzmanı olduğu konularda yardım ediyordu.

Memurlara, “Evime şeref vermenizin nedeni nedir?” diye sordu.

Kern, “Bir olay hakkında görüşmeye geldik,” dedi. “Kararsız kaldık. Belki bu konuda bize yardımcı olabilirsiniz.”

Söylendiği gibi, lezzetli kahve fincanlara akmaya başlamadan önce makine bir hayli gürültü çıkardı.

“Süt veya şeker ister misiniz?”

“Lütfen sade olsun.”

Grünberg Kern’e bir fincan uzattı ve eski deri koltuğuna oturdu.

“İşin arkasında dini bir motif olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bu konuyu devre dışı bırakan üç bilirkişi raporu var.”

Profesör başını salladı ve kıs kıs güldü.

“Demek ki siz ne bulmak istediğinizi zaten biliyorsunuz ve birisi sizi onaylayana kadar da sormaya devam edeceksiniz, öyle mi?”

Kern, pek de yanlış olmayan bu görüşe karşı kendini, “Elimizde yeni ipuçları var,” diyerek savundu.

Bahçeye bakan açık pencereden bağırان çocukların sesleri geliyordu.

Grünberg, “Yeni komşularım,” diyerek özür diledi. “Çok sevimli insanlar, ama çocukları bazen insanı rahatsız ediyor. Ne diyelim. Büyük olasılıkla biz de böyleydik. Güzel, şimdi sırasıyla anlatmaya başlayın.”

Kern dosyaları çantadan çıkardı ve profesöre uzun uzun bilgi verdi. Grünberg onu dikkatle dinledi ve aralıklarla not aldı.

ÖLÜM MELEĞİ

Profesör bilgi aldıktan sonra, “İlk önce kendi yorumlarımızı bir kenara bırakalım,” dedi. “Elimizde objektif olarak temiz bir oda, hastalık derecesinde bir düzen ve kül var.”

Kern, “Kurban edilen bir hayvana ait olabileceğini düşünüyorum,” dedi.

Grünberg, “İlginç bir fikir,” dedi. “Ama bir şey var. Ona uyumuyor.”

Dennis, “Nedir?” diye sordu.

“Ceset. O ya bir hayvanı, ya da bir insanı kurban etmiştir. Her ikisini birden kurban etmiş olması çok saçma. Nasıl bir küldü?”

Kern, “Bunu tam olarak bilmiyoruz. Yalnızca küçük bir lekeydi. Gözden kaçırmış olmalı,” diye cevap verdi.

“Katilin gömlekleri yanında getirdiğini söylemişsiniz. Kül izi gömlek oraya gelmeden önce olmuş olamaz mı?”

“Hayır, dağılmamıştı. Üzerinde duruyordu. Bunun anlamı ne olabilir?”

“Örneğin Tevrat’ta hayvanları kurban etme şekilleri yer alır. *Olah*’da hayvanlar yakılır ama burada böyle bir şey yok.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Katiliniz Charlottenburg’daki bir apartman dairesinde bir sığırı yakmadığı için. Kurbanının bazı parçalarını yemiş olduğuna dair bir iz var mı?”

“Hayır.”

“Demek ki bu konu da eleniyor. Çin’de çok eski yıllara ait kafatasları bulundu. Bu kafatasları açılmıştı. İnsanlar kurban ettikleri kişilerin beyinlerini yemişlerdi. Katiliniz kurbanlarını nasıl öldürüyor?”

“Suda boğarak.”

“Hiç alışılmış bir şey değil. Keltler, tanrıları Teutates’e kurban ettikleri insanları suda boğarak öldürürlerdi. Ancak dürüst olmak gerekirse, bunun ile sizin olayınız arasında bir ilişki kuramıyorum.”

Dennis, “Niçin?” diye sordu.

“Meslek hayatım sırasında bir sürü manyakla karşılaştım, ama şimdiye kadar bir Kelt tanrısına tapana rastlamadım. Bu olasılık, adamın kurbanlarını *Titanic*’in intikamını almak istediği için kurbanlarını boğmasıyla eşdeğer.”

Görüldüğü kadarıyla, bu şaka Dennis’i, Kern’den daha fazla etkilemişti. Profesör Grünberg, görüşlerini kendine has bir mizahla süsleyerek anlatmasıyla tanınırdı. Zaten öğrencilerin profesörün derslerini tıklım tıklım doldurmalarının nedeni de buydu.

Kern, “Dini ritüellere dayanan cinayetlerin en muhtemel nedenleri nelerdir?” diye sordu.

“Genel olarak tanrıları yatıştırmak ya da onlara şükran sunmak amacıyla kurban verilir.”

Kern, “Peki, fotoğraflara bakınca ne düşünüyorsunuz?” diye ısrarla sormaya devam etti.

“Burada herhangi bir dini sembolün olduğunu göremiyorum. Peki, kurbanlar dindar mıydılar?”

“Kadın Katolikti. Diğer ikisi ise Protestan. Ama çok dindar olduklarını sanmıyorum.”

“Peki, meslekleri neydi?”

“Oldukça farklı. Mali danışman, çatı ustası ve eczacı.”

Grünberg bir süre düşüncelere daldı. Sonra başını salladı.

“Hiçbir şey birbirine uymuyor. Hristiyan inancına göre İsa’nın çarmıha gerilmesiyle insanları kurban etmenin bir anlamı kalmadı. Bu çok mantıklı. Çünkü Tanrı’nın oğlu hayatını bütün Hristiyanlar için feda etti. Bundan daha değerli bir şey olamaz.”

Komşu çocukların çığlık sesleri gittikçe yükselmeye başlamıştı. Grünberg ayağa kalkarak pencereyi kapattı.

Kern, yenilgiyi kabul etmek istemeyerek, “Hiç buna benzer bir olayla karşılaştınız mı?” diye sordu.

“Hazırlanmış bir ceset mi? Evet, bir defa böyle bir şey olmuştu. Kadın mutfak masasının üzerinde yatıyordu. Açık bir satanizm olayıydı.”

Dennis, “Bizimkinden farkı neydi?” diye sordu.

“Bir defa katil kadının göğsüne bıçakla ters bir haç çizmişti. Ayrıca cesedin kolları, ayakları ve başı yoktu. Bir kahve daha içer misiniz?”

Kern teşekkür ederek teklifi geri çevirdi. Sonra Grünberg masasının üzerinde duran tütün kutusunu açarak bir puro aldı.

Misafirlerine, “İçer misiniz,” diyerek ikram etti.

Her ikisi de teşekkür ederek reddettiler.

“Ben içersem rahatsız olur musunuz?”

“Rahatınıza bakınız.”

“Kötü bir alışkanlık. Ama her zaman dediğim gibi, böyle bir alışkanlığın olmaması için hayat çok kısa.”

Grünberg puroyu kesti.

“*H. Upmann*. Kennedy, Küba’ya ticaret ambargosu koymaya karar vermeden önce kendisi için birkaç paket ayırmış.”

Kern, “Temizlik ve şu ortalığı düzenleme konusunda ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Grünberg bir sedir ağacı parçasını tutuşturdu ve onu kullanarak purosunu yavaşça yaktı.

İlk nefesi çekerken, “Bu ilginç,” diye cevap verdi. “Binalar, ritüel cinayetlerinde rol oynayabilirler. İrlanda’da çok ilginç bir olay olmuştu. Çok da eski değil. Bir çifti tutukladılar. Oğulları

ortadan kaybolmuştu. Aylarca ortada gözükmedi. Çocuğun nerede bulunduğunu tahmin edebilir misiniz?”

“Nerede bulundu?”

“Her ikisi de geceleri sesler duymuşlar ve bu seslerin, onlara kötülük yapmak isteyen hayaletlerden geldiğini sanmışlardı.”

Dennis, “Tamamen kafayı yemişler,” dedi.

“Buna kafayı yemiş diyorsanız, bir de ne olduğunu dinleyin: Çift evlerini açık bir araziye yapmışlardı ve gerçekten de orada kötü ruhların yaşadığına ve onların yaşam alanlarını işgal ettiklerine inanıyorlardı. Üstelik ikisi de eski ritüellere meraklı insanlardı ve bu oğulları için hiç iyi olmadı.”

Kern, “Niçin?” diye sordu.

“Her ikisi de kötü ruhlarla anlaşma yaptılar ve en büyük oğullarını kurban ederek kapının eşğine gömdüler.”

Pencere kapalı olmasına rağmen, komşu çocukların bağırışları rahatsız ediciydi. Grünberg tekrar ayağa kalktı, pencereyi açtı ve dışarıya seslendi:

“Eğer hemen sesinizi kesmezseniz, size de aynısını yaparım!”

Dennis bir kahkaha attı. Kern ise kendini tuttu. Grünberg tekrar pencereyi kapadı ve purosundan bir nefes çekti. Güzel kokuyordu.

“Yapının temeline gömülen bir kurban. Polisler en az yüz defa üzerinden geçtiler.”

Tekrar sakinleşen Dennis, “Peki, hayaletlere ne oldu? Ortadan kayboldular mı?” diye sordu.

“İşin esas ilginç yanı bu olurdu. Ama ne yazık ki çift intihar etti.”

Kern, profesörün anekdotlarıyla bütün sınıfı kendine bağladığından emindi, ama bu karizmatik adam hikâyelerine devam etmeden önce, konuyu tekrar katile getirdi.

“Benim katilim nasıl biri? Bu evler onun için nasıl bir anlam ifade ediyor?”

“Antik dönemdeki inanışlara göre, insan kurban etmek eve ya da arsaya bir kutsallık kazandırıyordu. Ancak burada farklı bir şey var. Adamınız evi kurbanını öldürdükten sonra temizliyor. Hâlbuki kurbanın öldürülmesi seremoninin en önemli noktasıdır. Adam önce evi temizlemeli, sonra kurbanını öldürmeliydi. Ama sizin davanızda bunun tam tersi gerçekleşiyor.”

Profesör, Dennis’e baktı.

“Yoksa siz kız arkadaşınızla önce sevişip sonra mı sinemaya gidersiniz?”

Dennis doğru anlamında başını salladı.

Kern, “Etrafı bu şekilde temizlemek çok zahmetli bir iş. Bunu kendim de denedim. Acaba bunu yapmakla kendini mi cezalandırıyor?” diye fikir yürüttü.

Grünberg, “Kendi kendini cezalandırma mı?” diye cevap verdi. “Bu imkânsız. Kendi kendini cezalandırmanın temelinde Tanrı’dan uzaklaştığını düşünmek yatar. Ama kurban kesen biri, tam aksine Tanrı’ya yaklaştığını düşünür.”

Profesör önünde dağınık bir şekilde duran fotoğrafları bir araya topladı.

Kern, “Yani dini bir motif yok diyorsunuz,” diye konuyu toparladı.

“Bunu size söyleyemem. Ben yalnız kendi değerlendirmemi açıklayabilirim. Belki de o bir selfservis suçlusudur.”

Dennis, “Selfservis suçlusu da ne demek?” diye sordu.

“Her yerden bir şeyler alıp kendi dinini yaratan kişidir. Bazen böyle şeyler de olur.”

Kern ilgilenerek, “Böyle birisi nasıl yakalanır?” diye sordu.

Grünberg tekrar arkasına yaslandı ve purosundan bir nefes çekti.

“Yakalayamazsınız. En fazla kendi kendine teslim olmasını veya bir otobüsün altında kalmasını ümit edebilirsiniz. Bu durumdaki delilerin karmaşık düşüncelerini kimse okuyamaz.”

Kern dosyaları tekrar çantasına koydu ve ayağa kalktı.

“Yardımlarınız için çok teşekkür ederim,” dedi. “Bu benim kartım. Aklınıza yeni bir şey gelirse, lütfen beni arayın.”

Grünberg karta şöyle bir baktı.

Sonra da Kern’e, “Bunu niçin yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Ne?”

“Siz, kendinizden başka kimsenin takip etmeyeceği bir yolu araştırıyorsunuz.”

Kern profesöre göz kırptı ve “Tam da bu yüzden,” diye cevap verdi.

Dennis, Kern’le birlikte evden çıktıktan sonra, “Karizmatik adam,” dedi.

Grünberg’in arabasının durduğu garajın yanındaki bahçeden geçtiler.

Kern, “Değişik bir stili var,” diye cevap verdi.

Dennis garajdaki pırıl pırıl arabaya beğeniyle bakarken, “Ne güzel bir araba. Mercedes 450 SL, 1980 model. Ağzının tadını biliyor,” dedi.

Kern şaşırarak, “Sen de mi araba meraklısısın?” diye sordu.

“Elbette, jantlara bir bak. Harika.”

Kern gerçekten tahmininin doğru olmasını ümit ediyordu. Ancak yavaş yavaş gerçekleri görmek zorundaydı.

ÖLÜM MELEĞİ

Kern'in görüşmeden pek memnun kalmadığım fark eden Dennis, "Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu.

"Evet, bir şekilde. Olay yerinde aklıma gelen ilk düşünce, katilin onları kurban etmiş olmasıydı."

Dennis, "Ben olay yerinin etrafındaki kameraları kontrol edeceğim," diye cevap verdi. "Belki Temizlik Şeytanı bize bir hatıra fotoğrafı bırakmıştır. Bulursam hemen sana bildiririm, tamam mı?"

Komşu çocukların bağırışlarını tekrar duyunca gülmeye başladılar.

Grünberg, Kern'in kartını numaralanmış karton kutularından birinin içine koydu. Tekrar koltuğuna yaslanıp purosunu içerken konuştukları konuyu bir kez daha düşündü. Bir an için bir şeyin beynindeki çanları harekete geçirdiğini düşündü, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Bir süre daha düşünüp, ne olduğunu çıkaramadıktan sonra, yanılmış olduğu kararına vardı. Şimdilik!

18

Yeni gün, Raphael'e, bir önceki gece kaybettiği sakinliği ve enerjiyi tekrar getirdi. Mayflower'la tekrar sohbet sitesinde buluşabilmek için bir süre beklemek zorundaydı. Kadın gün içinde çalışıyordu; üstelik Raphael onunla hiçbir koşulda evinden iletişim kuramazdı. İnternette anonim kalmak mümkün değildi. Bağlantısının polisi evine getirmesine izin veremezdi. Bu nedenle akşama kadar tekrar resim yapmakla meşgul olmaya karar verdi. Şu an üzerinde çalıştığı resim bitmek üzereydi. Bugün bahçedeki resim sehпасına gitmedi. Resmi kimse tarafından rahatsız edilmeden tek

başına kalabileceği mahzende bitirmek istiyordu. Eczacı kadının yüzünü oluşturan son hatları çizerken hafif piyano müziği her zamanki gibi Raphael'in ruhunu okşuyordu. Özellikle saçlarını çok iyi çizmişti. Çatı ustasından daha güzel olmuştu. Ancak genç Tobias'ın yüzündeki aydınlık, Raphael'i dağılmış saçlardaki gölge ve ışık oyunlarından daha fazla heyecanlandırıyordu. Onu dinlenme pozisyonunda çizmişti. Raphael, Tobias'm dinlenmeye ihtiyacı olduğu kanısındaydı. Sonuçta uzun gezintisini yarısını geride bırakmıştı. Yakında Tobias'm arzusu yerine getirilecekti. Raphael ona bunun için söz vermişti. Raphael verdiği sözü her zaman tutardı. Bu eserine de birkaç satır bir şey yazacaktı.

Martha kendini pek iyi hissetmiyordu. Ron siparişleri getirmekte gecikmişti, Martha da elindekileri tüketmekte biraz aşırıya kaçmıştı. Bastırmak istediği açlık hissi giderek kuvvetleniyordu. Ne de olsa iki gündür bir şey yememişti. Bugün bunalımları çok fazlaydı. İçinde şakaklarına devamlı baskı yapan derin bir keder hissediyordu. Ancak mahzenden hafifçe gelen müziğin sesi derdini biraz olsun azaltıyordu. Martha tedavi gördüğü sırada kendini *güvenli bir odaya* çekmeyi öğrenmişti. Tam da içinde bulunmayı arzuladığı gibi bir odaya! Orada her şey mümkündü. Karanlık ve keder yoktu.

Martha'yı oraya yunus balıkları götürüyorlardı, öyle olmasını arzuluyordu. Okyanusun derinliklerinde, gerçeklerden kaçarak sığındığı bir kapsül vardı. Yumuşak bir yorganla örtülmüş yuvarlak bir yatak, küçük ve huzurlu bir odanın tam ortasında duruyordu. Odanın duvarlarını başarılı ve popüler olduğu gençlik döneminde çekilmiş fotoğrafları süslüyordu. Ne zaman bu odaya girse, herkesin sevdiği o güzel genç kıza dönüşüyordu yeniden. Bu derinliklerde ne Chopin, ne tablolar, ne de yağlı boya ve tiner kokusu vardı. Burası *onun* odasıydı ve burayı *istediği* kişiyle paylaşabilirdi. Arada sırada annesi ziyarete geliyor ve onu korumak için hep yanında

olduğunu söylüyordu. Fakat Martha'nın yanaklarına dokunan sıcak cline ve alnını öpen yumuşak dudaklarına duyduğu ihtiyaç gidererek azalıyordu. Onun yerine Raphael'in piyano hocası Sigrid onu daha sık ziyaret ediyordu. Martha herkesten çok onu özlüyordu.

MS Raphael'de harikulade bir gece geçirmişlerdi. Kocasını ölen iki yıl olmuştu ve on bir yaşındaki oğlu uzun bir süre daha mirasa sahip olamayacaktı. Sigrid Reissmann tekrar birlikte bir gemi turuna çıkmak istemişti.

Raphael'in babasının ölümünden çok önce, Reissmann Martha'nın güvenini kazanmış ve oğlunun eğitimini zayıf iradeli kadının elinden almıştı. Kadın katı bir disiplin uygulamış, üstelik çocuğa vurmaktan da hiç çekinmemişti.

Henüz üçüncü piyano dersinde, Raphael'e, "Annen ile babanın bana, gerektiği zaman sana vurma hakkını verdiğini bilmelisin," demişti. O zamanlar Raphael henüz altı yaşındaydı.

Raphael, babasının bu izni verdiğine asla inanmadı, ama bunu ona sorma cesaretini de hiçbir zaman bulamadı. Ya kadının söyledikleri doğruysa? Sigrid Reissmann soğuk ve öfkeli bir kadındı. Çok iri değildi. Küçük, patlak gözleri vardı ve elli yaşına varmamış olmasına rağmen saçları tamamen beyazlaşmıştı. Bütün gebelikleri ya çocuğu aldırarak ya da ölü doğumla sonuçlanmıştı. Kocaları onu birbiri ardına terk etmişlerdi. Martha'nın yanında hoşuna giden bir ev bulmuştu. Von Bergen öldükten sonra daha da rahatlamıştı. Adam Raphael'i çoğu zaman ondan korumuştur. Ama Sigrid otoritesine karşı yapılan bu gibi saldırılara hiç dayanamazdı. Raphael çok nadiren Reissmann'a karşı annesinin desteğini beklerdi. Bir defasında, ona artık piyano dersi almak istemediğini söylemişti.

Annesi, "Ama piyano çalmayı öğrenmek senin kendi isteğindi," diye cevap vermişti.

Martha Raphael'e, şimdiye kadar öğrendiklerini asla bir kenara atamayacağını açıklamış ve bu arzusunu Sigrid'e söylemeyeceğine dair oğluna söz vermişti. Ama bu sözün üzerinden üç gün bile geçmeden Sigrid'le arasında, kadının kendi geleceğine kendisinin karar veremeyeceğini kesin bir şekilde belirttiği ciddi bir konuşma gerçekleşmişti.

Bir defasında Sigrid Reissmann küçük Raphael'in üzerine fazla yüklenmişti. Mozart'ın *Türk Marşı*'nı çalarken oğlan devamlı hata yaptığı için kadın ona sürekli bağırarak ve o bağırırken çocuk daha fazla korkmuştu. Korkudan hiçbir şey yapamaz hale gelince de, kadın hırsla ayağa fırlayarak piyanonun kapağını neredeyse oğlanın parmaklarının üzerine kapatmış ve çayını çocuğun suratına fırlatmıştı. Raphael bağırarak yerinden kalkıp kendini banyoya kilitlemişti. Kapıdan en uzak köşeye sinerek Reissmann'ın öfkeyle kapıya vurmasını ve yüksek sesle kapıyı açmasını emretmesini dinlemişti. Raphael onun emirlerini dinlemeyince de Martha'ya seslenmişti.

"Tornavidayı getir."

Bir dakika geçmeden, Martha istenen aleti getirmişti. Banyo oğlan için gittikçe küçülmeye başlamıştı. Raphael bütün gücüyle kapıya arkadan dayanıyor, umutsuzca açılmamasına çalışıyordu. Ama kadın, oğlanın narin ellerine göre çok daha güçlüydü. Sigrid Reissmann kapıyı öyle bir şiddetle açtı ki kapı Raphael'in başına çarparak onu yere devirdi. Yerde yatan oğlan, üzerine saldıran kadınla mücadele ederken başını duvara çarptı. Martha, Sigrid Reissmann'ın tam arkasında dikiliyordu. Hiç tepki vermeden katı bir ifadeyle orada durmuş, soğuk ve donuk gözleriyle öfkeli kadının oğlunu hırpalamasını izliyordu. Raphael çaresiz bir şekilde yardım isteyen gözleriyle annesine baktı. Bu bakış birkaç saniyeden fazla sürmemesine rağmen, çocuğun hafızasına hiç silinmeyecek bir şekilde kazındı. İfadesiz ve katı bir yüz, soğuk ve donuk bakışlar!

ÖLÜM MELEĞİ

Reissmann tek bir hareketle Raphael'i havaya kaldırdı ve kafasını duvar fayanslarına çarptı. Bunu hemen ardından daha kuvvetli bir darbe takip etti. Sonra her şey bitti. Sigrid ve Martha mutfağa gittiler. Raphael sürünerek kendi odasına gitmeden önce, bir süre daha banyonun soğuk zemininde tek başına oturmaya devam etti.

Martha ve Sigrid yarım saat mutfakta konuştular. Bu süre Raphael'e hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Sanki karanlık onu koruyabilecekmiş gibi odasının ışığını söndürmüştü. Olayın henüz bitmediğini bildiği için, kadınların onun hakkında verecekleri kararı bekliyordu. Mutfakta konuşulanları çok iyi takip edememişti. Birazdan ağır adımlarla odasına doğru yaklaşan ayak seslerini duyacaktı. Kadınlardan biri yanma gelecekti. Hangisi olduğunun bir önemi yoktu.

Sonunda Sigrid Reissmann geldi. Bir tabure çekerek Raphael'in yatağının yanına oturdu. Sakinleşmişti ve yumuşak, anlayışlı bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Demin olanları annenle konuştuk," diye söze başladı. "Sana isteyerek vurmadığımı bilmeni isterim. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun zaten. Ama yine de, buna rağmen sana niçin vurduğum hakkında bir fikrin var mı?"

Raphael'in dili tutulmuş gibiydi.

Sakin bir tavırla, "Beni kıskırttığın için vurdum," dedi. "Niye sana söylediğim şekilde çalmıyorsun? Başka öğrencilere de ders verebileceğimi biliyorsun. Bekleme listemde bir sürü yetenekli öğrenci var."

Sonra konuşmasına ara verdi. Büyük olasılıkla oğlanın bir tepki vermesini bekliyordu ama Raphael hiç sesini çıkarmadı.

"Beni, sana vuracak kadar kızdırdıktan sonra, şu anda ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Raphael'in teslim olmaktan başka bir çaresi yoktu.

Emin olmayarak, "Özür mü dilemem gerekiyor?" diye sorabildi.

VINCENT KLIESCH

Reissmann, “Hayır. Özür dilemen yetmez,” dedi. “Tüm bu yaptıklarından sonra benden af dilemeni bekliyorum.”

Başı ve elleri hâlâ ağrıyordu. Babası çok uzaklarda, denizdeydi. Elinden ne gelirdi ki?

İnce bir sesle, “Beni affedebilecek misiniz?” dedi.

Hayatı boyunca bu kelimeleri bir daha ağzından çıkarmak zorunda kalmadı. Bildiği tek bir şey vardı: Sigrid bu yaptıklarının hesabını ödeyecekti. Bir gün.

Martha hâlâ denizin dibindeki kapsülün içindeydi. Burası, Sigrid’den ayrıldığı gecenin hatırasının ona üzüntü vermediği tek yeri.

Her ikisi de geç vakitlere kadar güvertede dolaşmışlardı. Her akşam havuz barında dans müziği çalan müzisyen işini bitirmişti, yolcuların çoğu da kamaralarına çekilmişti. Martha ve Sigrid, güvertenin kimsenin bulunmadığı bir bölümündeydiler. Gemi bir gün önce Kosta Rika’dan kalkmış, Montego Körfezi’ne doğru ilerliyordu. Denizde bir gün geçirmişlerdi, bir sonraki gün Jamaika’ya varacaklardı.

Sigrid Martha’ya, “Bize bir şişe şarap daha getir,” diye emretti.

Sigrid’in bir şey istediği her seferde olduğu gibi, Martha, bu kez de, derhal barın yolunu tuttu. O zaman on bir yaşında olan Raphael henüz kamarasına gitmemiş, iki kadını bir süre gözetlemişti. Sigrid Reissmann şimdi yalnızdı. Transatlantik Karayip Denizi’nde yavaşça ilerliyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı, denizin ortasında bir yerdeydiler. Raphael, küpeşteye dayanarak karanlık ufuklara bakan piyano hocasına yaklaşırken bulutsuz gökyüzünü yalnız yıldızlar aydınlatıyordu.

Kadın, oğlanı görünce şaşırarak, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Çocuk kendinden emin bir sesle, “Bu benim gemim, canımın istediğini yaparım,” diye cevap verdi.

Sigrid Reissmann şaşkına dönmüştü. Şimdiye kadar hiç kimse ona böyle terbiyesizce cevap vermemişti. Duvarda disk iteleme oyunu tahtaları asılıydı. Bunlardan birini alıp Raphael'i doğduğuna pişman edene kadar dövecekti.

Ama bu düşüncesinin devamını getiremedi.

Raphael'in gemi mutfağından aldığı et bıçağının kolayca boğazına girdiğini hissetti. Raphael, bıçak ancak kadının omurgasına dayandığı zaman durdu. Ensesine saplanan bıçağı sert bir şekilde daha yukarı kaldırdı. Sigrid Reissmann'ın atmak istediği çığlık daha ağzından çıkmadan sona ermişti. Bıçak ses tellerini kesmişti. Şimdi kesilen nefes borusundan, duruma göre gülünç denebilecek bir ıslık sesi duyuluyordu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış kadının karşısında duran takım elbiseli sevimli oğlanın görünüşü çok tuhaf ve gerçekdışı olmalıydı. Raphael'in, Reissmann daha ayaklarının üzerinde duruyorken harekete geçmesi gerekiyordu. Eğer yere yıkılırsa, vücudunu kaldırıp denize atamazdı. Bu nedenle bıçağı hızlı bir hareketle kadının boğazından çekti ve denize fırlattı. Sonra Reissmann'ı ayak bileklerinden yakalamak için diz çöktü. Kadın hareket etmeden hırıldamaya devam ediyor, kan boynundan aşağı dekoltesinin üzerine akıyordu. Herhangi bir dirençle karşılaşmayan Raphael kadının sırtını küpeşteye dayadı ve bacaklarından kaldırarak kadını kafa üstü okyanusun karanlık derinliklerine bıraktı.

Yerdeki kan lekelerini hızla temizledikten sonra, elindeki bezi de bıçak ve piyano öğretmenininin ardından suya bıraktı.

Bu olayın ardından, kaptan kaybolan kadın için geniş çaplı bir arama kurtarma operasyonu başlattı. Martha'nın ricaları üzerine, yolcuları bu sıkıntılı durumdan haberdar etmemeye gayret göstermişti. Reissmann günler boyunca bulunamadığı için onun adına bir kayıp ilanı vermekten başka bir seçenekleri kalmamıştı.

Martha şimdi yunus balıklarının onu getirdiği kapsülünde yalnız başıyordu. Yeniden geleceğe ümitle bakan o masum genç kız olmuştu. Teni yumuşak, göğüsleri yuvarlak ve diri idi. Çırılçıplak yorganının altına girdi.

Birden tanıdık bir ses kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Sigrid. Nihayet geri dönmüştü.

Martha, "Şarabı getirdim," diye cevap verdi.

"Benim harikulade gülüm..."

Sigrid yavaşça yorganın altına girdi ve Martha'yı, gerçekte hiç yapmadığı gibi, şehvetle öpmeye başladı.

Raphael resmini bitirmişti. Elisabeth Woelke görse çok beğenirdi. Beyaz bir elbise giymiş, bulutların arasından süzülen sıcak güneş ışınlarının altında yatıyordu. Kendisine eşlik eden melek kanatlarını açmıştı.

Raphael içinde kül bulunan porselen çanağı eline aldı ve küçük bir sütunun üzerine koydu. Onun üzerine de tabloyu asacaktı. Sonra eline bir dolma kalem aldı. Kısaca bitmiş olan eserine baktı, ardından kalem sanki kendi kendine yazıyormuş gibi kağıdın üzerinde hareket etmeye başladı.

Ben Raphael'im.

Bir derdin olursa her zaman yanında olacağım.

Üzüntü ve sıkıntılar etrafını sarınca, hep yanında duracak ve seninle birlikte hareket edeceğim.

Eğer istersen derdine deva olacağım.

Ben sevgiyim.

Ben Raphael'im.

Quirin Meisner, Kern'in röportaj sorularına cevap vermeyeceğini söylediğinde Castella, "Lanet olası inatçı adam," diye küfretti.

Meisner, Kern'i savunarak, "Onu anlayabiliyorum," dedi. "Onun yerinde siz olsaydınız ne yapardınız?"

"En azından boğuluncaya kadar başımı kumun içine sokmazdım. Brandenburglularla telefonda konuştum. Mahkemenin beraat kararı vermesinden sonra, Kern bir daha eski formuna kavuşamamış. Basın, tıpkı bizde olduğu gibi onların da canını sıkıyor. Şu anda elinde Tassilo'ya kafa tutma imkânı varken bundan faydalanmıyor."

"O biraz inatçıdır."

"Biraz mı? Ben bir İtalyan'la evliyim. Bana inanın, Kern kocama bile ders verebilir. O günlerde psikolojik yardım almayı da reddetmişti. Siz erkekler, niçin size yardım edilmek istendiğinde sorun çıkarıyorsunuz?"

Castella, Kern'e basından gelen bir yığın okunmamış yazıyı gösterdi.

"Ancak bu böyle devam edemez."

Meisner, amirinin Kern'in basının önüne çıkmasını neden birdenbire bu kadar çok istemeye başladığını anlayamadı.

Şaşırarak, "Birkaç gün önce olayla hiç ilgilenmiyordunuz," dedi.

"Sadece konu hakkında konuşmuyordum o kadar. Fark burada. Şimdi o benim dairemde ve bu durum artık beni de ilgilendiriyor. Bu size bir şey anlatıyor mu?"

Castella dolabına giderek bir yığın gazete çıkardı. Bir tanesini çekerek ön sayfasını okudu.

“*Cadılar Bayramı dündü. Şimdi Tassilo Günü geliyor. Olacak şey değil. Michaelis o beş para etmez kitabı katliamın tam üçüncü yıl dönümünde, 13 Ağustos’ta yayınlayacak. İnsanlar da bunu muhteşem buluyorlar!*”

Castella, Meisner’e gazeteyi verdi. Başlığın ne olduğunu biliyordu. Müdürlüğün yarısı bunu konuşuyordu. Tassilo’nun eski bir fotoğrafının altına bayram yapan bir grup insanın fotoğrafı konmuştu. Bazılarının üzerinde, bir web sitesinden ısmarlanabilen Tassilo-tişörtlerinden vardı. Tişörtlere Tassilo’nun ışık saçan korkutucu gözlerinin öne çıktığı bir fotoğrafı basılmıştı. Altına da, *Yemeğinizi kanlı mı istersiniz? ya da Canınızı biraz daha acıtabilir miyim?* gibi korkunç özdeyişler yazılmıştı. Bu konuyu ele alan makale, Tassilo’nun beraat etmesinden sonra kamuoyunda meydana gelen kutuplaşmayı başarılı bir şekilde ele alıyordu. Bir garsonun, kendisini aşağıladıkları için eski müşterilerini öldürmesi hizmet sektöründe bir dayanışmaya yol açmıştı. Makalenin yazarı katliamın hiçbir şekilde kabul edilemeyeceğini vurgulamasına rağmen, satır aralarında katile anlayış gösterdiği de belli oluyordu.

Castella, “Onu bir kahraman gibi görüyorlar,” dedi. “Size bir şey söyleyeyim mi? Bu durumu dayanılmaz buluyorum. Artık herkesin anlayacağı şekilde bu konudaki fikrimizi söylemenin zamanı geldi. Kern’in bunları ıstıması lazım. Üstelik bu pisliğe karşı bir şeyler yapması gerektiğine inanıyorum. Bu onun görevi. Bu insanlar katliam yapan bir herifi alkışlıyorlar. Lanet olsun!”

Meisner amirini yatıştırmaya çalıştı.

“Bunu bu şekilde görmemeliyiz,” diyerek söze başladı. “Onlar bazı durumlarda akıllarına gelen bir fikrin hayata geçirilmesini kutluyorlar. Yani olayın sembolik tarafını destekliyorlar, şiddeti değil. Bunu değerlendiremezler. Berberimin bana müşterileriyle ilgili ne hikâyeler anlattığını tahmin bile edemezsiniz. Ayrıca Tassilo’nun beraat ettiğini de unutmamalıyız. Kitabın içeriğini

de bilmiyoruz. Önce biraz beklememiz gerekiyor, değil mi? Julius bunlara her zaman cevap verebilir.”

Castella tekrar gazetelere baktı.

“Basın bürosundaki bir çalışanımız sadece ‘Tassilo Hikâyeleri’ ile meşgul oluyor. Bunun sona ermesi lazım. Quirin, Kern’i takıma almanıza pek sıcak bakmadığımı biliyorsunuz. Şimdi açık konuşalım, size bir faydası dokundu mu?”

Meisner bir saniye bile düşünmek zorunda kalmadı.

“Kesinlikle. Kern olaya yeni bir ivme kazandırdı.”

O yalnız arkadaşını değil, onu takıma çağırmasını da savunmak zorundaydı. Castella bunu biliyordu. Bu nedenle hâlâ kuşku duyuyordu.

“Evini temizlediği için mi? Eğer bu bir sonuç getirecekse, araştırmayı hemen temizlikçilerimize devredelim,” diyerek eleştirdi.

Meisner, Castella’nın niyetini tam olarak anlayamamıştı; acaba Kern’in çalışmalarından gerçekten şüphe mi duyuyordu yoksa Tassilo’nun Kern yüzünden medya çılgınlığının merkezinde bulunması canını sıktığı için onun damarına mı basmak istiyordu emin değildi.

“Hepimiz sonucu görünce şaşıracağız,” diye söz verdi. “Eğer Julius bu şekilde çalışmaya devam ederse, Temizlik Şeytanı’nı bir sonraki cinayetinden önce yakalayacağız. Sezgileri çok güçlü. Yöntemlerinin tuhaf olduğunu kabul ediyorum, ama sonunda kanıtlar ile sezgilerini birleştirerek ortaya bir resim çıkarmayı başarıyor.”

Castella, “Hâkimin de bu resmi görmesini umalım,” diye cevap verdi.

VINCENT KLIESCH

Sonra pencereye gitti ve sokağa baktı. Birkaç saniye sonra, “Temizlik Şeytanı’nı gerçekten yakalamak istediğine inanıyor musunuz?”

“İstemek mi? Bir av köpeği gibi izini sürüyor.”

“Çok güzel. O zaman onu bana gönderin. Çünkü bir fikrim var.”

20

Üç yıl önce.

Tassilo, Vanessa Christensen’e uzun süre eziyet çektiirdi. Olanlar o kadar korkunçtu ki geriye kalan üç rehine ölmeyi iple çekiyorlardı.

Tassilo oradakilere, “Kısa bir sigara molası vermeme izin verir misiniz?” diye sordu. “Bu akşam müşterilerim benden çok fazla ilgi bekliyorlar.”

Özellikle Dosanderlere karşı çok ilgi duyuyordu.

Gülerek, “Bana birkaç dakika izin verin,” dedi. “Hemen döneneğim.”

Tassilo bu akşam yemeği partisine aylarca hazırlanmıştı. Küçük-lüğünden beri tanıdığı samanlığı üç hafta boyunca gözetlemişti. Tıpkı hatırladığı gibi ıssız ve terk edilmişti.

Korkunç davetinden bir gün önce, samanlıkta tek bir kıl bile bırakmamak için bütün vücudunu tıraş etmişti. Koruyucu kıyafetini inşaat malzemeleri satan bir mağazadan almıştı. Yapışkan bandı ise kendi satın almamış, küçük bir tiyatro ekibinden ödünç almıştı. Sahne teknisyeni, bandı sahne kenarında unutmuştu. Ayrıca, Tassilo kurbanlarıyla birkaç kez telefonda görüşmek zorunda kalmıştı. Her telefon görüşmesinin geriye doğru takip edilebileceğini biliyordu. Buna rağmen misafirlerine ulaşmak için onların telefon

numaralarına ihtiyacı vardı. Bu sorunu çözmek o kadar kolay değildi. *Lohringen*'in bütün müşterilerini benzerlikler açısından kontrol etti. Sonunda uygun bir müşteriye rastladı. Müşteriler tarafından görülmediği için, gardıroptan adamın kimliğini almak çocuk oyuncağıydı. Bunu takip eden cumartesi günü, Tassilo cep telefonu satan bir firmanın kalabalık bir şubesine uğradı. Tezgâhtar kızın üstünkörü kontrol ettiği kimlikle kontrollü bir telefon satın aldı. Cesetlerin bulunmasından sonra, polisler telefonun kayıtlı olduğu ismi aramış ve karşılarında sadece kimliğinin kaybolduğunu söyleyebilen şaşkın bir adam bulmuşlardı.

Tassilo'nun misafirlerine verdiği uyku ilacı ise çoktandır elindeydi. Yıllardır çektiği uykusuzluk problemi yüzünden git-tiği doktor kendisine bir reçete yazmıştı. Çözünmüş halinin farklı kokteyllerde nasıl bir tat bıraktığını, etkisinin ne kadar zaman sonra başladığını, verdiği uykunun derinliğini ve hangi dozun ne kadar süre etkili olduğunu anlayabilmek için kendi üzerinde defalarca deney yapmış, sonunda ise ilacın hafif acı tadını daha lezzetli kılan bir aperiatif bulmuştu.

Tassilo Dosanderlere, "Neyiniz var bugün böyle? Bu bir parti. Haydi, artık gülün ama biraz," dedi.

Annabelle'in kirpiklerinin arasında beliren gözyaşı damlasını sildi.

Tassilo, Vanessa Christensen'in boynundaki huniden masaya baloncuklar çıkaran küçük kan damlaları düşerken, kadına "Kavgacı ruhunuz nerede kaldı?" diye sordu.

"Beni kovdurmak istediğinizi hatırlıyorum. Çok dikkat çekici bir gündü. Misafir olarak benim mabedime geldiniz ve bana tehditler savurdunuz."

Tassilo masadaki boş sandalyeye oturdu.

“Bay Dosander, beni hâlâ tehdit etmek istiyor musunuz?”

Tassilo, karşısındaki adamın alnında biriken terleri adamın kendi mendiliyle sildi.

“Yoksa bileğimden tutup kül tablasını mı fırlatacaksınız?”

Olaf Steinbrecher’in ve kendi kanyla boğulan Vanessa Christensen’in cesetleri henüz soğumamıştı ki Dosanderler son dakikaları oynadıklarından emin oldular.

“Diğer taraftan, bunu niye yapasınız ki? Bugün sırf bu heyecan verici olayları rahatça izleyebilesiniz diye size özel bir yer ayırdım. Buna, *gastronomiyi yaşamak* diyebiliriz.”

Tassilo bu sefer de Dieter Wagner’e döndü.

“Dieter, Dosanderlerin niçin bu akşam misafirim olduklarını biliyor musunuz? Bunu Bay Wagner’e kendiniz anlatmak ister misiniz? Bu olayı arkadaşlarınıza haftalarca anlattığınızdan eminim. Öyleyse? Bu sizin son şansınız sayılır.”

Dosanderler sessizce bakiştılar. Ağızlarına sokulmuş tıkaçlar dudaklarının kenarlarını kesiyordu.

Tassilo, “Ah doğru ya, unutmuşum,” diyerek korkunç oyununa devam etti. “O zaman ben anlatmak zorundayım. Paskalyadan bir gün önceydi. Her zamanki gibi, o gün de *Lohengrin*’deki bütün masalar haftalar öncesinden rezerve edilmişti. Sevgili Dosanderlere hiç boş yerimiz olmadığını söylediğimde biraz sinirlendiler.”

Tassilo, “Yanlış bir şeyler anlatırsam, lütfen beni düzeltin,” derken, çifte dönüp bakmadı bile.

Sonra sözlerine devam etti.

“Onlar, masaların gerçekten önceden ayrılmış olduklarına inanmadılar. Sanki masaların üzerindeki yazılar şaka olsun diye konmuşlardı. Gidip bir masaya oturdular. Ne demiştiniz Bayan Dosander? Oraya önce sizin geldiğinizi ve diğerlerinin şanslarını

kaybettiklerini söylediniz. Dieter, benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?”

Wagner tepki vermedi.

“Onlara gitmelerini söylemek zorunda kaldım. Bunun üzerine bizim sevgili Annabelle’imiz bileğimden tuttu ve bana masayı hemen hazırlamamı emretti.”

Hâlâ sakın ve dostça konuşmaya devam eden Tassilo ayağa kalktı, Annabelle’in sol elini yakaladı ve öyle şiddetli bir şekilde yukarı kaldırdı ki kadının bilek kemikleri insanın içini sızlatan bir sesle kırıldı. Micheal Dosander ve Dieter Wagner yerlerinde dehşetle kıvranırlarken, Annabelle, ağrısından, ağzındaki tıkaç nedeniyle boğuklaşan korkunç bir çığlık attı.

Tassilo, yine o garson gülüşünü takınarak, “Pardon,” dedi ve tekrar Wagner’e döndü.

“Bu küçük hikâyenin gerisi pek eğlenceli değil. Çiftten özür diledim ve mekânı terk etmelerini rica etmek zorunda kaldım. Bunun üzerine Bay Dosander bana bir kül tablasını fırlattı ve adımı öğrenmek istedi.”

Tassilo sözlerine kısa bir ara verdi.

“Dieter, onlar bunu bilemezlerdi,” diyerek konuşmasına devam etti. “Bir garsona adını sormak onu tehdit etmekle aynı anlamı taşır. Bu, ben senin hayatını değiştirebilecek güce sahibim demektir. Bu aslında güzel bir konu. Başka birinin hayatı üzerinde güç sahibi olmak.”

Tassilo, hâlâ ağrıdan inleyen Annabelle Dosander’e doğru eğildi.

“Size bir öneride bulunabilir miyim?”

Kadın bir an durdu, sonra evet anlamında başını salladı.

“Bu küçük akşam toplantısından canlı olarak ayrılmak istiyor musunuz?”

Annabelle başını tekrar salladı.

“Buna karşılık bana küçük bir yardımda bulunur musunuz?”

Kadın başını daha hızlı sallamaya başladı.

“Harika. O zaman kocanızı vurunuz.”

Tassilo'nun asıl işi, misafirlerinin açılış kokteyllerini içip birbiri ardına iskemlelerinde uyuyakalmalarından sonra başladı. Bunun için bir kontrol listesi hazırlamıştı. Önce elbiselerini değiştirmesi gerekiyordu. Koruma elbisesini, eldivenleri, ayakkabı kılıflarını ve ağız maskesini giydi. Sonra bir tırmıkla ayakkabılarının bıraktığı bütün izleri sildi. Arkasında bıraktığı az sayıdaki parmak izlerini de temizledi. Şimdi misafirlerini bağlayıp ağızlarını tıkaması gerekiyordu. Sonra masayı topladı. Samanlığın önündeki masa ve şamdanlar kalktıktan sonra, misafirlerin arabalarının ortadan kaybolması gerekiyordu. Arabaları teker teker ormanın ağaçsız bir bölgesine götürmesi epey zamanını aldı. Ayrıca bu işlem çok tehlikeliydi. Tesadüfen görülebilirdi. Koruyucu elbisenin içinde hemen dikkati çekerd. Emniyet açısından yanına bir bıçak alıyorsa da, şans eseri kullanmasına gerek kalmadı.

Hava kararmıştı. Dieter Wagner, ilk o uyanmıştı, kendine gelinceye kadar, Tassilo bir cep lambasının yardımıyla son hazırlıklarını tamamladı.

Tassilo, teklifine karşı hâlâ bir tepkide bulunmayan Annabelle Dosander'e, “İş yapmaya gelince de, aynı hızla hareket edeceğinizi düşünmüştüm,” dedi.

“Bakın, size açıklayayım. Eğer onu vurmazsanız, ikinizi birden öldürürüm. Eğer dediğimi yaparsanız, sizi serbest bırakırım. Haydi ama, bu yeterince adil bir teklif değil mi?”

Tassilo birkaç saniyeliğine oradan uzaklaştı ve hemen bir tabancayla geri döndü. Silahı masanın üzerine bıraktı.

“Eğer nişan alma kabiliyetiniz de sosyal ilişkilerinize benziyorsa işiniz zor. Çünkü içinde yalnızca tek bir kurşun var. Eğer vuramazsanız teklifim geçersiz olur. Anladınız mı?”

Tassilo, Annabel’in iskemlesini tuttu ve kocasının sadece sırtını görebilsin diye onu birkaç metre geri çekti.

“Belki de kurbanın yüzünü görmemek işi kolaylaştırır.”

Keskin bir bıçakla çaresiz kadının sağ kolunu tutan bağları kesti.

Tassilo, “Yoksa ona kül tablasını fırlatmayı mı tercih ederdiniz?” diye alay etti. “O zaman, *Lohengrin*’de eşinizle aynı fikirdeydiniz. Tamamen haksız olmanıza rağmen, haklılığınızdan çok emindiniz. Mesleğimde bunu her gün yaşıyorum. Bir defasında Charles Ritz, *onu kapı dışarı etmek zorunda kalsak da, müşteri her zaman haklıdır*, demiş.”

Tassilo durumun keyfini çıkarıyordu.

“Bay Steinbrecher’le Bayan Christensen’in veda etmelerinden sonra, söylediklerimin ciddiyetinden şüphe etmediğinizi sanıyorum. Yapacağınız iş aslında çok kolay. Onu hızlı ve acısız bir şekilde öldürün, ya da...”

Tassilo, Vanessa Christensen’in cesedini gösterdi.

Annabelle’in tekrar başını sallaması için bir süre daha beklemek zorunda kaldı Tassilo.

“Harika.”

Tassilo tabancayı alp soluk soluğa nefes alan kadının eline tutuşturdu.

“Sadece nişan alın ve ateş edin.”

Annabelle Dosander tabancayı kaldırdığında samanlıktaki gergin hava artık patlama noktasına kadar gelmişti. Tassilo olayı

masanın kenarından seyrediyordu. Michael Dosander gözlerini sıkıca yumdu. Annabelle ise hayatının en korkunç saniyelerini yaşıyordu.

Daha yirmi saniye geçmeden, Tassilo, "Sonsuza kadar vaktimiz yok. Bu gece Sir Peter Ustinov'un hayatından harika bir bölüm gösterilecek. Bunu kaçırmak istemiyorum," diye uyardı. "Üç kadar sayacağım. Eğer bu süre içinde ateş etmezseniz, kocanıza neler yapacağımı birlikte seyredersiniz. *Bir!*"

Uzun süredir aklı başında olmayan Annabelle tabancayı tekrar kaldırdı.

"İki!"

Michael Dosander kendisini büyükannesi bulamasın diye tavan arasına saklanan küçük bir çocuk olarak görüyordu. Yanlışlıkla çiçek vazosunu kırmıştı.

"Üç!"

Tabancanın horozunun metale vurmasıyla tok bir ses duyuldu. Annabelle Dosander kocasına hedef almış ve tetiği çekmişti. Ama tabanca patlamamıştı.

Odada derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. O kadar sessizdi ki ormandaki ağaçların çıkardığı hışırtılar bile duyuluyordu. Ta ki Tassilo'nun kahkahası odada yankılanmaya başlayana kadar.

"Ne kadar aptalsınız," diye bağırdı. "Uzun süredir burada, masanın kenarına oturmuş bekliyorum. Tam karşınızdayım. Bir de şarkı mı söylemem gerekirdi? *Beni vur! Tam karşında oturuyorum!* Yoksa bir davetiye mi bekliyordunuz?"

Samanlıktaki hiç kimse Tassilo'nun kahkahalarına eşlik edemedi.

"Bunu gerçekten yaptınız! Aman Tanrım, bak bu çok güzeldi."

Tassilo yavaşça tekrar sakinleşti.

"Şimdi neredeyse, kocanıza onu niçin kurtarmayı bile denemediğinizi anlatmanız için sizi serbest bırakmam gerekiyor."

Birkaç saniye geçtikten sonra Tassilo tekrar ciddileşti.

“Ama bunu yapamayacağımı zaten anlamışsınızdır.”

Adam Annabelle Dosander’in iskemlesini masaya doğru geri çekti ve kadını tekrar bağladı. Sonra ağır bir kül tablasını kocasının önüne koydu.

İşe başlamadan önce, “Umarım acıya dayamklısınızdır,” dedi.

21

Kern monitörünün önünde bir kâğıt buldu. Üzerinde Meisner’in el yazısıyla *Lütfen Castella’ya uğra!* yazıyordu. Amirinin ne istediğini tahmin edebildiği için onun yanına gitmeyi biraz erteleyip önce Profesör Grünberg’e yaptığı ziyaretin raporunu yazmaya karar verdi.

Kelt tanrıları. Titanic. Selfservis suçlusu!

Bilgiler kafasının içinde dolanıyordu. Düşüncelerinin arasında boşuna geziniyor ve eczacı kadının cesedinin yanında durduğu sıra oluşan bilmecenin bir köşesinde kendilerine bir yer bulmaya çalışıyorlardı.

Kapı eşiğine gömülen kurban. Olay yerinde dini sembollerin olmaması. Önce öldürüp, sonra temizlik yapmak. Lanet olsun. Bunu yapma amacın ne? Sen kimsin?

Grünberg fotoğrafları gördükten sonra ne demişti?

Önce yaptığımız yorumları bir kenara bırakalım.

Kurbanların evinde objektif olarak neler oldu? Kurbanlar katilleriyle ne kadar süreyi birlikte geçirdiler? Kloroformu yüzlerine bastırınca, niçin karşı koymadılar? Ve yine bu lanet olası temizliğin ve düzenin anlamı ne?

Kan yok, şiddet yok. Öldürmekten çok temizlikle mi ilgileniyorsun? Niçin özellikle bu kişileri kurban olarak seçtin? İşini titizlikle yaptığına göre, kurbanlarını öylesine seçmiş olamazsın. Bunlar senin istediğin kişiler miydi? Aşağılık herif, bana kendini göster.

Kern'in içini bir boşluk duygusu kapladı. Yazı masasından kalkıp pencereye gitti. Pencere caddeye bakıyordu. Sararmış perdelerin arasından güzel bir manzara görünüyordu. Sadece gri renkleriyle bu semte iç karartıcı bir hava veren savaş öncesi yapıları değil, Berlin'in trafiğinde bir kırmızı ışıktan diğerine gidip gelen arabaları da görüyordu. Burada, Tempelhofer Damm'da, tamamen transit geçen bir trafik vardı. Her dakika binlerce insan geçiyordu buradan.

Kern, bunlardan birinin Temizlik Şeytanı olabileceğini düşündü. Bu dikkat çekmeyen, sıradan insanlardan herhangi biri aradığı adam olabilirdi.

Castella'nın ofisine girdiğinde, onu, "Sizin için ne yapabilirim?" diyerek selamladı.

Kadın, "Bunu siz de tahmin edebilirsiniz," diye cevap verdi. Haklıydı.

"Onu unutun. Bunun için zaten bir basın büromuz var. Benim görevim başka."

"Bu konudaki fikrinizi biliyorum. Bunun için burada değilsiniz."

Castella işaret edince, Kern oturdu.

Kadın, "Kahve içer misiniz?" diye sordu.

"Teşekkür ederim. Grünberg'de bir fincan içtim."

Castella kulak kabarttı.

"Grünberg'e mi gittiniz? Kendisi nasıl? Hâlâ şu ürkütücü hikâyeleri anlatıyor mu?"

“Şüphesiz. Onun Temizlik Şeytanı hakkındaki düşüncelerini dinledim.”

Kern uygun bir konu başlığı vermişti.

“Ben de sizinle bu konuyu görüşmek istiyorum. Kaç yıldır insanlara karşı işlenen suçlarla ilgileniyorsunuz?”

“On yıldan fazla.”

Bu süre içinde kaç tane seri katille karşılaştınız?”

Kern yavaş yavaş amirinin nereye gelmek istediğini anlıyordu.

“Temizlik Şeytanı’nı da sayarsam iki.”

“Diğeri kimdi?”

“Doksanlı yılların sonundaydı. *Pankow Kasabı*, hatırladınız mı?”

“Alexander Axmann, hatırlıyorum. Çok iğrenç bir olaydı. O zamanlar daha Münih’teydim. Uzaktan takip etmiştim.”

Olay, polisi ve kamuoyunu haftalarca meşgul etmişti. Axmann toplamda yedi evsiz insanla sokakta konuşmuş, çeşitli bahanelerle onları evine davet etmişti. Sonra, bu kibar genç adam onları sopayla bayıltmış ve mahzenine sürüklemiş ve göğüslerini sıyırma bıçağıyla açmıştı. Adamların dördü bu olay gerçekleşirken hayattaydılar. Sonra onların iç organlarını dikkatlice çıkarıp naylon torbalara koymuştu. Ardından arka sokaklarda ıssız avluları arayıp bulmuş ve bu torbaları oraya yan yana dizmişti. Evsizlerin parçalanmış cesetlerini önce mahzeninde bulunan bir çadır bezinin altına saklamış ama bir süre sonra ortaya dayanılmaz bir koku yayılmaya başlayınca onları arabasına doldurup Köpenick yakınlarındaki bir ormana gömmüştü.

Kern o zamanlarda cinayet masasına yeni atanmış olmasına rağmen Axmann’ın yakalanmasında büyük bir rol onamıştı. Sezgileri ona, iç organların konma şeklinin kasap mesleğiyle bir ilgisi olabileceğini söylemişti. Gerçekten de, yapılan araştırmaların so-

nucunda, bu diziliş şeklinin, kasap meslek okulunda, öğrencilerin yeterliliklerini ölçmek için sorulan bir soru olduğu ortaya çıktı. Bunun üzerine, cinayet komisyonu araştırmalarını Berlin'deki kasaplar üzerinde yoğunlaştırdı. Komisyon buralarda bir şüphe-liye rastlamadıysa da, katili kurbanlarının yanında gören bazı tanıkların ifadeleri onları Alexander Axmann'a yönlendirdi. Adam kasaplık sınavına iki kere girmesine rağmen başarılı olamamış, uygunsuz ve fanatik tavırlarıyla dikkat çekmişti. Zanlının evine yapılan ilk ziyarette soruşturma sona ermişti. Axmann polisleri direnç göstermeden teslim oldu.

"Beni buradan götürün. Geceleri benimle konuşuyorlar. Dayanılacak gibi değil. Hâlbuki onları gömdüm," demişti.

Sonra polisleri olay yerine götürdü.

Kern'in karşısında korkunç bir tablo duruyordu. Axmann'ın mahzeni tamamen, her çeşit sineği kendine çeken, kan ve ceset parçalarıyla doluydu. Duvarlarda, çıkarılan iç organların fotoğ-rafları asılıydı.

Kern neyse ki Axmann'm kasap önlüğüyle evsizlerin gövde-lerini keserken çektiği videoları görmekten kurtulmuştu. Bunun sorumlusu başka bir departmandı.

Axmann ifadesi alınırken memurlara durmadan sadece tek bir soru sormuştu: "Sınavı geçebildim mi?"

Castella, "Biz burada seri katiller konusunda fazla tecrübeli de-ğiliz," dedi. "Ama eğer yeni bir tane ortaya çıkarsa basın hemen ayağa kalkar."

Kern, Castella'yı küçük görmüştü. Nereye varmak istediğini anladıkça, onu daha çok beğenmeye başladı.

"Peki öyleyse. Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

ÖLÜM MELEĞİ

“Tassilo’nun medya kampanyası çok iğrenç. Bunu kabul ediyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorsunuz. Tamam, onu da anlıyorum. Ama eğer toplumumuz ölümcül bir ateşe yakalandıysa, bundan bizim de faydalanmamız gerektiğiniz diye düşünüyorum.”

Kern’in, Castella’nın ofisine girdiği zamanki isteksizliği ortadan kaybolmuştu.

“Dinliyorum.”

“Şimdiye kadar, basının sorularına cevap vermek için bir nedeniniz yoktu. Artık var. Biz Temizlik Şeytanı’nı yakalamak için Tassilo’yu kullanacağız.”

“Peki, bunu nasıl yapacağız?”

“Basına sekiz aydır bizim şu Temizlik Şeytanı’ndan bahsetmedik. Bu durumu değiştirmeyi düşünebiliriz.”

“Büyük çanı mı çalacağız?”

Castella’nın yüzünde, Kern’i takdir ettiğini gösteren bir ifade beliriverdi.

“Bir tarafta medya kuruluşlarının sevdiği türde toplu cinayetler işleyen bir katil, diğer tarafta ise hiç bilmedikleri bir seri katil var. Bunları birbirine ne bağlıyor?”

Kern, Castella’nın ima ettiği şeyden hoşlanmasa da bunu göz ardı edemezdi.

“Bir Temizlik Şeytanı kampanyası mı başlatmalıyım?”

“Bu basın için çok lezzetli bir lokma olur. Temizlik Şeytanı’nın Tassilo’nun ancak yarısı kadar ilgi çektiğini düşünün. Temizlik Şeytanı buna iyice bozulacaktır. Belki cinayet işlemekten bile vazgeçer.”

Kern, “Ama elimizde hiçbir şey yok,” diye itiraz etti. “Bize yardımcı olabilecek en ufak bir bilgi bile elde edemedi Berlin’i korku içinde bırakacağız. Keşke katilin bir robot resmine sahip olsaydık ya da en azından kurbanlarını nasıl seçtiğini bilseydik.”

Castella takvimini açtı.

“Tassilo’nun kitabı sekiz hafta sonra çıkıyor. Temizlik Şeytanı cinayetlerini şimdiye kadar dört ay aralarla işledi,” dedi. “Şu anda elimizde fazla bir şeyin olmadığı doğru. Size üç hafta yeter mi?”

“Ne için?”

“Basına gösterebileceğimiz bir şey bulmak için.”

“Bilmiyorum. Umarım öyle olur. Ama bu konuda size söz veremem.”

Castella, “Ben bunu yapabileceğinizi düşünüyorum,” diye cevap verdi. “Eğer Tassilo’nun kitabından önce seri katil hikâyemizle ortaya çıkabilirsek, kimse üç yıl önceki bir olayla ilgilenmeyecektir.”

Kern’in yüzünde bir gülümseme belirdi.

“İşin bu şekilde gerçekleşmesi mümkün. Ama büyük bir beklentiniz olmasın. Burada konu Tassilo’yu kızdırmak değil, bir katili yakalamak. Fakat bu fena bir fikir değil. Yalnız ateş etmeden önce baruta ihtiyacımız var.”

İkisi de birbirlerini anlamışlardı.

“Öyleyse gidin ve bir şeyler bulun. Sonra da şu bizim yaramaz çocukları kışlarından vururuz.”

22

Raphael büyük bir özlemle Mayflower’ı bekledi. Tüm gece sürse bile çevrimiçi kalmaya devam etmek istiyordu. Burada, büyük bir kafe zincirinin şubesinde, Raphael anonim bir kişiydi. Ayrıca oranın internet bağlantısını hiç kullanmamıştı. Raphael sıklıkla aynı yerden internete bağlanmayı pek istemezdi. Bu kuralı sadece

ÖLÜM MELEĞİ

White'ta bozmuştu. O kulübü gerçekten seviyordu, ayrıca orası her zaman çok kalabalık olurdu. Ancak Suzi yüzünden bir süre oraya gitmekten kaçınmak zorundaydı.

İki saattir *Mayflower*'ın çevrimiçi olmasını bekliyordu. Hakkında pek fazla bir şey bilmediği için onu tam olarak değerlendiremiyordu. Ama kadının bundan önceki üç kişi kadar ilginç biri olduğu belliydi. *Raphael*'in beklemek için epey bir zamanı vardı. Bir ara *Ron*'a uğramak istiyordu. *Ron* kendisiyle görüşmek istemişti.

Asıl adı *Ronaldo Raul del Fuentes* olan *Ron*, *Raphael* doğmadan evvel *Richard von Bergen*'in yanında çalışmaya başlamıştı. O sırada *von Bergen* henüz kariyerinin başındaydı. *Von Bergen* bazı kanun dışı operasyonlar için bir iş ortağı ararken *Guatemala* şehrinin yakınlarında bir yerde *Ron*'la karşılaşmıştı. *Raphael*'in babasının o zaman bir yolcu gemisi vardı ve mali durumu onu kanundışı yollardan gelir elde etmeye zorluyordu. Aracılar vasıtasıyla değişik kuruluşlarla bağlantı kurmuştu, bunlardan biri de *Ron*'unkiydi. Turistik gezi yapan bir geminin uyuşturucu kaçakçılığı için uygun olması, ikisinin iş ortağı olmasını sağladı. *Richard von Bergen*, *Ron*'un da içinde bulunduğu kuruluşun, *Raphael*'in babasıyla olan iş ortaklığını garanti altına almak için rakip gruplarla kanlı bir çete savaşına girip onları sindirdiği konusunda bazı söylentiler işitmiş ama bunu hiçbir zaman fazla ciddiye almamıştı.

Birkaç yıl sonra *Guatemala* polisi büyük bir baskın yapmış, günlerce süren çatışmalar ve tutuklamalar sonucunda *Ron*'un çetesi dağılmak zorunda kalmıştı. Bu süreçten canlı çıkmayı başarıp tutuklananlardan biri olan *Ron*, sorgusu sırasında *Raphael*'in babasıyla olan ilişkisine dair tek bir söz bile etmemişti. Ama yine de, *Guatemala* Başsavcılığı işlediği birkaç suçu kanıtlamayı başarıp onu içeri tıkmıştı. Birkaç yıl sonra serbest kalmasından çok önce *von Bergen* ona her zaman sahip çıkacağını garantisini vermişti

zaten. Sonunda her iki adam da dost oldular. Ve bu dostluk yıllarca sürdü.

Ron, Raphael'i doğduğundan beri tanıyordu. Ancak babası Ron'u hep Güney Amerika'da kullandığı için fazla karşılaşmamışlardı. Ancak Richard von Bergen'in ölümünden sonra ikisinin arasındaki bağ daha da güçlendi. Raphael her zaman kendisini Ron aracılığıyla babasına daha yakın hissetmişti. Bu nedenle onu da Berlin'e çağırdı. Mayflower'dan hâlâ bir haber yoktu. Raphael'in kulaklığında Chopin'in mi-minör prelüdü çalıyordu.

MS Raphael'in bar piyanisti de prelüdü sıklıkla çalardı. Adı Popev'di ve Ukraynalıydı. Raphael onu severdi. Şişman ve neşeli bir adamdı. Raphael gülüyordu. Babası hâlâ yanındaydı ve Raphael henüz bir çocuktuk. Birazdan Danner gelecek ve o da büyüyecekti. Chopin zamanı ortadan kaldırdı ve çığlıkları dindirdi. Müzik bittiği zaman geri geleceklerdi. Danner, Raphael'in duygularını biliyordu. Ama o üzgündü. Bu nedenle Raphael, Danner'in yaşadığı şehre taşındı. 17 Ekim'de Danner oraya kadar kendisine eşlik etti. Ona babası kadar yakındı. Sonunda Raphael'in gezgin olma süreci başladı.

"Beklediğin için teşekkür ederim, guapo."

Raphael, Ron'un geldiğini fark etmemişti. Düşüncelere dalmıştı.

Belirgin bir aksam olmasına rağmen uzun zamandır iyi Almanca konuştuğu belli olan küçük, kuvvetli adamı, "Ne var?" diyerek selamladı.

"Mi hijito, annen çok hasta. Bütün bunlara daha ne kadar dayanabilir?"

Raphael, Martha hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Bunu en iyi Ron biliyordu. Ancak buna rağmen bu konuya girmesinin bir nedeni olmalıydı.

Raphael, "Şimdiye kadar hiç yardım istemedi," diye cevap verdi.

ÖLÜM MELEĞİ

“Ama gittikçe zayıflıyor ve daha fazla uyuşturucu alıyor. Raphael, ben Martha’yı genç ve güzelken tanıdım. Que guapa! Bu daha ne kadar böyle devam edecek?”

Raphael’in aklına tekrar annesinin, Sigrid’le birlikte banyonun kapısını açtıkları zamanki buz gibi soğuk ve duygusuz gözleri geldi.

“Tanıştığınız zaman nasıl biriydi?” diye sordu.

Ron’un buruşuk yüzü, yaşadığı hayatın bir aynası gibiydi. Gençliğinde, Guatemala’nın en tehlikeli sokaklarında acaba kaç suç işlemişti? Kaç tane aileyi perişan etmiş, kaç kişiyi öldürmüştü? Bunu muhtemelen kendisi bile hatırlamıyordu. Ancak eski günlere ait anılar gözlerinin önünden geçmeye başladığı andan itibaren gözleri parlamaya başlamıştı.

“O şahane bir kadındı, mi hijito. Kendinden emin ve güçlü görünüyordu. Ama bu yalnız bir gösterişten ibaretti. Baban bunu fark etmişti. Kadın çok korkuyordu. Onunla çok ilgileniyordu. Ben de onu biraz kıskanıyordum. Böyle güzel bir kadına sahip olduğun için. Ama Martha yalnız babanı istiyordu.”

“Parasını mı? Yoksa onu seviyor muydu?”

Ron, cevap vermeden önce uzun uzun düşünmek zorunda kaldı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Baban da bilmiyordu. Ama o senin annen, mi pequeño angel. Eğer böyle devam ederse, ölecek.”

Raphael ayağa kalktı, Ron’un arkasında durdu ve ellerini onun omuzlarına koydu.

“Çok iyi kalplisin. Ama annem kararını verdi. Bu onun yolu.”

Ron, “Ama sana ihtiyacı olduğunu görmüyor musun?” diye sordu.

Raphael, “Bunu her gün görüyorum,” diye cevap verdi. “Ve biliyor musun?” Raphael büyük güneş gözlüğünü geriye itti. “Bunu görmekten memnun oluyorum.”

VINCENT KLIESCH

Ron, "Ama..." diye söze başlamıştı ki Raphael sözünü kesti.
"Uyuşturucuya ne zaman başladı?"

Ron gözlerini yere indirirken Raphael tekrar yerine oturdu.
"Bunda babanın bir suçu olup olmadığı bilmek ister misin?"

Raphael, "Hayır," diye cevap verdi. "Benim yüzümden olup olmadığını bilmek istiyorum."

Ron, daha bebekken kucağında taşıdığı Richard'ın oğluna dehşetle baktı.

"Nasıl olur da böyle bir şeyi düşünebilirsin, chico?" diye sordu.

Raphael, "Beni kıskanıyor muydu?" diye sormaya devam etti.

"Ama seni niye kıskansın ki?"

"Babam beni seviyordu. Onu değil."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmamalı mıyım?"

Ron, sanki o zamanki resimler gözünün önüne gelmiş gibi cevap verdi: "Belki de haklısın. Ama bunun farklı bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Sen çok güzeldin. Annenden bile daha güzeldin. Artık kimse onunla ilgilenmiyordu. Baban seni hep *meleğim* diye çağırırdı. Kadınlar seni sevmek zorundalar, guapo. Neden sürekli şu şalın ve güneş gözlüğünün arkasında saklanıyorsun?"

Raphael cevap vermedi. Tekrar Ron'un anlattıklarına döndü.

"Bir dahaki sefere, Martha'ya daha hafif bir madde getir ve yemek yemesini sağlamayı dene."

Ron endişeyle, "Onun ölmesini mi istiyorsun?" diye sordu.

Raphael tekrar annesinin soğuk ve duygusuz bakışlarını gördü.

"Hiç babamın matemini tuttu mu?" diye cevap verdi.

Kendi annesini her şeyden çok sevmiş olan Ron, Raphael'e yalan söyleyemedi.

"Bir damla bile gözyaşı dökmedi. Ne yapalım?"

Raphael monitörünü kontrol etti ve nihayet Mayflower'ın geldiğini gördü.

Konuşmayı, "Şimdi beni yalnız bırak," diyerek kesti. "Martha'ya git ve onunla eski günler hakkında sohbet et. Bunu seviyor. Babam seni bulduğu için çok mutluyum."

Ron ayağa kalkıp gitmeden önce, "Gittiğin yolda Tanrı seni korusun, küçük melek," diye cevap verdi.

Raphael, Mayflower'a hemen bir mesaj gönderdi. Bir daha asla onu korkutmamalıydı.

"Geleceğini ümit ediyordum," diye yazdı.

Heyecanla cevabın gelmesini bekledi. Bitmek bilmeyen bir otuz saniye sonunda ekranda yazılar belirdi.

Kadın, "Ben de senin gelmeni ümit ediyordum," diye cevap vermişti.

Raphael rahat bir nefes aldı. Tekrar kulaklıklarını taktı ve Chopin'i dinlemeye başladı. Şimdi artık onu kimse durduramazdı. Çok yakında Mayflower'ı ziyaret edecekti. Bundan emindi.

23

Bu Kern'in o akşam içtiği üçüncü konyaktı. Günün geride bıraktığı etkiler çok kuvvetliydi. Eskiden, Nathalie ve Sophie'yle birlikte yaşadığı zamanlarda da bu şekilde rahatlamaya çalışırdı. Tassilo'nun beraat etmesinden sonra, bu daha da artmıştı. Ancak Kern artık yalnız yaşadığı için bundan dolayı vicdan azabı duymayı bırakmıştı. Yalnız bunun, onun için bir imtiyaz olup olmadığına karar veremiyordu.

Gittikçe azalan trafik pencerenin önünden akıp gidiyordu. Elindeki bardakla birlikte koltuğa oturduğu zaman göz kapaklarının yavaşça ağırlaştığını fark etti. Kısa bir mücadele anından sonra tamamen kapandılar. Kern korkuyla irkildi, hızla başını salladı ve yorgunluğa karşı mücadele etmeyi denedi. Daha düşünecek çok şeyi vardı ki. Ancak işinin zorluğu ve günlerdir biriken uykusuzluğu haracını ödemesini istiyordu. Sonunda uykuya daldı.

“Lütfen oturunuz. Başrol oyuncusunun sahneye çıkışını kaçırdığınız için üzgünüm. Yoksa gidişini mi demeliydim? Hangisi olursa olsun, görülmeye değerdi.”

Temizlik Şeytanı dosyasına dâhil olduğundan beri, bu Kern’in gördüğü ilk kâbustu.

Samanlıktaki masayı hiç boş görmeyen Kern, “Onlar neredeler?” diye sordu.

“Düzeni sağlamak için o kadar çok vaktim var ki. Zaten birisinin burayı temizlemesi gerekiyordu.”

Kern, zeminin ayaklarının altında çöktüğünü hissetti. Tassilo, Profesör Grünberg’le birlikte masada oturuyordu. Profesör kucağında yanan bir dana tutuyor ve dostça gülümsüyordu.

Tassilo, “Nasıl yaptığımı merak ediyorsunuz, değil mi?” diye sordu ve *Lohengrin*’de müşterilere karşı takındığı o garson gülüşüyle sırıttı.

Samanlık çok aydınlıktı. Kern esasen burayı hiç böyle görmemişti. Tassilo sözlerine devam etti:

“Çok pis. Ama sizin şerefimize buraları temizledim.”

Zemin çökmeye devam ediyordu ve Kern arkasına dönmediği halde, birdenbire kendini ters yöne doğru bakarken buldu. Samanlığın kapısı tamamen açıktı. Güneş içeriyi aydınlatıyordu. girişte duran beş gövdenin sadece gölgelerini seçebiliyordu. Grup,

ürkütücü bir benzerlikle harekete geçti. Hepsinin üzeri toprak ve kanla kaplıydı.

Grünberg dostça, “Onları kapının eşiğine gömdüm,” dedi.

Ölüler, gerçek dışı hareketlerle, istese de yerinden kıpırdamayan Kern’e doğru yaklaşıyorlardı. Ayakları bir kurşun gibi ağırdı ve yerden kaldıramıyordu. Sonra kendini yere attı ve ardından tekrar ayağa kalkarak uçmaya başladı. Kern, gökyüzünde süzülürken uyanıverdi.

Tekrar kendine gelmesi on beş dakika kadar sürdü. Televizyonda bir adam Ren lehçesiyle *para keseleri kazanabilmeleri için seyircileri telefon etmeye çağırıyordu*. Kern’in penceresinin önündeki trafik iyice azalmıştı. Rüyasında neler gördüğünü tam olarak hatırlamıyordu ama bildiği bir şey vardı: Temizlik Şeytanı soruşturması ilk defa rüyasına girmişti.

Her şey yeni baştan mı başlıyor? Ben nasıl bir işe bulaştım?

Kern ayağa kalkarak pencerenin yanına gitti. Burada sokaklar geceleri hiç aydınlatılmıyordu. Hâlâ pırıl pırıl parlayan camda yüzünün aksini gördü.

Kendi kendine, “Demek bir katil avcısı bu şekilde görünüyor,” dedi.

Kern kendi aksinin üzerinden ıssız geceye bakarken, Castella’yla yaptığı görüşmeyi tekrar düşündü. Alexander Axmann. Yıllardır onu hiç düşünmemişti. Onun için bir gün bile kâbus görmemişti. Kern, Axmann’la mahkûmiyetinden sonra bir defa daha karşılaşmıştı. Onu, adamın belki ömrü boyunca kalacağı, psikolojik rahatsızlığı olan suçluların kaldığı psikiyatri koğuşunda ziyaret etmişti.

Bu ziyaretinin birçok nedeni vardı ama işin doğrusu adamı ait olduğu yerde görmek istiyordu. Ömür boyu hapsedilmiş olarak! Axmann’ı hücresinde zararsız ve sakin bulmuştu. İşlediği gaddarca

cinayetlerin farkında bile olmadığı görüliyordu. Sakin ve utangaç bir adam olan Axmann'ın içinde yatan acımasızlık korku vericiydi. Ama tüm bunlara rağmen, yine de Kern'in rüyalarına girmemişti.

Çünkü ben seni yendim.

Eğer Kern Temizlik Şeytanı'm yakalayamazsa, kâbuslarının asla sona ermeyeceği şüphe götürmezdi.

Eğer Castella'nın önerisini kabul edersem ne olur? Tüm kartları açarsam ne olur?

Kern ilk defa, kâbus görmekten daha çok korktuğu bir şey hissetmişti: Kaybetme korkusu. Tekrar pırıl pırıl parlayan evine baktığında, onun kendisiyle alay ettiğini düşündü. Odanın temizliği ona alaycı bir şekilde sırtıyor gibiydi.

Kern birden boş odaya doğru, "Beni ele geçiremeyeceksin," diye bağırды ve elindeki bardağı duvara fırlattı.

Nabız tekrar normalleştikten sonra, yanlış problemler üzerinde kafa yorduşunu fark etti. Basın toplantısı yapması veya yapmaması hiç önemli değildi. Önce hâlâ tek bir iz bile bulamamasının nedenlerini araştırmalıydı. Polisin aylarca süren araştırmalarının sonucunda da tek bir iz bile bulunamamıştı.

Birden Kern'in aklına korkunç bir fikir geldi. Bu ürkütücü ve aşışılmalı bir şeydi. Kern bunu aklından çıkarmaya çalıştı ama ne yaptıysa başaramadı. Bu kadar konyaktan sonra bile. Elisabeth Woelke daha yeni mezara konmuşken, nasıl olur da böyle bir şey düşünebilirdi?

Başını cama yasladığı için alını camda iz bırakmıştı. Cam onu biraz serinletebildi.

Düşünce gittikçe etkili olmaya başladı. Elbette bu sadece bir fikirdi ama ya hakikaten umut edebileceği tek gerçekçi beklentisi buysa?

Umarım bir sonraki cinayetinde nihayet bir hata yaparsın!

Raphael ellerini bir piyanist gibi dizüstü bilgisayarının klavyesinin üzerinde dolaştırıyordu. Vücuduna mükemmel oturan yeşil elbisesiyle Chopin'in müziğini dinlerkenki görüntüsü çok güzeldi. Şimdi kimse tarafından rahatsız edilmeden tüm dikkatini bu büyük şehrin herhangi bir yerinde tek başına bilgisayarının başında oturan kadına verebilirdi. Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmemelerine rağmen yazışmaları çok samimiydi. Belki de bu samimiyetin nedeni birbirlerini tanımamalarıydı.

"Yazışmayı kesmem çok aptalcaydı ama büyük bir duygu yoğunluğu yaşadım," diyerek aniden yarıda kesilen son görüşmeleri için özür diledi.

Normalde doğruyu söylemek isterdi. Ama Suzi hikâyesi kulağa uydurulmuş bir bahane gibi gelecekti. Ayrıca Raphael'in yazdıkları yanlış da değildi. Şimdiye kadarki tek ilişkisinin bitmesiyle ilgili olan soru gözünde tekrar hatıraların canlanmasına neden olmuştu. Bir hedefi olmadan ortada dolaştığı yıllara ait hatıralar. Gezgini olmadan önceki hayatına ait hatıralar.

Mayflower, "Tamam, biraz patavatsız davrandım," diye cevap verdi.

"Bilakis. Sana kendimden bahsetmek istiyorum. Hâlâ öğrenmek istiyor musun?"

"Elbette. Eğer senin için de uygunsa."

Raphael, eski kız arkadaşı Martina'yla Raphael'in mali açıdan desteklediği bir organizasyonun yardımseverler balosunda tanışmıştı. Kız ondan bir yaş küçüktü. Kız, bütün gece boyunca gözlediği sarışın güzeli Raphael'in kendisini dansa kaldırması için sabırla beklemişti. Kendisi bunu yapmaya cesaret edemezdi.

VINCENT KLIESCH

Kızın uzun saçlarının kokusu onu en baştan etkisi altına almıştı. Yanaklarındaki gamzeler ve rahatça gülümsemesine hayran kalmıştı. Bu olayın üzerinden iki gün bile geçmeden onu yemeğe davet etmişti. Her ikisi de ancak rüyalarda görülen bir çift olma yolunda ilerliyorlardı. Ancak birbirlerini tanıdıkça ilgileri azaldı ve birbirlerinden dikkatle gizledikleri bazı huyları ortaya çıktı. Korkularını saklamak, Raphael'e gittikçe zor gelmeye başladı ve Martina da artık bunu göz ardı etmek istemiyordu. Kız sık sık Martha'yla konuşmaya çalışıyordu. Raphael ikisinin yalnız başlarına sohbet etmelerinden nefret ediyordu. Armatör mirasçısı ile işletmecî kızının arasındaki denge gittikçe bozulmaya başladı ve Raphael'in artık dayanamayacağı bir noktaya geldi.

Mayflower'a, "Daha fazla devam edemedi," diye yazdı.

"Niçin?"

"Annemle çok iyi anlaşıyorlardı."

Mayflower cevap yazmaya cesaret edinceye kadar bir süre geçti.

"Üzücü bir şey. İyi anlaşıyor musunuz?"

"Uzun hikâye. Aramız pek iyi sayılmaz."

"Ya baban?"

Bu soru Raphael'in tam kalbine isabet etmişti. Yazışmaya bir süre ara vermek zorunda kaldı. Gözlerini kapattı. Babasıyla geçirdiği son gün gözlerinin önüne gelmişti.

Lunapark, von Bergen'in evinden arabayla bir saatlik bir uzaklıktaydı. Raphael, o zamanlar dokuz yaşındaydı ve oraya çok gitmeyi istiyordu. Orada bir eğlence treni, dönme dolap ve su kızı vardı. Tanıdığı bütün çocuklar oraya gitmiş ve ona anlatmışlardı. Haftalarca Martha'ya, kendisini oraya götürmesi için yalvarmıştı.

ÖLÜM MELEĞİ

Annesi ise, "Sigrid senin bunu hak etmediğini söylüyor," diye cevap vermişti. "Günde iki saat dersine çalışmadığın sürece oraya gidemezsin."

O günden sonra, Raphael günde iki saatten daha uzun bir süreliğine piyanonun başına oturdu ve çeşitli alıştırımlar yaptı. Ancak, piyano hocasına danışmadan bir karar veremeyen Martha için bu hâlâ yeterli değildi. Richard von Bergen birkaç hafta süren iş seyahatinden dönünceye kadar, her defasında başka bir istekte bulunarak lunapark ziyaretini sürekli erteledi. Raphael babasının onu selamlamak için kucağına aldığı anı çok seviyordu. Martha'nın da onu arada sırada kucağına aldığı oluyordu, ama onun sarılmaları Raphael'de hep soğuk ve yapmacık bir his uyandırıyordu. Raphael sadece babasının kucağında kendini güvende hissedebiliyordu.

Raphael'in mutlu olduğu nadir anlardan biri de, babasının Sigrid Reissmann'ı ayağına çağırıp, ona, yanlış anlaşılmasına imkân olmayacak bir şekilde kendisini oğlunun eğitiminden uzak durmasını söylemesiydi. Raphael, babası tekrar deniz yolculuğuna çıktığında bunun hesabını vereceğini biliyordu ama bu ona değermişti. Hemen bir gün sonra, Richard von Bergen oğluyla birlikte arabaya bindi ve lunaparka doğru yola çıktılar.

Müzik, Raphael'in o günü tekrar yaşamasına mani oldu.

Raphael birkaç saniye sonra tekrar şimdiki zamana döndüğünde "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum," diye cevap verdi.

"Anlıyorum. Benim anne babam da kolay insanlar değiller."

Mayflower'ın kendinden bahsetmesinin zamanı çoktan gelmişti.

Raphael, "Bu konuda konuşmak istiyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Canını sıkmak istemiyorum."

"Korkma."

Mayflower'ın cevabının uzun olduğu görülüyordu. Yazı Raphael'in önündeki ekrana düşene kadar neredeyse iki dakika geçti.

"Almanya'ya yerleştikten sonra annem ile babam hiç durmadan çalıştılar. Ben de onlara yardımcı olmak zorundaydım. Yeteri kadar para kazandıktan sonra tekrar eve döneceğiz diyorlardı ama dükkânlarından bir daha dışarı çıkmadılar. Sanki geçmişte yaşadıkları günler için tasarruf ediyor gibiydiler. Şimdi yaşlandılar ama hâlâ çalışıyorlar. Ben çoktan Berlin'e alıştım ama içimdeki çocuk hâlâ eve döneceğimiz günü bekliyor."

Birkaç saniye sonra, Mayflower'dan bir mesaj daha geldi.

"Biraz klişe ama böyle işte."

Raphael, "Daha çok keder verici bir durum," diye cevap verdi. "Niçin bir arkadaşın olmadığını sorabilir miyim?"

"Şimdiye kadar böyle bir şansım olmadı."

"Bense senin şanslı olduğunu düşünüyorum. Çok güzel bir karakterin var, dürüstsün ve duyarlısın. Seni bulduğum için çok şanslıyım."

Mayflower, "Nasıl bir insan olduğunu kendi kendime soruyorum. Bakarsın bir gün karşılaşırız," diye yazdı.

Dinlediği Chopin parçasının piyanisti, Raphael'in en sevdiği kısma geldi.

Raphael yıkayıp taradığı Danner'in saçını okşadı. O sakince yatıyordu. Üzüntüsü geçmişti.

"Kim bilir?" diye cevap verdi. "Ama önce seni daha iyi tanımak istiyorum."

Mayflower, "Doğru," diye cevap verdi. "Daha çok zamanımız var."

Raphael memnun bir tavırla başını salladı. Sonra da cevap verdi:

"Hem de çok!"

Bundan sonraki haftalarda, Raphael ve Mayflower internette harikulade sohbetler gerçekleştirdiler. Gittikçe birbirlerine hayatlarından, korkularından ve ümitlerinden daha fazla bahsetmeye başladılar. Sonra birbirlerine tamamen güvenmeye başladılar. Raphael, gezintisinin onu çok yakında hedefine ulaştıracağını biliyordu. Kendini Mayflower'a göstermeden önce ne kadar beklemesi gerektiği konusunda tam bir fikir sahibi değildi, ama bu çok uzun sürmeyecekti.

Kern zamanını Temizlik Şeytam'ın kurbanlarıyla daha yakından ilgilenerek değerlendirdi. August Danner ile Kurt Mankwitz'in cesetleri çoktan gömülmüş ve evleri boşaltılmıştı. Ancak olayın dosyalarında yeteri kadar fotoğraf ve soruşturma zabtı vardı. Bu nedenle iki adam hakkında yeterli bilgiye ulaşabildi. Kern'in ilgisini en fazla Danner çekmişti. Seri katiller genellikle ilk kurbanlarıyla özel bir ilişki kurarlardı. Temizlik Şeytam'ın, Danner'i diğer iki kurbanından daha uzun bir süreliğine tanıması mümkündü. Mali danışman, mesleğinin ilk yıllarında çok başarılıymış. Ancak on beş yıl önce karısından boşandıktan sonra, yavaş yavaş mesleğinden uzaklaşmış ve bunun yerine dünyayı dolaşmaya başlamış. Yaşadığı ev bunun kanıtlarıyla doluydu. Her tarafta onun yabancı ülkelerde çekilmiş fotoğrafları vardı. Danner en çok gemiyle turistik yolculuklara çıkmayı seviyordu. Kern, Danner'in yolculuklarını listelemeye ve ilgili yolculuk bilgilerini istemeye karar verdi. Sonra bu yolculuklar sırasında, Danner'in kimlerle karşılaştığını araştıracaktı. Katiliyle bu gemilerden birinde karşılaşmış olma ihtimali çok yüksekti.

Martha zamanının çoğunu denizin dibindeki kapsülün içinde geçiriyordu. Yetersiz beslenme ve uyuşturucu kadını için için ke-

miriyordu. Gittikçe halden düşüyordu. Önünde kaç yıl kaldığını bilemiyordu. Bildiği tek şey çöküşünü durdurmak için hiçbir şey yapamayacağıydı. Raphael'in yeni internet arkadaşıyla görüştüğünün farkındaydı, ama eskiye nazaran bu onu artık hiç ilgilendirmiyordu. Raphael günlerdir yeni resmini çiziyordu. Arada sırada görebildiği tablo hoşuna gitti. Raphael biraz ürkütücü bir insan olmasına rağmen çok yetenekli bir sanatçıydı. Tabii eğer gerçekten bir insansa!

Quirin'in üzerindeki baskı gün geçtikçe daha da artıyordu. Eğer Temizlik Şeytanı şimdiye kadarki ritmini korursa, kısa bir süre sonra tekrar bir cinayet işleyecek demektir. Savcılık Castella'nın ensesindeydi, üstelik Tassilo'nun kitabının yayınlanmasına da çok az bir zaman kalmıştı. Olay yerlerinin yakınında oturanlardan alınan ifadelerde işe yarayan bir ayrıntıya rastlanmamıştı ve Dennis'in umduğu gibi Temizlik Şeytanı bir radar tuzağına da yakalanmamıştı. Cinayet masası toplantılarının sayısı gittikçe azalıyordu. Buna karşılık Meisner'in grubu Temizlik Şeytanı'yla ilgisi olmayan görevleri gittikçe daha çok üstlenmeye başlamıştı. Esrarengiz seri katilin yakalanması için yapılan çalışmalar bir çıkmaz sokağa girmişti.

Kern, Judith Beer'le birlikte Elisabeth Woelke'nin cenazesine gitti. Sadece cenazeye gelenleri kontrol etmek için değil, aynı zamanda Woelke'nin eczanesinde üzgün bir şekilde bıraktıkları Astrid Sokorsky'yle tekrar konuşmak için oraya gitmişlerdi. Kadın, son görüştükleri günkü gibi metindi. Daha kadının cenazesi kaldırılmadan, çocuklarıyla eczaneyi yönetmesi için anlaşmaya varmıştı. Bunun dışında cenaze araştırmalara yeni bir şey getirmedi. Cenazeye gelen hiç kimsenin cinayete bir ilgisi olamayacağı gibi, yapılan araştırmalar kurbanın yakın çevresinde takılan bir cinayet şüphelisi de bulamadı.

Nathalie Kern, Tassilo'nun kitabının tanıtımını düşündüğünden daha ilgili bir şekilde takip etti. Kuaför salonunda birlikte çalıştığı iş arkadaşları kabul etmeseler de, Tassilo'ya hayrandılar ve her gün onu konuşuyorlardı. Ayrıca, ayrılmalarına rağmen, kocasını kendisine yakın hissediyor, serbest bırakmak zorunda kaldığı katili gazetelerin ön sayfalarında görünce, kendini onun yerine koyarak hissettiklerini anlayabiliyordu.

Kern kızını bu arada yalnız bir defa, Nathalie'nin ricasıyla onu bir arkadaşının evinden aldığı zaman görebilmişti. Kızının alkol kokusunu almamasını ümit etmişti. Kern artık boş zamanlarında daha fazla içiyordu.

Böylece değerli zamanlar geçip gitti, Kern'in en çok korktuğu şeyin gerçekleşme olasılığı artıyordu. Temizlik Şeytanı akıllıca ve dikkatli davranmış, ardında onu yakalatabilecek hiçbir iz bırakmamıştı.

Raphael'in bunu değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Misyonu o kadar önemliydi ki dünyadaki hukuk sisteminin ona engel olmasına izin veremezdi.

Böylece günler bir yılan gibi kıvrılarak geçiyor ve cinayet komisyonunun zamanı gittikçe azalıyordu.

Sonunda, normal bir salı sabahı, davayı beklenmedik bir şekilde değiştirecek bir olay meydana geldi. Gelen telefon Kern'e bağlandı, arayan kadının sesini hemen tanımıştı. Hem de yıllardır duymamış olmasına rağmen.

Dr. Christiane Weissdorn zeki bir kadındı ve Berlin'de bulunabilecek en iyi ceza avukatlarından biriydi.

Kern'e ciddi bir sesle, "Müvekkillerimden biri size bir teklifte bulunmamı istedi," dedi.

Kern, "Müvekkil mi?" diye tekrarladı. "Lütfen *müvekkilinize*, teklifini başka bir yere sokmasını söyleyiniz."

"Bir an için müvekkilimin gerçekten de sizin sıklıkla düşündüğünüz *kişi* olduğunu varsayalım. O zaman sizin de bu teklife sıcak bakacağınızı düşünüyorum."

Tecrübeli bir polis olan Kern'i bu tarz kelime oyunları ile kandırmak imkânsızdı. Ancak bu sabah uykusuzdu. Dün rüyasında Tassilo'nun canlı canlı kafa derisini yüzdüğünü gördükten sonra uykusuz bir gece geçirmişti. Uykuya dönmek yerine büroya gitmiş ve Temizlik Şeytanı'yla ilgili olay yeri fotoğraflarına tekrar bakmıştı. O kadar çok bakmıştı ki olay yerlerini neredeyse ezberlemişti, gözlerini kapadığında hepsini görebiliyordu.

Weissdorn, "Eğer özel görüşme davetimi kabul ederseniz memnun olacağım," diye sözlerine devam etti.

Savunma mekanizmasını kuramayacak kadar yorgun olan Kern, "Haydi, haydi, ne istiyor?" dedi.

"Aslında *teklif ettiği şeyi* sorsanız daha iyi edersiniz. Bugün bir ara büroma uğrayabilir misiniz?"

Konu yayımlayacağı kitap herhalde. Başka ne olabilir ki? Ama niçin bana bir teklifte bulunuyor? Bana ne önerebilir ki? Lanet olsun, kadın yine başardı.

"Peki, öyleyse bir saat sonra görüşürüz. Umarım, zamanımı boşa harcamıyorumdur."

“Bir saat sonra. Teşekkür ederim.”

Koyu bir kahve içtikten sonra, Kern yola çıktı.

Yolda giderken o zamanki olaylar gözünün önünden geçti. Tassilo'yla *Lohengrin*'de yaptıkları görüşmeden sonra ondan şüphelenmemişti. Birçok kurbanın bu restorana gelmiş olması bir tesadüf olamazdı. Ama bunun anlamı neydi? Kern, restoranın yakınında bulunan dükkânları, lokalleri ve devlet dairelerini inceledi. Bu beş kurbanın ortak yönü belki de *Lohengrin* değil, yakında bulunan başka bir yerdi. Bunun üzerine, arkadaşlarıyla birlikte çevredeki dükkânları ve büroları incelediler. Spor salonları, solaryum salonları, alışveriş merkezleri, doktor muayenahaneleri ve birçok başka yeri de araştırdılar. Hiçbir şey bulamadılar. Sonuç veremeyen araştırmalardan yorgun düşen Kern yine evinin yakınındaki bir bara gitti. O zamanlar, henüz Nathalie ve Sophie'yle birlikte yaşarken, konyağını dışarıda içmeyi seviyordu. O akşam sevimsiz bir tip tezgâhta yanında oturuyordu. Durmadan genç garsonu çirkin sözlerle rahatsız ediyordu. Kern kızı rahat bırakması için onu uyardı. Fakat sarhoş adam sözlerine kulak asmadı. Sonunda kızın kalçasına okkalı bir şaplak attı. Bunun üzerine Kern adamı yakaladı ve kolunu arkadan kısıp dışarı attı. Garsona onun hakkında şikâyetçi olmasını söylediye de, kız bunu kabul etmedi.

Kern sonrasında bu olayı düşündü. O garsonu rahatsız eden ilk adam bu sarhoş değildi mutlaka. Tekrar *Lohengrin*'i düşündü. Orada kimse garsonun kıcına vurmazdı, ama oraya da zor müşteriler geliyordu herhalde. Aklına gelen fikir gittikçe daha çok hoşuna gitmeye başladı.

Sessizce, “Neden olmasın?” diye fısıldadı.

Ertesi gün büroya geldiğinde, *Lohengrin*'in müdüründen bir haber geldiğini gördü. Dosander adı adama tanıdık gelmiş ve bunun

üzerine dosyaları karıştırınca onlardan gelen bir yazı bulmuştu. Dosanderler *Lohengrin*, özellikle de Tassilo Michaelis hakkında bir şikâyetle bulunmuşlardı. Şikâyet tutarsız ve uydurulduğu açıkça belli olan bir hikâyeden ibaret olduğu için Breuer onları hemen hatırlayamamıştı. Ancak bu Dosanderlerin de restorana geldiklerini kanıtlıyordu.

Tassilo'yu şikâyet ediyorlar ve o bu ikisini hatırlamıyor?

Şimdi Kern dikkatli olmalıydı. Eğer baştan itibaren Tassilo'yu suçlu gösterecek kanıtları aramaya başlarsa, sonuçta sadece aradığı şeyleri bulurdu. Bu yüzden Breuer'le birlikte Steinbrecher'in kredi kartı makbuzu ve Dosanderlerin şikâyet mektubu sırasında restoranda kimlerin çalıştığını araştırdı. Her iki günde de Tassilo çalışıyordu. Onun dışında restoranda, mutfakta çalışan bir kişi ve bir barmen vardı. Kern onları da sorgulayacaktı. Dosanderlerin şikâyeti gerçekten komikti. Bu nedenle Breuer en iyi elemanıyla yüzleşmemişti. Bunun üzerine, Kern bir arkadaşıyla birlikte hemen Tassilo'nun evine gitti.

Tassilo'nun evi çok büyük değildi ama çok zarif döşenmişti. Kiremit kırmızısına boyanmış duvarlara sanat eserleri asılıydı. Çeşitli şarap rafları odaya rahat bir atmosfer veriyordu, mobilyalar da pahalı parçalardan oluşuyordu. Kern'in Tassilo'nun homoseksüel olduğu konusundaki fikrinin kanıtlanması için duvarda genç erkeklerin çıplak resimlerinin asılı olması gerekiyordu.

"Gerçekten Dosanderleri hatırlamıyor musunuz?"

Tassilo Kern'in gözlerinin içine baktı.

"Hatırlamak başka bir şey, Komiser Bey. Balzac bir defasında, hatıralar hayatı güzelleştirir, ama onu çekilir hale getiren şey unutmaktır, demiş," diye cevap verdi. *"Üzgünüm."*

ÖLÜM MELEĞİ

Kern, “Bu çok ilginç. Çünkü ikisi de sizi çok iyi hatırlıyorlar. Sizin için bir şikâyetle bulunmuşlar,” diye cevap verdi ve şikâyet mektubunun bir kopyasını masaya koydu.

Tassilo mektubu okurken hafifçe gülümsedi.

Tassilo hiç bahane uydurmaya gerek duymadan, “Ah, şu ikisi,” dedi. “Çok sevimsiz tiplerdi.”

“Artık onlara hizmet etmek zorunda değilsiniz. Aynen Bay Steinbrecher’e olduğu gibi. Ondan da pek hoşlanmıyordunuz, değil mi? Bay Wagner de öldü. Birden bir sürü ölü müşteri ortaya çıktı.”

“Anlayamadım.”

“Bir garson müşterilerinin her türlü nazını çekmek zorunda, değil mi? Bu meslekte kaç yıldır çalışıyorsunuz?”

“Yirmi üç yıldır.”

“Bu süre içinde bir sürü hayal kırıklığı yaşamışsınızdır.”

“Sizden evimi terk etmenizi rica ediyorum.”

“Şehirden uzaklaşmayınız.”

Kern evden ayrıldıktan sonra, Tassilo, tıpkı bir kaplanın kafesinde dolaşması gibi yarım saat boyunca evin içinde dönüp durdu. Artık şüpheli duruma düştüğü için hata yapma lüksü yoktu. Yoksa ömür boyu hapse mahkûm olurdu. O domuz soyları için böyle bir duruma düşmeyi asla kabul edemezdi.

Bütün bunlar yıllar önceydi. Tassilo beraat etmesinden sonra köşeye çekilmiş, gizli bir yerde yaşıyordu. Kendisini temsil etme ayrıcalığının bahşedildiği avukatı haricinde kimse yaşadığı yeri bilmiyordu.

Kern, arabasının tekerleklerinin çakıl taşı döşeli yolda çıkardığı sesi seviyordu. Dr. Weissdorn’un yaşadığı ve hukuk bürosu olarak kullandığı küçük müstakil evine geldiği zaman, bilerek penceresini kapamadı.

Kadın telefona, "Geldi," diye fısıldadı.

Hattın öbür ucundaki kişi ise cevap verdi: "Mükemmel. Şimdi harekete geçelim."

27

"Martha, mi pequena. Seni böyle görmek beni çok üzüyor. Niçin böyle yapıyorsun?"

Ron gittikçe Martha'yla daha çok zaman geçiriyordu.

Kadın, "Her şey yolunda," diyerek kendini savundu.

"Ciddi olamazsın. Şu haline bak, bir deri bir kemik kalmışsın. Kaç kilosun? Kırk mı? Otuz mu? Raphael'e seninle ilgilenmesini söyledim. Ama beni hiç dinlemiyor."

Martha odadaki fotoğraflardan birini eline alırken hafifçe gülümsedi. Çok sık gülümsemezdi.

"Bunu görüyor musun? Bunlar bizim en güzel günlerimizdi, değil mi?"

Kadın fotoğrafı Ron'a verdi. Genç ve güzel Martha, Richard ile Ron'un omuzlarında yükselmiş, Raphael ise sanki yıldızları tutmak ister gibi neşeyle ellerini havaya kaldırmış bir halde duruyordu. Fotoğrafın çekilmesinin üzerinden neredeyse otuz yıl geçmişti.

"Harikulade günlerimiz oldu, pequena."

Yaşlı adam o zamanki kızı bir baba şefkatiyle kucakladı. Martha o kadar zayıflamıştı ki bir yerine bir şey olmasın diye çok dikkatli davranıyordu.

Martha'nın kulağına, "Raphael de endişeleniyor. Ama bunu sana söylediğimi ona söylememelisin."

ÖLÜM MELEĞİ

Uzun zamandır Martha'yı kimse kucaklamamıştı. Ron'a sarıldı ve onunla dans etmeye başladı. Müzik çalmıyordu ama zaten çalmasına da gerek yoktu. İkinci kez dans ediyorlardı. İlki yıllar önceydi.

Bir süre sonra kadın, "O benim için endişelenmiyor. O iyi bir çocuk değil. Ama ben onu adam edeceğim," diye cevap verdi.

Ron, "Çok içine kapanık," diye karşılık verdi.

"O yalnız müziğini dinliyor ve resim yapıyor. Ben öldükten sonra hali ne olacak?"

Ron, Martha'ya daha sıkı sarıldı.

"Daha çok yaşayacaksın. Ama Martha uyuşturucu kullanmaktan vazgeçmeli ve yemek yemelisin, Marthita."

"Bana o zamanlar âşık mıydın?"

Karayip Denizi. Aruba'daki küçük kokteyl bar. Gemideki en güzel kadının kahkahaları. Uzun zamandır o günlerin hatıraları Ron'un aklına gelmiyordu.

"Köprünün altından çok sular aktı," diye cevap verdi. "Sana yardım edilmesine izin vermen lazım. Raphael'le tekrar konuşacağım."

"Richard'ın ölümünden sonra, ona hep destek oldun. Senin sevgin de, paralar gibi boşa gitti."

"Böyle düşünmemelisin. O benim en iyi arkadaşımın oğlu. Ayrıca yaşadıklarını da biliyorsun. Bu onun küçücük kalbini kırdı. Çok kötü bir olaydı."

"Sadece dans edelim."

Martha o anı biraz daha uzatmak istiyordu. Biri onu son kez kollarına alıyordu ve şimdi, eskiye ait güzel hatıraların hiç olmadığı kadar belirgin olduğu şu anda, bunu iyice anlamıştı.

Dr. Weissdorn'un hukuk bürosu Dahlem semtinde bulunan evinin alt katındaydı. Avukat yardımcısının büroda olmadığı görülmüyordu. Girişteki oda boştu. Kern yandaki odaya kısaca bir göz atabildi. Tassilo hayranlarının internetten sipariş edebileceği süs eşyalarıyla dolu kutular vardı. Weissdorn'un dağıtımı üstlendiği belli oluyordu.

Kendinden emin ve aynı zamanda çekici bir kadın olan avukat misafirini, "Çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim. Dağınıklığı hoş görün. Yardımcım izinli," diyerek selamladı.

"Bana önceden teşekkür etmeminiz."

"Bu güzel havada bahçeye çıkmaya ne dersiniz?"

"Olabilir."

Dr. Weissdorn'un düzenlediği bahçe çok güzeldi. Çeşitli renkte çiçeklerle bezenmiş ve çok iyi bakılmıştı. Berlin'in bu pahalı semtindeki evlerin her biri çok güzeldi. Gelir seviyesi yüksek olan Berlinliler bu semte taşınırlardı. Dahlem'de genellikle doktorlar, diplomatlar ve avukatlar otururdu. Burada çok iyi özel okullar, birinci sınıf restoranlar ve özel klinikler vardı.

Weissdorn, "Bay Michaelis'in sizinle irtibata geçmemi istediği konusunda haklısınız," diyerek söze başladı.

İkisi de, içinde renkli süs balıklarının dolaştığı bir havuzun yanına geldiler.

"Ne istiyor?"

"Birkaç hafta sonra bir kitap yayınlayacağını duymuşsunuzdur."

"Kuşkusuz. Bana ayrıca yaptıklarını anlatarak para kazanmayı amaçlayan bir katilin projesini hayata geçiren yayınevini de açıklayabilirsiniz herhalde."

“Öyle bir yayınevi yok. Adlarına leke sürülmesinden çekindikleri için hiç kimse bu kitabı yayınlamak istemedi. Onları anlayabiliyorum. Bay Michaelis’le birlikte kendimiz basıyoruz. Ayrıca böylesi daha kârlı oluyor. Hele bir de, bu kadar çok bedava reklamımız olduktan sonra! Daha şimdiden beş haneli rakamları bulan siparişler var.”

“Tebrik ederim. Tassilo kitapta cinayetleri işlediğini kabul ediyor mu?”

“Elbette ki hayır. Ceza hukukunu atlattı, ancak sivil hukuku atlatmayı henüz başarabilmiş değil. Eğer şimdi kabul ederse, kurbanların yakınları ona yüksek tazminat davaları açabilirler.”

Kern şaşırmıştı.

“Peki, öyleyse kitabında ne anlatıyor?”

“Bir roman. Cinayetlere dayanıyor ama resmî olarak hayali bir roman. Hukukçu aldatmacaları. Anlıyorsunuz değil mi?”

“Elbette, bunu siz iyi bilirsiniz. O zamanki itirafı da sizin hukukçu aldatmacalarınızdan biri miydi?”

Kern, Tassilo soruşturmasını yürüttüğü sırada, onun daha çocukken sık sık Reinhardt’ın çiftliğine gittiğini öğrenmişti. Hem kurbanların, hem de olay yerinin Tassilo’yla olan bağlantısı ortaya çıkınca, şüphelinin etrafındaki çember daralmaya başlamıştı. Sonunda cep telefonunu alırken kullandığı kimliğin asıl sahibi de bir *Lohengrin* müşterisi olduğunu söylemişti. Adamın Tassilo’ya olan benzerliği şüpheyi daha da arttırmıştı. Kern, Tassilo’yu saatlerce sorguya çekip sıkıştırdı. Birkaç gün sonra Tassilo hakikaten samanlıktaki cinayetleri kendisinin işlediğine dair bir itirafname imzaladı.

Kern, “Eğer o itirafname olmasaydı, dava açılmazdı,” diye itiraf etti.

“O zamanlar müvekkilime, onu mahkûm ettirmeye yetecek kadar delil olmadığını söylemiştim.”

“O zaman niye itiraf etti?”

Dr. Weissdorn, Kern’e balıkların bulunduğu havuzun arkasındaki küçük banka oturmalarını önerdi.

“Şimdi size onun ricasını iletmek istiyorum,” diyerek konuyu değiştirdi.

“Çok heyecanlıyım.”

“Sizinle şahsen görüşmek istiyor. Tassilo, kitabıyla ilgili bu isteğini konuşabilmek için sizi adresini gizli tuttuğu evine davet etmeye hazır.”

Kern duyduklarına inanamadı.

“Niçin?”

“Bu aralar sıkıntılı bir durumda. Daha fazlasını söyleyemem.”

“Bu yüzden mi buraya geldim? Bana kalsaydı, şimdi sıkıntılı bir durumda değil, demir parmaklıkların arkasında olurdu. Hem de sonsuza kadar. Bu konuyu unutun.”

Kern ayağa kalktı ve gitmek istedi. Dr. Weissdorn sakin bir tavırla oturmaya devam ediyordu. Zaten başka türlü bir tepki de beklememişti.

Kern’in arkasından, “Evet, itirafı imzalamasını ona ben önerdim. Bu bir hileydi,” diye seslendi.

Kadın Kern’in geri döneceğini biliyordu.

Kern, “Mahkemede hepsini inkâr etti,” diye düşündü. “Biz de öylece orta yerde kaldık.”

“Ona yalnız basında yazılanları itiraf etmesini söyledim.”

Kern çok iyi hatırlıyordu.

“Tıpkı ülkedeki binlerce geri zekâh gibi. Bizim gizlediğimiz bir şey yoktu.”

ÖLÜM MELEĞİ

Weissdorn, “Aynen,” diye cevap verdi. “Eğer suçlu hakkında gizli bir bilgi yoksa mahkûmiyet de olmaz. Niçin bu kadar zayıf bir itirafı yetindiniz?”

Kern tekrar küçük banka dönerek oturdu.

“Elimizde yalnız ipuçları vardı. Bir tane bile gerçek kanıtımız yoktu. Diğerlerinin hepsi birer tahminden ibaretti. Cinayet nedeninin de mahkemede kabul görmesi çok zordu. Sırf sinirlerini bozduğu için bir başgarsonun müşterilerini öldürmesi pek inanılır gibi değildi. O aptalca itirafname elimizde olan tek şeydi. Ama siz ona niçin bu itirafnameyi imzalamasını önerdiniz? Bu olmasaydı ona dava bile açamayacaktık.”

“Bu müvekkilim için yapılacak en iyi şeydi. Karşımızda, davayı ancak zayıf bir itirafname ve birkaç tahminle destekleyebilen baskı altında bir iddia makamı vardı. Kim bilir? Belki sonradan kanıtlar bulabilirdiniz ya da müvekkilim baskıya dayanamayarak suçunu itiraf edebilirdi. O aralar sinirleri biraz gergindi. Böylece davayı aceleye getirerek sorun çıkmadan beraat kararını aldık ve Bay Michaelis de hikâyenin dışında kaldı.”

Arkadaşıyla sevişirken Dieter Wagner’in cesedine tutunan genç kızın donuk gözleri. Wagner’in patlamış kafatası, yerinden çıkarılan beyni. Geriye yalnızca yüzülmüş derileri ve kırık kemik parçaları kalan Dosanderler.

Kern, “Baştan beri adamın katil olduğunu biliyordunuz, değil mi?” diye sordu.

“Benim görevim müvekkillerimi savunmaktır. Hukuk sistemi-miz bu şekilde çalışır. Sizin göreviniz ise onu demir parmakların arkasına sokmaktı ama başaramadınız. Ben görevimi sizden daha iyi yaptım.”

Kern saate baktı.

“Büroya dönmeliyim. Lütfen Tassilo’ya selamımı iletmeyiniz.”

Weissdorn bir kez daha Kern'in ayağa kalkmasını beklemek istemedi. Bu sefer geri dönmezdi.

Hızla, "O size bilgi vermek istiyor. Olay hakkında bilmek istediğiniz her şeyi anlatacak," dedi.

Kern, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sizin bugüne kadar orada gerçekten yaşananlara dair en ufak bir fikriniz yoktu. Bu şekilde rahat uyuyabiliyor musunuz?"

Kern, teklif kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranacak durumda değildi.

"Birkaç hafta bekleyebilir, ben de böylece sorularımın cevabını yeni kitabından öğrenebilirim," dedi.

Weissdorn, "Saçma," diye cevap verdi. "Kitabın yüzde sekseni uydurma. Önce gerçekleri yazmayı denedi. Ancak güzel olmadı. Şiddet sahneleri aşırı derecede şok ediciydi. Güzel bir kitap ama öğrenmek istediğiniz şeyleri orada bulamazsınız."

Samanlıkta gördüğü sahneler şimdiye kadar aklından çıkmamıştı. O kanlı gecede neler olduğunu bilmek istiyordu. Ama Tassilo bu konuda tek bir kelime bile söylememişti.

Kern, "Bu yıllar önceydi. Geçmişî fazla kurcalamayalım. Kurbanları da rahat bırakalım," dedi ve ayağa kalktı.

Weissdorn peşinden, "Teklif devam ediyor," diye seslendi. "Kitap birkaç haftaya baskıya girecek. Ondan sonra ise size ihtiyacı kalmayacak. Davetini kabul ediniz. Hatta hemen bugün. Aksi halde gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceksiniz."

Kern gerçekten bir kez daha geri dönüp bakmadı. Kararı ke-sindi. Tassilo'nun oyununa gelmeyecekti.

Yoksa? Hayır, asla.

Kern arabasına binerken Weissdorn cep telefonuna sarıldı.

"Kabul etmedi," dedi.

Aldığı cevap, "Çok üzücü," oldu. "O zaman B planına geçebiliriz."

ÖLÜM MELEĞİ

“B planı hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz.”

“Merak etmeyin. Her şey kontrolüm altında.”

Kern’in marşa bastığını duyunca, Dr. Weissdorn ayağa kalktı ve yolu görebilmek için evin önüne koştu.

“Tassilo, yaptığınız şeye dikkat edin.”

“Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.”

29

Raphael, mahzendeki spor salonunun yanma yaptırdığı floating havuzunun⁶ üzerinde süzülüyordu. Derin olmayan suyun tuz miktarı ölü denizdeki kadardı. Böylece vücudu her türlü gerginlikten uzaklaşıyor, o da kendini düşüncelerine daha iyi verebiliyordu. Küçük piramit kapandığı için, Raphael, Chopin’in harikulade müziğini yalnız suyun altına yerleştirilmiş olan hoparlörlerden dinleyebiliyordu. Bir saattir suyun üzerinde uzanmış, hafifçe gülümseyerek Mayflower’ı düşünüyordu. Nihayet bugün beklediği şey gerçekleşmişti.

Onunla Berlin, Kreuzberg’de bulunan küçük bir kafede yazışmaya başlamıştı. Her zaman olduğu gibi, önce uzun uzun kendinden bahsetmişti. Mayflower’ı arzu ve sıkıntılarından bahsetmeye cesaretlendiren şeyin kendi dürüstlüğü olduğunu biliyordu. Kadının korkak biri olduğunu en baştan hissetmişti. Ancak ilk sohbetlerinden itibaren hoşuna giden şey ruhunun hiç kirlenmemiş olmasıydı. Mayflower, şaşkın ve yolunu kaybetmiş bir şekilde hayatın içinde dolaşan küçük bir kıza benziyordu ve bilmeden elinden tutup onu

6 Konsantre tuzlu su havuzu. (ç. n.)

VINCENT KLIESCH

hedefine götürececek birini arıyordu. Raphael onun bu arzusunu yerine getirmek istiyordu.

Müzik zamanın içinde yolculuk yapmasını sağlıyordu. Gemilerinden birinin güvertesinde, babasıyla birlikte oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Gemi Guatemala'nın Santo Tomas limanında bekliyordu. Oradan yağmur ormanlarını görebiliyordu. Ron da masada oturuyor ve gülümsüyordu. Raphael güldü; babasının arkadaşını seviyordu. Martha mayosuyla havuzun kenarında yatıyordu. Çok güzeldi. Hatıralar bulamktı ve Raphael'in çocukluğuna aitti. Film gibi değil, parça parça fotoğraflardan ibaretti.

Mayflower sık sık Raphael'le buluşmak istediğini ima etmişti. Ama o bu isteği her defasında geri çevirmişti. Bir süre sonra sohbet ettiği kişiyle buluşmayı istemek çok normal bir şeydi. Ama Raphael bunu istemiyordu. Kız ondan yardım istemeliydi. Bunu gönülden istemeliydi.

Üst katta, evin bir yerinde, Martha oğluna sesleniyordu. Raphael zayıf da olsa onu işitebiliyordu. Annesinin pişmanlık duyduğu günlerden biriydi. Bu durum uyuşturucu aldığı günlerde sıklıkla yaşanırdı. O zaman ağlar ve oğlundan af dilerdi. Ona iyi bir anne olamamıştı ve bazen, bu gibi durumlarda, bunun farkına varıyordu. Raphael'in, annesinin sık sık içine çekildiği denizin dibinde bulunan hayali kapsülünden haberi yoktu. Ama hayatın yavaşça annesinden ayrıldığını hissedebiliyordu. Yanından ayrılmasına fazla bir zaman kalmamıştı. Bu duruma sevin sin mi üzülsün mü bilemiyordu. Annesinin tutumu onu sevmesini zorlaştırmıştı.

Mayflower, bugün bir kez daha Raphael'e kendisiyle buluşmak isteyip istemediğini sormuştu. Ama bugün biraz farklıydı. Mayflower, Raphael'in onun bu arzusunu her zaman geri çevirdiğini fark etmişti ve ona, görünüşünün kendisini ilgilendirmediğini söylemişti. Endişe etmemesini, sadece kendisine yazdığı harika sözleri, bir de onun ağzından dinlemek istediğini de sözlerine

ÖLÜM MELEĞİ

eklemişti. Aslında Mayflower da buluşmaktan korkuyordu ama ya bu hiçbir zaman gerçekleşmezse, o zaman ne olacaktı? Onun gülmesini hiçbir zaman göremeyecekti. Raphael de onun gözlerini göremeyecekti. Raphael bir defasında ona, gözlerin bütün temizliği ve parlaklığıyla, ruhlarına açılan pencereler gibi olmaları gerektiğinden bahsetmişti. Raphael çekinmişti. Toplumun içine çıkmayı sevmediğini iddia etmişti. Mayflower uzun süredir meleğin çirkin biri olduğunu ya da en azından kendisini böyle gördüğünü sanıyordu. Korkularını yenmesi oldukça uzun sürmüştü ama onu sonunda evine davet etti. Sonra da ona adresini verdi.

Raphael hâlâ suyun yüzünde uzanıyordu. Ensesinin gerginliği azalmış, kollarını iki yana uzatmıştı. Arada sırada ayakları havuzun kenarına değiyordu.

August Danner ona bir hediye getirmişti. Raphael yirmi üç yaşındaydı ve tekrar MS Raphael'de birlikteydiler. Rembrandt'ın tablolarından birinin kopyası gibiydi: Melek, Tobias'ın ailesinden ayrılıyordu. Babası sağlığına kavuşmuş, gezginliği sona ermişti. Tablodaki kimse gülmüyor, her yer karanlık ve kasvetliydi. Ama meleğin yükseldiği gökyüzü, kasvetli bulutlarını açmış ve insanı rahatlatan bir ışık saçıyordu. Raphael çok duygulanmıştı.

Üç gün sonra Mayflower'ı ziyaret edecekti. Kendisinden başka kimsenin orada bulunmayacağına söz vermişti. Sonrasında meleğin tekrar ailesinden ayrılması fazla sürmeyecekti. Kasvetli bulutlar açılacak ve ışığı serbest bırakacaklardı. Böylece babası da sonunda sağlığına kavuşacaktı.

Büroya dönerken, Kern hâlâ Tassilo'nun teklifini düşünüyordu. *Samanlık Katliamı* son on yılın en kanlı toplu cinayeti idi ama kimse bunun gerçek nedenini öğrenememişti.

Hikâyenin yüzde sekseni uydurma.

Kern kabul etmek istemese de, kitabın çıkmasını heyecanla bekliyor, kitabı bir istasyon kitapçısından satın almayı ve evde, kapalı perdeler arkasında okumayı planlıyordu. Esasen kendisinin bulması gereken şeyleri sonunda okuyarak öğrenmesinin nasıl bir his olacağını çok merak ediyordu.

Hepsi uydurma. Lanet olsun!

Tassilo'nun teklifini gerçekten geri çevirebilir miydi? En azından ne diyeceğini hiç mi merak etmiyordu? Gururu, hayatının geri kalanında kendini suçlamayı kabul edebilecek kadar büyük müydü gerçekten?

Benden ne istiyor olabilir ki?

Tassilo niçin bu beş kişiyi seçmişti? Onların samanlığa gelip tuzağa düşmelerini nasıl başarmıştı? Ayrıca Steinbrecher'in ölümü ile Wagner'in ölümü arasında saatler vardı. O arada neler olmuştu?

Nasıl yaşamak istersin? Bunları asla öğrenmeden mi yoksa onun teklifini kabul ederek mi?

"Bunu niçin yapıyorsun?"

Kern düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Meisner'in içeri girdiğini bile fark etmemişti.

"Ne?"

"Neden sağlığını bu kadar çok oynuyorsun? Senin de biraz uyuman lazım."

"Olay yeri fotoğraflarına tekrar bir göz attım."

“Daha ne kadar bakacaksın?”

“Bir şeyi gözden kaçırmadığıma emin oluncaya dek.”

Kern fotoğraflardan birini eline aldı.

“Tıpkı *fotoğraftaki hatayı bulun* oyunu gibi.”

Meisner’in arkadaşı için endişe ettiği görülüyordu. Oğlu tutuklandığı zaman haftalarca gözünü kırpmamıştı. Dolayısıyla kendini Kern’in yerine daha kolay koyabiliyordu.

Bu yüzden yaptığı uyarılar, kendi farkında olmasa da, bir şekilde kendisini de kapsıyordu.

“Kapıcı Stelter, senin gece yarısı geldiğini söylüyor. Kendini bu şekilde harap etmekle kimseye gerçekten yardım etmiş olmuyorsun.”

Meisner, Kern’e hediye ettiği yuka palmyesinin pencerenin önünde durduğunu gördü. Toprağına dokunarak sulanıp sulanmadığını kontrol etti. Toprak nemliydi.

Sonra, “Artık evine git, Julius,” dedi.

Kern karşı koymadı.

Onun yerine, “Quirin, sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu.

Meisner ona şüpheyile baktı. Kern sözlerine devam etti.

“Kısa bir süre önce Tassilo’nun avukatıyla konuştum.”

“Öyle mi? Ne istiyordu?”

“Sorun da bu zaten. Kadın bana bir şey söylemedi. Tassilo kitabıyla ilgili benimle konuşmak istiyormuş. Bunun karşılığında da cinayetle ilgili her şeyi anlatacakmış!”

Meisner, bir şey söylemeden Kern’in gözlerine baktı. Sonra bakışlarını yere indirdi ve derin bir nefes aldı.

“Anlıyorum. Peki, ne cevap verdin?”

“Reddettim.”

“Ama hâlâ emin değilsin, değil mi?”

“Sen olsaydın ne yapardın?”

VINCENT KLIESCH

Meisner oturdu.

“Doğruyu söylemek gerekirse bilmiyorum. Ama teklifin ne olduğunu dinlemen iyi olur. Sonuç olarak bu hikâyeyi bir şekilde kapatmak zorundasın. Bir de dürüst olmak gerekirse, tüm olan biteni ilk elden dinlemekten daha iyi ne olabilir ki?”

“Ama karşılığında bir şey istiyor!”

“Ee, ne isteyebilir ki? Kampanyasını desteklemeni, birlikte basın karşısına çıkmanı bekliyor. Bunun ne kadar güzel bir reklam olacağını göremiyor musun?”

“Ya bu da onun kötü oyunlarından biriye?”

“Tabii ki öyle. Ama öyle olsa ne olur?”

Quirin, Julius’un duymak istediği sözleri söylediğini düşünüyordu. Aslında önerilerinin doğruluğundan kendi de pek emin değildi.

Meisner, “Şimdi artık eve git,” diyerek konuşmayı kesti. “Evde tekrar sakince bir düşünürsün.”

“Fotoğrafları birlikte götürebilir miyim?”

“Hiç değişmeyeceksin, değil mi?”

Kern doğruca eve gitmedi. Biraz alışveriş yapması gerekiyordu. Birkaç gündür sürekli ertelemek zorunda kaldığı bazı işler de vardı. Tassilo’nun teklifi de onu rahat bırakmıyordu. Quirin’in görüşleri doğru ve mantıklıydı. Buna rağmen, bir başkasının daha fikrini almak istiyordu.

Kern karısının kuaför salonuna girince, Nathalie kocasını, “Burada ne yapıyorsun?” diyerek karşıladı.

“Kısaca görüşebilir miyiz? Yalnız?”

Yan odaya girdiler. Nathalie’nin yanında çalışanlar uzun süre bunun dedikodusunu yapacaklardı ama bu Nathalie’yi ilgilendirmiyordu. Onlarla uzun süredir birlikte çalışıyordu ve artık arkadaş olmuşlardı. Kocasından ayrıldığı zaman da ona hep destek olmuş-

lardı. Kızlar hâlâ Nathalie'nin kocasını sevdiğinden emindiler, ama ayrılmalarının nedenini iyi bildikleri için üstüne varmıyorlardı.

Kern sorununu anlatırken Nathalie onu dikkatle dinledi. Cevap vermek için Kern'in sözünü bitirmesini bekledi.

"Bu adam baştan beri sürekli oyun oynadı. Önce kurbanlarıyla, sonra da sizinle. Şimdi de kamuoyu ve basınla oynuyor. Bir de avukatını araya koyarak sana bir oyun daha hazırlamaya çalışıyor. Ben olsam kıcına tekme basardım."

Kern de öyle düşünüyordu. Ancak iş maalesef görüldüğü kadar kolay değildi.

"Ben de teklifi reddettim. Ama içimdeki ses bunu yaptığımı için beni durmadan suçluyor."

"Niçin ayrıldığımızı unuttun mu?"

Hiç unutabilir miyim?

"Ama gerçeği öğrenebilirim, belki hikayeyi sona erdirebilirim."

Nathalie başını salladı.

"Gerçeği öğrensen de sona ermeyecek. Bu hikâye ancak Tassilo demir parmaklıkların arkasına tıklınca bitebilir."

Kern, Nathalie'nin haklı olduğunu hissetti. Buna rağmen ona karşı çıkabilmeyi isterdi. İşte tam da bu noktada bir çıkmaza giriyordu.

Kern eve döndüğünde öğleyi geçmişti. Arabasının bagajını açtı ve iki alışveriş torbası çıkardı. Sonra binanın açık duran kapısından geçerek birinci kattaki dairesine gitti. Ardından içecek kasasını almak istedi. Bu nedenle dairesinin kapısını açık bıraktı. Arabasına koştı ve kasayı bagajdan aldı. Tam eve dönecekti ki aklına ön koltuktaki zarf içinde duran olay yeri fotoğrafları geldi. Önemli belgeleri arabada bırakmak istemiyordu. Zarfı almak için kasayı tekrar yere koydu.

Quirin arkadaşını nedensiz yere eve göndermemiştir. Kern'in yorgunluğu gittikçe artıyordu. Buna rağmen bazı fotoğraflara tekrar bakabilmek için oturma odasındaki masanın üzerine yaydı.

Fotoğraflara ne kadar çok bakarsan, sana o kadar manasız gelmeye başlarlar. Bu algılarının sana yaptığı bir aldatmacadır. Kendine yeni ufuklar aç. Bir çocuk nasıl bakarsa öyle bak fotoğraflara. Serbestçe ve tarafsızca.

Kern'in gözleri Elisabeth Woelke'nin makyajı, August Danner'in saç biçimi ve Kurt Mankwitz'in gömleği üzerinde gezinirken konsantrasyonu gittikçe azalmaya, göz kapakları tekrar ağırlaşmaya başladı. Yorgunluk vücudunu yeniden ele geçiriyordu.

Tassilo kendine has, unutulması güç ses tonuyla, "Kanunun gözleri hiç tatil yapmıyor," dedi.

Kern'in oturma odasının tam ortasında, üç metreden daha az bir mesafede karşısında duruyordu. Yorgunluk Kern'i savunmasız bırakmış, hislerini köreltmisti. Uykusuz bir halde etrafına bakındı. Samanlık yoktu. Cesetler de yoktu. Çevresi ona korkutucu bir şekilde yabancı gelmiyordu. O kendi evindeydi.

Tassilo dostça, "Gerçekten hiç değişmemişsiniz. Hâlâ eskisi gibi iyi bir sohbet arkadaşı olduğunuzu ümit ediyorum," dedi.

Kern rüya görmediğini ancak o anda fark edebildi. Tassilo gerçekten oradaydı. Elinde olmadan silahına davrandı.

Silahı tam göğsüne doğrulturken, Tassilo'ya, "Kıpırdamayın," diye bağırdı.

Her şey birdenbire değişmişti. Orada yaşananlar gerçektir. Bu sefer silahı sorunsuzca çekebilmişti. Bu sefer tetik tutulmamıştı.

Bu sefer mermi Tassilo'yu gerçekten öldürebilirdi.

Tassilo, Kern'in silahının kendisine doğrulduğunu görünce, "Eğer bütün misafirlerinizi böyle karşılıyorsanız, onları çabuk kaybedersiniz," dedi.

Kern birden kendine gelmişti.

"Buraya nasıl girdiniz," diye bağırdı.

"Kapınız açıktı."

Kern, silahı elinden bırakmadan ayağa kalktı. Kapıyı arkasından kapadığını çok iyi biliyordu.

Ben içecek kasasını alırken içeriye sızmış olmalı.

Tassilo, "Silahınıza yeteri kadar baktığımı sanıyorum," dedi.

Kern yanına yaklaşarak üstünü aradı.

Silahını tekrar yerine koyarken, "Adresimi nereden buldunuz?" diye sordu.

"Sezgi."

Beni avukatının evinden buraya kadar takip etmiş.

"Derhal buradan defolup gitmezseniz size yapacaklarımı da söylüyor mu sezginiz?"

"Lütfen bu kadar kabalaşmayın. Beni en son tehdit ettiğinizde, bana ömür boyunca demir parmaklıklar arkasında kalacağımı söylemiştiniz."

Tassilo davet edilmediği halde bir koltuğa oturdu. Gözüne, masanın üzerindeki fotoğraflar çarptı.

"Yeni bir olay mı?"

"Bu gizli bir konu?"

7 Gizli anlamına gelen *vertraulich* ile tanışık anlamına gelen *vertraut* kelimeleri güvenmek manasındaki *vertrauen* fiilinden türemektedir. (yay. n.)

Tassilo gülümsedi.

“Biz zaten tanışık değil miyiz? Yoksa beni hâlâ düşmanınız olarak mı görüyorsunuz?”

“Öyle olsaydı, bu fırsatı kaçırmazdım.”

“Sizi sadece birkaç yıldır görmüyorum, ama daha şimdiden bir Rambo’ya dönüştünüz bile. Bu katil nasıl biri? Çok düzenli olduğu görülüyor.”

“Sizden daha düzenli olduğu kesin.”

“Oyunbozanlık yapmayın. Biraz kirli olmazsa zevk vermiyor. Artık otursanız iyi olur.”

Kern hareket etmedi.

“Beni hâlâ dışarı atabilirsiniz.”

Kern biraz tereddüt ettikten sonra, oturdu.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Sizden, benimle birlikte evime gelmenizi rica ediyorum.”

“İçki mi içtiniz?”

“Sizin için bir şey hazırladım.”

“Bu konuda zaten tecrübelisiniz.”

“Bir çeşit zamanda yolculuk. Sizi ilgilendireceğine bahse girerim. Ne diyorsunuz?”

“Size, evime geldiğiniz ana kadar bir zaman yolculuğu öneriyorum. Bu sefer içeri girmeden geri dönün.”

“Nasıl isterseniz.”

Tassilo durumu anladı. Sessizce başını eğdi ve ayağa kalktı.

Bu arada giderken, “Devlet ihalelerinin nasıl verildiğini biliyor musunuz?” diye sordu.

“Niçin?”

Tassilo, “İhale açılır,” diye sözüne devam etti. “En uygun teklifi veren ihaleyi alır.”

ÖLÜM MELEĞİ

“Bunun anlamı ne?”

Tassilo, “Teklifler gizlidir,” dedi. “Eğer rakibin teklifini önceden bilerseniz, ne kadar kazanacağınızı tahmin bile edemezsiniz.”

“Bilmece gibi konuşmayın.”

“Dosander bir basım evinin müdürüydü, değil mi?”

“Evet.”

“Eğer kendimi belediye'nin bir çalışanı olarak tanıtsaydım ve bazı gizli bilgileri satabileceğimi söyleseydim, mutlaka çok ilgilenirdi. Hiç düşünmeden sapa bir yerdeki buluşma noktasına gelir, bundan da kimseye söz etmezdi. İyi günler Julius.”

Tassilo döndü ve evden dışarı çıktı.

Acele etmeden arabasına doğru yürüdü ve içine girdi. Motoru çalıştırmak yerine, not defterine anlamsız bir şeyler yazdı. Sonra kısa bir telefon görüşmesi yaptı. Arkasından arabanın torpido gözünü açtı. Oradan bir bez alarak, kirli olmadığı halde, çok sakın bir şekilde gösterge tablasını silmeye başladı. Sonunda kapının camına vuruldu.

Kern, “Diğerlerini nasıl tuzağa düşürdünüz?” diye sordu.

“Onu da yolda anlatırım.”

Araba otoyolda hızla gidiyordu.

Kern, “Anlatın,” dedi.

“Eğer insan yirmi yılını gastronomi alanına vermişse, insanları tanımayı öğrenir.”

“*Tanımayı* mı, yoksa onlardan *nefret etmeyi* mi?”

“Bu durum nadiren gerçekleşir. İnsana hayatı zorlaştıran kişilerin sayısı çok fazla değildir. Bazı müşteriler, bir birayla bütün restorani satın aldıklarını zannederler. Kendilerinden emindirler. Garsonun kovulmaktan korkacağı için yaptıkları terbiyesizliklere

göz yumacağına inanırlar. Bu nedenle kapının dışında yapmaya cesaret edemeyecekleri şeyleri içeride yapmaya kalkışırılar.”

“Beşini de karşınızda bağlı olarak görmekten mutlu oldunuz, değil mi?”

“Ah Julius, iyi ki geldiniz.”

“Beni kandırdığınızı mı sanıyorsunuz?”

“Olayı o kadar büyütmeyin. Sizi sadece meraklandırımdı.”

“Kurbanlarınıza da mı aynısını yaptınız?”

Tassilo, “İnsanlar, en büyük zaafılarını saklamaya çalışırken onu aslında size açık açık gösterirler,” dedi.

“Steinbrecher’le ne oldu?”

“O kaba ve aptal birisiydi. Toplumun en alt seviyesinden gelen bir köylüydü. Herkese kendini akıllı bir dünya adamı olarak göstermek istiyordu. Büyük köpekler onu tehlikeli bir hayvan sansınlar diye devamlı havlayan küçük bir köpeğe benziyordu.”

“Onu bu kendini beğenmiş yönünden mi yakaladınız?”

“Onu, solaryum zincirini satabilecek yatırımcılarla tanıştıracığıma ciddi olarak inandırdım. Karınızın sizi terk ettiği konusundaki söylentiler doğru mu?”

“Christensen’in zayıf tarafı neydi?”

“Başarısızlık. Kendini başarılı bir iş kadını olarak göstermek için elinden geleni yaptı.”

“Siz de kendinizi onu işe almak isteyen bir headhunter⁸ olarak tanıttınız, değil mi?”

“Hiç fena değil, Julius. Ona benzer bir şeydi.”

“Ben size hangi zayıf yönümü açık ediyorum?”

Tassilo sağ kaşını yukarı kaldırdı.

“Bunu biraz kendiniz düşünün.”

Otoyoldan bir yan yola saptılar. Kısa bir süre sonra bir köye vardılar. Biraz eski bir evin önünde durdular.

Tassilo, "Geldik," dedi ve arabadan indi. "Silahınız yanınızda mı?"

"Ona ihtiyacım olacak mı?"

"Sizi bir tuzağa düşürdüğümü düşünmemelisiniz. İsterseniz arkadaşlarınızı arayarak kimin yanında olduğunuzu söyleyin."

"Zaten onu evden çıkmadan önce yaptım."

"Çok güzel. O zaman misafirim olun."

Tassilo bir yıldan uzun bir süredir burada oturmasına rağmen, ev hâlâ geçici olarak düzenlenmişti. Kern etrafına bakındı. Odaları, kaçış yollarını, köşeleri ve tehlikeli bölgeleri kontrol etti. Silahı dolu ve emniyet kilidi kapalıydı. Tehlike durumunda hemen kullanıma hazırdı. Tassilo'nun onu tuzağa düşüreceğine inanmamakla birlikte, her şeye hazır olması gerektiğini öğrenmişti. Aslında buraya geleceğini kimseye söylememiştir.

Tassilo koridorun sonuna geldiklerinde, "Sürpriziniz bu kapının arkasında," dedi. "Etkileneceksiniz."

Tassilo yavaşça kapıyı açtığı zaman, Kern alarm durumuna geçmişti. Odanın içi sonunda tamamen görülür bir hale gelince, güzelce donatılmış bir masa Kern'in dikkatini çekti. Kıymetli porselenler, kristal bardaklar ve muhteşem çiçeklerle süslenmişti. Kern, duvarlara bir sürü mektubun yapıştırılmış olduğunu fark etti. Kimisi elle, kimisi de bilgisayarla yazılmıştı. Sonra Kern'in gözü yanan mumlara ve şömineye takıldı.

Ateşi kim yaktı?

Kern kapıyı arkasından kapattı ve hızla odayı kontrol etti.

"Burada başka kim var?" diye bağırdı.

"Ne?"

"Ateş! Şömine yanıyor. Evde kim var?"

Tassilo rahat bir nefes aldı.

Merdivene doğru kabaca, "Jonathan, buraya gel," diye bağırdı.

Kısa bir süre sonra, birinci kattan yavaşça aşağıya inen ayak sesleri duyuldu. Birkaç saniye sonra siyah saçlı, narin bir genç odaya girdi. Yirmi yaşlarında, tıraşlı ve Tassilo'dan biraz daha kısaydı.

Tassilo onu, "Jonathan, benim hayat arkadaşım. O da bizim görüşmemize eşlik edecek," diyerek tanıttı.

Kern, "Niçin?" diye sordu.

"Birazdan size anlatacaklarımdan ona hiç bahsetmediğime tanıklık etmesi için."

Kern durumu anladı.

Ona durmadan bakan Jonathan'a, "İyi değil misiniz?" diye sordu.

Tassilo, "O yalnız benim istediğim zaman konuşur," dedi. "Onun bazı, nasıl desem, özel durumları var. Ama şimdi bunu bir kenara bırakalım."

Kern tekrar sofranın başına döndü.

"Bunu kimler için hazırladınız?"

Tassilo, "Bu misafirlerimin o gün karşılarında buldukları sofranın aynısı. Sofrayı birebir aynı şekilde hazırladım. Herkesin bu masaya oturmak isteyeceğini kabul edersiniz, değil mi? Burada Steinbrecher oturuyordu. Burada Bayan Christensen, orada Donsanderler ve şurada da sevgili Dieter Wagner. Ne yazık ki hepsi bu arada öldüler. Ashında biraz *Dinner for One*⁹'daki gibiydi," dedi ve topuklarını yüksek sesle birbirine vurdu.

9 1963 yılında çekilmiş 18 dakikalık bir komedi filmi. Esasen bir İngiliz komedisi olmasına rağmen uzun yıllardır her yılbaşı gecesi Alman televizyonlarında gösterilir. Konusu itibarıyla; doksanıncı doğum gününü özel bir akşam yemeğiyle kutlamak isteyen Bayan Sophie'nin dört yakın arkadaşı da ölmüştür, bu yüzden evin uşağı hanımefendinin en yakın arkadaşları olan dört konunun birden rollerini üstlenir ve onlar için hazırlanmış yemekleri yiyip içkileri içmek zorunda kalır. (yay. n.)

Parçalanmış cesetler, samanlıktaki koku.

Kern, "Uyku ilacını nasıl verdiniz?" diye sordu.

"Bunlar küçük ayrıntılar. Önce yerinize oturunuz."

Kern ne yapacağını bilemiyordu. Durum çok anormaldi. Sonunda, o gün de kimsenin oturmadığı bir yere oturdu.

Tassilo, "Size ne ikram edebilirim?" diye sordu.

"Saf şarap"¹⁰. Bunu niye düzenlediniz? Eski hatıraları canlandırmak için olduğunu sanmıyorum."

Tassilo, "Julius, bana inanın. Eğer canlandırmak istediğim hatıralar olsaydı, emin olun bunlar başka hatıralar olurdu," diye cevap verdi. "Şimdi asıl konumuza gelelim. Benim param kalmadı."

Kern şaşırarak, "Ciddi olamazsınız," diye cevap verdi. "Tışörtleriniz ve bardaklarınız deli gibi satıyor."

"Bununla yaşanabileceğine inanıyor musunuz?"

"Benden ne istiyorsunuz? Size acıمامı mı?"

"Kitabımın çok başarılı olması lazım. Yoksa işim bitik."

Tassilo'nun bu dürüstçe cevabı Kern'i ilginç bir şekilde etkiledi.

"Bir sürü ön siparişinizin olduğunu sanıyorum," diye cevap verdi.

"İyi başlayacak ama ya sonra? Kitabın patlaması gerekiyor. Üstelik film haklarının satılması ve yurtdışından talep görmesi de şart."

Kern, işin nereye varacağını heyecanla bekleyerek geriye yaslandı.

"Bunların beni ilgilendirmediğini biliyorsunuz. Niçin buradayım?"

10 Tassilo 'Size ne ikram edebilirim?' anlamına gelen 'Was darf ich Ihnen einschenken?' sorusuna 'saf/katıksız/temiz şarap' anlamına gelen 'reinen Wein' cevabını almaktadır. Ancak 'jemandem reinen Wein einschenken' (birine saf şarap ikram etmek) 'birine gerçeği anlatmak' anlamında kullanılan bir deyimdir. (yay. n.)

“Çünkü siz hikâyemdeki eksik parçasınız. Romanımdaki polis müfettişinin size benzemesi gerekiyor. Onun da sizin gibi düşünmesi ve sizin gördüklerinizi görmesi lazım. Ama bunun için yardımınıza ihtiyacım var.”

Kern şaşırdı.

“Kitabınızın yakında baskıya gireceğini düşünüyorum. Her şeyin çoktan bitmiş olması gerekirdi.”

“Doğru. Ama sizinle birlikte tekrar düzeltmek istiyorum. Yalnız çok az zamanım kaldı.”

“Ama nasıl olur da, kahvemi alıp yanınıza oturacağımı ve kitabınızı düzeltereceğimi düşünebildiniz?”

“Arabama binip benimle birlikte buraya gelmenizle aynı sebepten dolayı. Bu harikulade sofrayı görüyorsunuz. Burada neler olduğunu da bilmek istiyorsunuz. Bu da sizin yapbozunuzdaki eksik parça.”

Hakkı mıydı acaba?

Jonathan yandaki masadan bir şişe şarap almak için arkasından geçerken hafif bir hava cereyanı hissetti. Genç adam her ikisinin de bardağını doldurdu.

Kern, “Wagner’in beynini niçin çıkardınız?” diye sordu.

Tassilo, “Küçük, nemli bir kız vajinası,” diye cevap verdi.

“Ne?”

“Bana inanın. O iğrenç bir adamdı.”

“Anlamıyorum.”

“Eğer bana yardım etmezseniz, hiçbir zaman anlayamayacaksınız. Dosanderleri niçin parça parça ettiğimi ya da Venessa Christensen’in sefil hayatının son dakikalarını niçin gözleri olmadan geçirdiğini asla öğrenemeyeceksiniz. Ayrıca en önemli sorunun cevabını da hiçbir zaman alamayacaksınız.”

“Hangi sorunun?”

ÖLÜM MELEĞİ

Tassilo kısa bir ara verdikten sonra cevap verdi.

“Devam edip etmeyeceğim sorusunu.”

Çok iyi. Hem de bayağı iyi.

“Bilgiler gizlidir. Düşündüğünüz şeylerin olması mümkün değil.”

“Sonucu da siz belirleyebilirsiniz.”

“Ne?”

“Hikayenin sonunu. Şu anki halinde katil sonunda beraat ediyor. İsterseniz bunu değiştirebilirsiniz. Gerçek hayatta olmasa bile.”

Kern, Nathalie ve Sophie’yi düşündü. Kendisini bu kadar değiştiren, haksız ve saldırgan biri haline getiren şey neydi? Bunun nedeni neydi? Nathalie’nin gizlice yeni bir ev aramasının ve sonra onu terk etmesinin nedeni neydi? Bunun nedeni Tassilo’nun hüküm giymemiş olması mıydı? Yoksa korkunç katliamın nedeninin bilinmemesi miydi? Bunlardan birini şimdi değiştirebilirdi.

Ama acaba doğrusu bu muydu? Gerçeği bilmek hikayenin sonunu getirmezdi. O ancak Tassilo demir parmaklıkların arkasına yollandığı zaman bitebilirdi. Nathalie haklı mıydı? Yoksa Quirin mi haklıydı? Yoksa bütün bunların hepsi Tassilo’nun oyunlarından biri miydi?”

Kern, “Duvarlardaki mektuplar ne?” diye öğrenmek istedi.

Tassilo, “Etkileneceğinizi söylemiştim,” dedi ve ayağa kalktı. “Hepsi benim hayranlarımdan geldi. Bir bakınız.”

Tassilo duvarı kaplayan mektupların üzerinde göz gezdirdi ve sonunda birini gösterdi.

“Bunu, elektronik aletler satan bir mağazanın müşteri şikâyetleri bölümünde çalışan bir genç yazıyor. Müşterilerin kendisine durmadan bağışladıklarını ve onu aşağıladıklarını söylüyor. Adlarını ve adreslerini veriyor. Onları ortadan kaldırmamı rica ediyor.”

Kern de ayağa kalkarak mektupları gözden geçirdi. Bir kısmı hayranlıklarını iletiyorlardı. Bir kısmı ise, Tassilo’ya çekilmesi

zor müşterilerden şikayet ediyorlar, bu konuda ondan yardım istiyorlardı.

“Şu, şarap satıcısı bir kadından. Müşterilerinden biri yirmi çeşit şarabın tadına bakmasına rağmen bir tane bile satın almamış. Giderken de, üzerinde çok pahalı birkaç şarap şişesinin olduğu rafı yere devirmiş ve kadına, ‘İyi bir sigortanız olduğunu umarım,’ demiş. Bana, siz olsaydınız onu hemen öldürürdünüz, diye yazıyor. Bu şekilde birçok mektup alıyorum. Bir defasında Jonathan, bunlarla duvarı süsleyebileceğimi söylemişti. İyi bir fikir her zaman iyidir.”

Kern başını sallayarak, “Bu insanların bu kadar nefret ettiği şey nedir?” diye sordu.

Tassilo, “Bunu ciddi mi soruyorsunuz?” diye cevap verdi. “Bunlar hizmet sektöründe çalışan insanlar. Bunları müşterileri bu hale getiriyor. Düşüncesiz egoistler. Onlara karşı hiç saygıları olmayan geri zekalılar. Bir dükkana girdikleri zaman selam vermeyi bile bilmeyen zavallılar. Bazıları bizim ne yapıp ne yapmamamız gerektiğini anlatan kanunlar yaratmışlardır. Sefil hayatları boyunca hiçbir şey yapamayıp, bu aşağılık komplekslerinin acısını bizim üzerimizden çıkarmak isteyen embesiller. Beni hor gördüğünüzü biliyorum. Ama size katılmayanları da anlamak zorundasınız.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Tassilo misafirine döndü ve yüzündeki profesyonel garson gülüşünü, gerçek bir sırıtmayla değiştirdi.

“Beni gerçekten bir kibrit kutusu sayesinde mi yakaladınız?”

“Evet.”

Tassilo başını sallayarak gülümsedi.

“Peki, şu anda aradığınız katil nasıl biri?”

“Temiz, düzenli ve titiz. Yani siz şüpheli olamazsınız.”

“Onun kibrit kutusunu buldunuz mu?”

ÖLÜM MELEĞİ

“Gözünden hiçbir şey kaçmıyor. Her işe aynı titizlikle yaklaşıyor.”

Tassilo göz kırparak, “Hayır, o kadar da titiz değil,” diye itiraz etti.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Ah, belki de moda konularında biraz fazla seçiciyimdir.”

“Fotoğraflar. Gözünüze bir şey mi çarptı?”

Tassilo, “Birdenbire farklı iliklenmiş,” diye cevap verdi. “Bir karara vardığınız zaman haber verin. Misafirim olduğunuz için teşekkür ederim. Jonathan sizi eve götürecektir.”

Bütün yolculuk boyunca Jonathan hiç konuşmadı. Genç adam sanki uzaktan kontrol ediliyormuş gibiydi. Gözleri yalnız ileriye bakıyordu.

Acaba Tassilo fotoğraflarda bir şey mi görmüştü?

Eve gelince, Kern hemen fotoğraflara koştu.

Fotoğraflara hiç dokunmadı. Görmüş olabileceği her şey, şu anda tam önümde duruyor.

Tassilo ne demişti?

Belki de moda konularında biraz fazla seçiciyimdir.

Gömlekler. Temizlik Şeytanı'nın geride bıraktığı tek şey onlardı. Ancak hepsi birbirinin aynısıydı.

Birdenbire farklı iliklenmiş.

Bu cümle konuşmaya hiç uymuyordu.

İliklenmiş. Gömlekler. Hayır, o kadar da titiz değil.

Birden Kern Tassilo'nun ne demek istediğini anladı. Onu görmüştü. Hepsi onu görmüştü. Günlerce. Yalnız hiç kimse bu konuya kafa yormamıştı. Belki de haklıydılar. Ama gerçekten: Bu görülen

tek farktı ve Temizlik Şeytanı farklı davranan biri değildi. Acaba bunun bir anlamı var mıydı? Eğer varsa, ne olabilirdi?

32

Mayflower'ın oturduğu ev doğrudan sokağa bakıyordu. Bir saattir arabasından dışarıyı gözleyen Raphael, arka avluya bakan evleri sevmiyordu. Orada, monoton geçen hayatlarından sıkılıp avludaki insanları seyreden insanların bulunduğu bir sürü pencere vardı.

Saat dokuzu biraz geçiyordu ve metro istasyonu Boddinstraße'nin etrafındaki sevimsiz mahallede hareket devam ediyordu. Garip tipler eski, bakımsız dükkânlardan bira satın alıyor, bir sürü genç de evlerin merdivenlerine oturmuş sigara ve içki içiyorlardı. Her yerde boş dükkânlar vardı. Dar gelirliilerin oturduğu Neukölln mahallesinde göç oranı çok fazlaydı. Dükkânların üzerindeki reklamlar ya çok eskidyiler ya da dükkân sahipleri tarafından yapılmışlardı. Üzerlerinde çeşitli yabancı dillerde yazılmış yazılar vardı. Çoğu yabancı olan dükkân sahipleri, mallarını fazla araştırmadan videotheklerden, içecek satan marketlerden, internet kafelerden ve oyun kiralayan dükkânlardan sağlıyorlardı. Solar-yumlar ve *Ne alırsan 1 Euro* dükkânlarının yanında cep telefonu satan dükkânlar ile dönerciler yer alıyordu.

Raphael kendini iyi hissetmiyordu. Ama burada kalmalıydı çünkü Mayflower'ın kendisine ihtiyacı vardı. Bu nedenle nöbet tutmaya devam etti. Berlin'de yaşayan insanların birbirlerine dikkat etmediklerini biliyordu. Ancak sırf buna güvenmek de istemiyordu.

Mayflower'm dairesi ikinci kattaydı. Raphael evin girişindeki holün ışığına dikkat etti. Bir saat içinde ancak iki defa yanmıştı.

ÖLÜM MELEĞİ

Bu evde fazla hareket olmadığı belliydi. Bir sonraki polis karakolu bir kilometre uzaklıktaydı. Kaçış yollarını öğrenebilmesi için, Raphael'in arabadan inip eve girmesi gerekiyordu. Fazla göze çarpmamak adına her zamankinden daha sade giyinmişti. Üzerindeki kot pantolon ve beyaz tişörtle arabadan inip sarı saçlarını bir beysbol şapkasının altına gizledi.

Evin girişi çok karanlıktı. Posta kutuları eğri büğrüydü ve boyaları silinmişti. İsim yerleri yapışkan bantlarla doluydu. İçlerinde bir sürü bedava şehir gazetesi ve reklam broşürleri vardı. Harikulade Mayflower'ın gereğinden fazla yaşamak zorunda kaldığı bu ev çok eski ve haraptı.

Koridordan bir kedi koşarak yanına geldi ve Raphael'i kokladı. Onu eline alıp okşamak isterdi ama bu olanaksızdı. Onu tırmanlayabilirdi. Raphael çok dikkatliydi ve kedinin tırnaklarında bile olsa iz bırakmak istemiyordu.

Evin girişindeki koku Raphael'in burnuna çarptı. Yemek, sigara ve mahzenden gelen küf kokusunun bir karışımıydı. Büyük olasılıkla, Mayflower bu kokuyu uzun süredir hissetmiyordu. Şansına boyun eğmişti. Berbat bir evde ömrünü tüketen harikulade bir çiçek gibiydi.

Ön kapı kilitli değildi. Ancak aşırı titiz bir kiracının burayı kilitleme ihtimali çok büyük bir tehlikeydi. Kapana kısılmamak için, Mayflower'ı öbür tarafa gönderdikten sonra evinin anahtarını yanına alacaktı.

Arka avlunun kapısı açıktı. Fakat kapı bir çıkmaz sokağa açıldığı için, buradan kaçmanın imkânı yoktu. Aynı şey mahzen için de geçerliydi. Tek kaçış yolu ön kapıydı. Raphael ne olur ne olmaz diyerek yanına bir tabanca alacaktı. Bu riski göze alamazdı.

Bir asansör yoktu. Asansörü olan binalarda, Raphael hiçbir zaman bir kiracıya rastlamamıştı. Raphael eve girmeden bir

VINCENT KLIESCH

saat önce, bina girişindeki ampulleri yerlerinden çıkaracaktı. Eğer birsiyle karşılaşırsa, karanlıkta karşılaştığı kişi Raphael'e değil yalnızca ayak seslerine dikkat edecekti.

Temizlik malzemeleri, *hacı* rahata erinceye kadar evin önündeki Ron'un Opel Sintra'sında duracaktı. Evde hangi özel temizlik malzemelerine ihtiyacı olduğuna karar verdikten sonra inip onları arabadan alacaktı.

Raphael hafif adımlarıyla merdivenleri çıkarak Mayflower'ın dairesine kadar geldi. Bastonunu arabada bırakmıştı. Her katta iki daire kapısı vardı. Birinin gözetleme deliğinden diğer kapı rahatça görülebiliyordu. Yan dairenin gözetleme deliğini bantlamak zorundaydı.

Mayflower'ın kapısının önünde içeriden gelen televizyon sesi duyuluyordu. Raphael ona hiçbir zaman olmadığı kadar yakındı. Acaba şimdi o ne düşünüyordu? Büyük olasılıkla Raphael'i ve yakında gerçekleşecek olan buluşmalarını düşünüyordu. Her ikisi de sohbetlerini, duyguları, düşünceleri ve düşlerindeki dünyayla sınırlamışlardı. Görünüşlerinden, vücut ölçülerinden ve yaşlarından hiç bahsetmemişlerdi. Raphael, Mayflower'ın konuşmalarından onun kaç yaşlarında olduğunu tahmin edebiliyordu, ama görünüşü hakkında bir fikri yoktu.

Raphael elini kapı tokmağına uzattı ama değdirmeydi. Kapıyı açmayı, Mayflower'ın karşısında durup gülümseyişini görmeyi çok isterdi. Ama elini çekti. Biraz daha sabretmesi gerekiyordu.

Tassilo ve Jonathan yine yalnız kalmışlardı. Tassilo sessizce şöminenin alevlerine bakarken elindeki kadehten lezzetli bir Burgonya şarabı içiyordu. Bakışları gittikçe sıcaklığı yüzüne çarpan alevlerin içine dalıyordu.

Annesi, babası ve iki kardeşiyle birlikte yaşadığı bölgenin en lüks restoranına gittikleri zaman henüz on beş yaşındaydı. Bu pahalı ziyafetin sebebi yine kardeşinin başarılarından biriydi. Liseyi çok iyi bir dereceyle bitirmiş ve Tassilo'nun annesiyle babasının biricik evlatlarının ileride de çok başarılı olacağına dair hiç şüpheleri kalmamıştı.

Restoranın güzel iç mimarisinin verdiği hava ve şamdanların sıcak ışığı, Tassilo'yu daha salona girer girmez heyecanlandırmıştı. Ailesine tertemiz üniformasıyla hizmet eden garson da Tassilo'yu aynı şekilde etkilemeyi başarmıştı. Bir süre sonra garson da narin oğlanın hayranlık dolu bakışlarını fark etmiş, ona daha fazla yaklaştırmaya başlamıştı. Tassilo sonradan tek başına tuvalete gittiğinde garson onu çaktırmadan takip etmişti. Birkaç dakika sonra masaya geri döndüğünde, Tassilo hayatında hangi yolu seçeceğini biliyordu. O andan itibaren ailesinden hiç kimsenin bu durumu öğrenmemesi için çaresizce çaba göstermeye başladı.

Jonathan, "Sana dokundu mu?" diyerek onu hatıralarından uyandırdı.

Tassilo'nun yüz hatları değişti. Öne doğru eğilerek, şarap kadehini sıkıca kavradı.

Hafif bir ses tonuyla, "Ne?" diye sordu.

"Sofra. Hatıralar geri mi geldi?"

Tassilo, arkadaşının ona anlatmak istediği şeyi çok iyi anlamıştı.

Anlaşılmaması mümkün olmayacak şekilde göz kırparak, "Sofra hâlâ kurulu," diye cevap verdi.

Jonathan, "Nasıl giyineyim?" diye sordu.

Tassilo bir yudum şarap içti. Sonra tekrar koltuğuna yaslanarak gözlerini kapadı.

"Beni şaşırt."

Jonathan sesini çıkarmadan arkasını döndü ve merdivenlerden çıkarak yatak odasına gitti. Elbise dolabım açtı. Askerî ve polis üniformalarının yanında kayışlardan yapılmış bir giysi, deri bir maske ve bir İngiliz öğrenci üniforması asılıydı. Jonathan, Tassilo'nun sofrayı kaldırdığını işitti. Heyecanı daha da arttı. Sonunda smokinini alarak giyinmeye başladı.

Tassilo, kibar bir sesle, "Sofra hazır," diye seslendi.

Jonathan yerinde zor duruyordu. Bu oyunu çok seviyordu. Büyük olasılıkla Tassilo'dan bile daha çok seviyordu.

34

Kern, Meisner'i her yerde aramıştı. Onu ne kendi odasında, ne de Castella'nın yanında bulamayınca, Meisner'in evde yemeğe vakti olmadığı zamanlarda arada sırada kahvaltı yapmaya gittiği kantine uğradı. Kern onun arka köşede oturduğunu gördü. Meisner üzerine peynir sürülmüş bir dilim ekmek yiyor ve gazete okuyordu.

Meisner'e, "Onları şahsen tanımiyordu!" diye bağırdı.

Meisner korkuyla gazetesinin arkasından baktı.

Şaşıracak, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Temizlik Şeytanı. Vücut ölçülerini bilmiyordu."

“Sakin ol. Otur şöyle.”

Kern oturacağına çantasından fotoğrafları çıkarıp Meisner’in önüne attı.

“Gördün mü? Her suçlu olay yerinde kendinden bir iz bırakır. Bizimkinin de bıraktığı iz kurbanlarına giydirdiği gömleklerdi. Şimdi yakalarına dikkat et.”

Meisner fotoğrafları aldı ve dikkatle inceledi.

Kern, “Bir fark var mı?” diye sordu.

“Danner’in gömleği yukarıya kadar kapalıyken, diğerlerinde iki düğme açık.”

“İşte bu.”

Kern masanın arkasına geçti ve Meisner’le aynı bakış açısından bakabilmek için yanına oturdu.

“Temizlik Şeytanı her şeyi en ince noktasına kadar düzgün yapmaya çalışan biri. Her yeri temizliyor ve hatasız bir şekilde düzenliyor. En ufak bir detayı bile gözden kaçırmıyor. Sadece gömlekler buna uymuyor. Dar geldikleri için en üst düğmeye kadar ilikleyemiyor. Ama onun gibi bir adam, kurbanlarının beden ölçülerini bilseydi, kesinlikle onlara uygun gömlekler getirirdi.”

Meisner, “Tamam. Nereye varmak istiyorsun?” diye sordu.

“Biz baştan beri katilin kurbanlarını tanıdığını varsaydık. Adam kurbanlarının yalnız olduklarını, onu içeriye alacaklarını ve işini yaparken kimsenin onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu.”

Meisner, “Ve şimdi sen bana bu adamın herhangi bir evin kapısını çaldığını mı söylemek istiyorsun? Buna sen de inanmıyorsun,” diye cevap verdi.

“Hayır. Adam her şeyi biliyordu ve onun gibi bir adam herhangi birisini değil, belirlediği bir kişiyi öldürmek ister.”

Meisner Kern’i dikkatle dinliyordu.

“Eğer biz adamın kurbanları hakkında her şeyi bildiğini, ancak onların nasıl göründüklerini bilmediğini var sayarsak, geriye tek bir şey kalıyor.”

“Onları gazete ilanları aracılığıyla mı buluyor?”

Kern, “Hayır. Şimdiki zamanda kimse böyle bir şey yapmıyor,” dedi, “Ben internette, arkadaş arayanların kullandığı bir sohbet sitesi olduğunu sanıyorum. Burada kimlik aranmadan çalışabiliyor. Adam orada kolaylıkla uygun bir kurban seçip onunla buluşmak için sözleşebilir. Hatta adam belki de kurbanlarının beden ölçülerini de bildiğini sanıyordur. Çünkü gömlekler büyük değil, küçük. Bu gibi sohbet sitelerinde, insanlar kendilerini olduklarından daha zayıf ve daha uzun boylu göstermek isterler.”

Meisner, “Bildiğim kadarıyla, Elisabeth Woelke’nin bilgisayarı yoktu,” dedi.

“Yanında çalışan kız onun bir bilgisayar kursuna gittiğini söyledi. Eczanedeki bilgisayarın internet bağlantısı olup olmadığını kontrol ettiniz mi?”

“Bilmiyorum. Bunu bir kontrol edeyim. Bildiğim kadarıyla, Danner’in ve Mankwitz’in bilgisayarlarını kontrol ettik. Birisinin burada bir internet arkadaşlık sitesinden bahsettiğini hatırlamıyorum. Ama bunu hemen öğrenirim. Peki ama Danner’in gömleğine ne demeli? O tam uyuyor.”

“Doğru. Gömleğin tam olarak uyduğu tek kişi Danner. O da aynı zamanda katilin ilk kurbanı. Eğer teorim doğruysa, o Temizlik Şeytanı’nın öldürmeden önce tanıdığı tek kişiydi. Bu gayet mantıklı. Adam Danner’le tanışıyor. Bilinmeyen bir nedenle, onu öldürmeye karar veriyor. Bu cinayet istediği gibi gerçekleşiyor ve adam bundan zevk alıyor. Bunu bir daha yapmak istiyor. Hayır, bunu yapmak zorunda. Şimdi yeni kurbanlara ihtiyacı var. Onları da internetten aramaya başlıyor. Aynen bir yemek listesindeki

ÖLÜM MELEĞİ

gibi, zevkine uygun bir kurbanı buluncaya kadar aramaya devam ediyor. Bu da cinayetlerin arasında geçen uzun süreyi açıklıyor olabilir. Uygun birini bulmak zaman alır.”

Meisner tekrar ekmeğinden bir lokma ısırdı.

Ağzı dolu olarak, “Sana ne yapacağımızı söyleyeyim,” dedi. “Bilgisayarların hard disklerini tekrar kontrol edelim. Eğer bir sohbet sayfasına ulaşırsak, yöneticilerine soralım. Onlar kurbanların kod adlarından kim olduklarını söyleyebilirler. Ancak bu yarına kadar sürebilir.”

Kern, “O zaman hemen başlayalım. Adamın tekrar ne zaman cinayet işleyeceğini bilmiyoruz,” diye bağırdı.

“Tamam. Denemekte fayda var.”

Kern, “Daha ne bekliyoruz? Ekmeğini sonra da yiyebilirsin,” dedi.

Meisner, sinirli bir tavırla Kern’e baktı.

“Seni Brandenburg’da bırakmalıydım.”

35

Janthieng Reanaree sakın bir şekilde her şeyi tekrar düşündü. Daha bir günlük zamanı olmasına rağmen, her şeyi doğru yapmak istiyordu. Angel’ı karşıladıktan sonra ona çay ikram edecekti. Önce bir kokteyl hazırlamayı düşündüyse de, sonra bunun uygun olmayacağına karar vermişti. Görüldüğü kadarıyla, Angel utangaç bir insandı ve istenmediği bir davete gelmiş hissine kapılmamalıydı. Bu nedenle onu karşılariken gündelik elbisesini giyecekti. En azından en güzelini seçecekti. Ona bir Tayland yemeği pişirmeyi çok isterdi, ama kendisiyle ilgili kafasında oluşan klişeye uymak

istememişti. Bu yüzden ona çok iyi yaptığı Alman yemeklerinden birini pişirmeye karar vermişti. Bir yemek sofrası da uygun olmayacağından, yemeği mutfakta yiyeceklerdi. Her şeyi rahatça hazırlayabilmek adına yarın için işinden izin almıştı. Janthieng şimdiye kadar tanımadığı birisiyle hiç randevulaşmamıştı ve bunun için kendisini biraz aptal gibi hissediyordu. Bilgisayarı bütün gece açık bırakmıştı. Angel onu tekrar arayabilirdi. Angel ona harikulade şeyler yazmıştı. Onu anlamış, hislerine şimdiye kadar kimsenin yapamadığı şekilde tercüman olmuştu. Bu nedenle, onun kimseye görünmek istemeyecek kadar çekingen olmasını anlayamıyordu. Buna rağmen, birlikte geçirecekleri o akşamın kimse tarafından bölünmemesi için gereken önlemleri almıştı. Angel'ın neden yalnız internetin gizliliğine sığındığını ve dış görünüşü konusunda neden o kadar hassas olduğunu bilemiyordu. Belki de yüzünde yaralar vardır diye endişeleniyordu. Ama bir taraftan da ona bu kadar harika şeyler yazan adamı tanımak istiyordu.

Yoksa ona karşı farklı hisler mi taşıyordu? Narin, küçük kadın, Angel'm henüz görmemesi gereken fotoğrafları yatağın altına saklarken, bu düşünceleri kafasından çıkardı. Yarın zaten her şeyi öğrenecekti.

Sabırsızlıktan yerinde duramıyordu.

36

Raphael çok sakindi. Elbise dolabını açarken Chopin'in mi-minör prelüdü ruhunu okşuyordu. Paris'te yaptırdığı takım elbisesi saf ipektendi. Bedenine çok güzel oturuyor, vücudunu bir yaz rüzgarı gibi serinletiyordu. Mayflower için giyindikten sonra deri çanta-

ÖLÜM MELEĞİ

sını aldı. Önce içine kloroform şişesiyle birkaç bez parçası koydu. Sonra ıslak bezleri tekrar içine koyacağı plastik torbayı yerleştirdi. Bunları da Mayflower'a hediye etmek istediği CD ve içinde Belçika şekerleri olan küçük bir kutu takip etti. Susturucu takılmış Glock marka tabancasını da çantaya koydu. İçinde hayvanın etini yakacağı porselen kabı ve ispirtoyu da çantaya yerleştirdikten sonra üzerlerini yeşil bir ipekli şalla örtüp fermuarını çekti. Zarif bir hareketle çantayı sağ omzuna astı, bastonunu aldı ve yatak odasının kilidini açtı.

Raphael merdivenlerden inerken Martha mutfakta duruyordu.

Oğluna, "Balık yaptım, hem tam senin sevdiğin gibi," diye seslendi.

Raphael, Martha'nın tanıdığı bir ses tonuyla, "Peki ya iç organlarını da yaptın mı?" diye sordu.

Birisine ziyarete giderken, oğlu her zaman balık isterdi. Çok iyi bir aşçı olan Martha daha sabahtan hayvanın kalbini ve ciğerini çıkarır, suyunu salıversin diye tuza yatırır. Sonra bunları kuruyuncaya kadar 80 derecedeki fırına atardı.

"Onları senin için paketledim."

Raphael her zamanki gibi yalnız onun için kurulmuş büyük yemek masasındaki sofraya oturdu.

"Benimle birlikte yemiyor musun?" diye sordu.

Martha, sosa tekrar baharat ekledikten sonra, "Bugün yemiyorum," diye cevap verdi.

Raphael gözlerini kapayıp başını arkaya atarak, "Bu muhteşem gücü hissediyor musun?" diye sordu. "Chopin mutlaka harikulade bir insandı. Onunla birlikte olmayı çok isterdim."

Raphael'in babası Chopin'i çok seviyordu. Çalan plağı birlikte dinleyebilsinler diye oğlanı kucağına alırdı. Eğer Richard oradaysa, müzik çalardı ve eğer müzik çalıyorsa Richard kesin-

likle orada olurdu. Müzik çaldığı sürece, Raphael onun sıcaklığını hissediyordu. Müzik ölümden daha güçlüydü.

Elleriyle müziğin ritmine eşlik ederken bedeninin duruşunu hiç bozmadı. Sanki müziği içine çekiyor gibiydi.

Martha, "Ron arabasını getirdi," dedi. "Selam söyledi."

"Eskiye nazaran seninle daha fazla birlikte oluyor, değil mi?"

"O iyi bir adam. Tıpkı baban gibi."

Raphael cevap vermedi. Martha'nın bu gibi günlerde söyledikleri ile düşündükleri birbirini tutmazdı. Onun yerine balığın yanma açtığı Deblis Grand Cru'dan¹¹ bir yudum aldı ve güçlü tadına daha iyi varabilmek için ağzının içinde dolaştırdı. Yemek her zamanki gibi lezzetliydi.

Ne yazık ki kendisi bunlardan hiç yemiyordu.

Raphael, "Bir saat sonra," dedi.

Martha sessizce, "İyi," diye cevap verdi.

Yemeği yedikten sonra, Raphael garaja gitti.

Opel Sintra'nın arka kapısını açtı, sonra içine temizlik malzemelerini koyduğu dolaba gitti ve şişelerle kutuları dikkatle büyük bir kutunun içine yerleştirdi. Sonra da, Mayflower'da bulunmaması durumunda kullanmak üzere, arka koltuğa bir CD çalar koydu. Bu özel akşamı Chopin'siz geçirmek düşünülemezdi.

Martha şimdi giriş kapısında duruyor ve garaja doğru bakıyordu. Raphael onu fark etmemişti. Eskiden ne kadar narin ve güzel bir oğlandı, diye düşündü. Her şeye ilgi duyan, meraklı, harika bir çocuktü. Kadın şimdi arabasını hazırlayan oğlunu seyrederken, onun cesur bir şekilde telefon edip yazlık evde olanları anlattığı akşamı düşündü.

11 Tanınmış bir Fransız şarabı (ç. n.)

Kim senin işitemeyeceği kadar kısık bir sesle, “Keşke sen de onunla birlikte ölseydin,” diye söylendi.

37

Bilgisayar uzmanlarının çalışmaları tam iki gün sürdü. Kern sonuçları sabırsızlıkla bekliyordu.

Atletik ve zayıf görünüşüyle alışılmış bilgisayar uzmanlarına hiç benzemeyen Dirk Schuster, “Önceleri bir sürü can sıkıcı arama ve ilgisiz sayfalardan başka bir şey bulamadık,” diye anlatmaya başladı. “Ama sonra hard diskleri daha sıkı kontrol etmeye başladık. Kurbanlardan Mankwitz’in bilgisayarından birçok defa *lovefields.de* adlı arkadaşlık sitesine girilmiş. Eczaneden de sık sık *springfeelings24.de* adlı arkadaşlık sitesi aranmış. Ama işin en ilginç tarafı, birisi bilerek bu sayfaların izini ortadan kaldırmak istemiş. Eğer belirli bir şüpheyle aramasaydık, bunu hiç bulamazdık. Gerçekten çok ince çalışmak zorunda kaldık.”

Kern’in nabızı hızla atmaya başladı.

“Sitenin yöneticisini aradım. Şansımıza her iki sitenin idarecileri Almanya’daydı.”

Kern sabırsızlıkla, “Ne dediler?” diye sordu.

“Onları, ellerinde bir mahkeme kararıyla bir BKA¹² timi göndermekle tehdit edinceye kadar, pek yardımsever değillerdi. Sonra birden uysallaştılar. İnternettekiler hep böyledirler.”

Kern dayanamayarak, “Ne öğrendiğinizi artık söyleyemez misiniz?” diye bağırdı.

12 Federal Kriminal Polisi (ç. n.)

Schuster, "Bu bayağı kalın bir dosyaydı. Ne kadar çok yazışma olduğunu bir bilseniz. Normal olarak bunlar birkaç ay sonra tamamen siliniyor. Woelke'ninki silinmemişti ama Mankwitz'te şansımız yaver gitmedi," diye cevap verdi. "Önemli değil. Biz Kurt Mankwitz'in *Dachdecker Berlin*¹³ takma adıyla siteye girdiğini tespit ettik. Çok ilginç. Elisabeth Woelke kendisini *Herbstwind*¹⁴ olarak tanıtmış. Kadın işte!"

Yavaş yavaş sabırsızlanmaya başlayan Meisner, "Kimle konuşmuşlar?" diye sordu.

"Eğer sözümü bitirmeme izin verseydiniz, öğrenmiş olurdunuz. Her ikisi de bir sürü kullanıcıyla yazışmışlar ama biriyle hayli uzun konuşmuşlar. Markwitz'in sohbet arkadaşı *Seraphim*, Woelke'ninki ise *Tobias* adını kullanmış. Şimdi davullar çalmaya başlasın!"

Kern ve Meisner pür dikkat dinliyorlardı.

"*Seraphim* de *Tobias* da internet ağma aynı ethernet kartıyla bağlanıyorlar."

Kern, "Bu, adamı bulduğumuzu mu gösteriyor?"

Schuster üzgün olduğunu gösteren bir el hareketi yaptı.

"Üzgünüm. Şimdi de sıra kötü habere geldi," dedi. "Verdiği e-posta adresi geriye doğru takip edilemiyor. IP'sini biliyoruz, ama bilgisayarın kime ait olduğunu bilmiyoruz."

Meisner, "Ama adamın nereden internete bağlandığını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Bilmediğimizi söylemedim zaten. Adamınız devamlı olarak ortalıkta dolaşıyor. Her defasında başka bir mekândan bağlanıyor. Sürekli kafelerden, restoranlardan, kütüphanelerden giriş yapıyor. Ama hep Berlin'den. En ilginç tarafı ise şu: Her cinayetten sonra, kendi hesabını siliyor."

13 Çatı tamircisi Berlin (ç. n.)

14 Sonbahar rüzgarı (ç. n.)

Kern ısrarla, “Her defasında başka bir yerden mi giriş yapmış?” diye sordu.

“Hayır. Bazı yerlerden daha sık giriş yapmış. En çoksa şu meşhur kulüp *White*’tan. Sinirime dokunuyor. Herkes devamlı olarak şunu söylüyor: *Oraya gitmen lazım. Hayat orada.* Herkes buna uyunca, hayat gerçekten orada gerçekleşiyor. Kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet gibi!”

Kern, “Seni içeri almadılar, değil mi?” diye şaka yaptı.

Meisner konuyu saptırmamak için, “Adamın ne zaman çevrimiçi olduğunu gösteren bir zaman listesi var mı?” diye sordu.

“Senin için hazırlayabilirim. Ama *White*’a hiç kamera monte etmemişler. Beni içeri aldıkları için biliyorum.”

Kern, “Belki buna rağmen orada gözüne bir şey çarpan birisini bulabiliriz,” dedi. “Derhal oraya gitmek istiyorum. Benim için listeyi hemen hazırlayabilir misin?”

“Yirmi dakika içinde.”

Quirin *White*’a birlikte gitmek isterdi ama zamanı yoktu. Kern’in yanına yine, evine gitmek üzere olan Dennis Baum’u verdi. Meisner’in onu şehrin bu tanınmış kulübüne gitmesi için ikna etmesi zor olmadı.

Dennis, “Orada ne arıyoruz?” diye sordu.

Kern, “Keşke bunu bilebilseydim. En azından şu günlerde orada çalışmış birini bulabiliriz,” dedi ve listeyi Dennis’e uzattı. “Belki birisinin dikkatini çekmiştir.”

Bu saatlerde *White*’ta pek bir hareket yoktu. Yoğun iş saatleri gece saat birden sonra başlıyordu. Kendini önemli biri gibi göstermek isteyenler kulübe geç geliyordu. Herkes de önemli biri görünmek istiyordu. Şu an kulüpte, kulüp çalışanlarının dışında çok az müşteri vardı.

Kulüp müdürü, kimliklerini göstererek kendilerini tanıtan memurlara, "Bir şey öğrenmek istiyorsanız, bunları barda çalışanlara sormalısınız. Bütün gece akılları başlarında kalan ve her şeyi gören kişiler sadece onlar," diye açıklamada bulundu.

Dennis, "Tuvaletteki bayana ne dersiniz?" diye sordu. "Bir şekilde herkes onun yanından geçer. Ayrıca kulüpte olan biteni de en çok onlar bilirler."

"Burada haklısınız ama bizim Ella'nın gözleri artık o kadar iyi görmüyor."

Kern ve Dennis merdivenlerden terasa çıktılar. Kulüp müdürünün dediğine göre, internet yalnız bu katta vardı. Terasta, gece için hazırlık yapan temiz kıyafetli iki genç bulunuyordu. Dennis Baum, Kern'le birlikte kendisini tanıttıktan sonra, "Sıklıkla sizin terasınızdan internete giren birini arıyoruz. Hiç böyle biri gözünüze çarptı mı?" diye sordu.

İki gençten birisi, "Güzel söylüyorsunuz da," diye cevap verdi. "Geceleri burada neler olduğunu biliyor musunuz? Herkes dizüstü bilgisayarını alıp burada oturuyor. Çok önemli kişiler! İçki de içmiyorlar. Yalnız masalarımızı işgal ediyorlar."

Kern kendi kendine, acaba bir daha Tassilo'yu düşünmeden bir garsonla konuşabilecek miyim diye düşündü.

Kern, "Son olarak üç hafta önce buraya gelmiş. Elimizde geldiği saatlerin bir listesi var," dedi.

Diğer barmen, "Peki bu kişi nasıl biri? Neye benziyor?" diye sordu.

"Ne yazık ki bunu bilmiyoruz. Erkek ve kırk yaşından küçük olduğunu sanıyoruz."

Çalışanlar hafifçe gülümsemekten kendilerini alamadılar.

Gençlerden biri, "Bu eşkale uyan bir suçluyu bulmanız pek uzun sürmez," dedi.

Kern ve Dennis onların bu neşesine katılmak istemediler.

Dennis, “Birilerinde değişik bir davranış sezdimiz mi? Hiç herhangi biri ortalık kirli diye şikâyet etti mi veya durmadan iskemlesini bir öne, bir arkaya itti mi?” diye sordu.

“Tiki olan birini mi arıyorsunuz? Ciddi konuşmak gerekirse, Mitte’nin popüler mekânlarından biriyiz ve burada takılan tikli insanların sayısı bir sanat okulundakinden daha fazladır.”

Kern ve Dennis birbirleriyle konuşmak için kenara çekildiler.

Kern, “Adamın bir veya iki defa gittiği başka lokaller de biliyoruz. Belki oralarda şansımız daha fazla olur,” dedi.

Dennis, “Eğer bulamazsak, bütün arkadaşlık sitelerinde onun IP’sini ararız,” dedi.

Kern, “Yüzlerce vardır. Ama en azından yapacak bir işimiz olur,” diye cevap verdi.

Tekrar iki gencin durmaya devam ettikleri bara gittiler.

Kern, “Size kartımı bırakıyorum. Eğer aklınıza bir şey gelirse, lütfen bizi arayın,” diyerek kartını masanın üzerine bıraktı.

Kartı alan barmen, arkadaşına dönerek, “Suzi’ye bir soralım. O müşterilerle çok gevezelik ediyor. Belki bir şey biliyordur,” dedi.

Arkadaşı ise, “O henüz iki haftadır burada çalışıyor. Üç hafta öncesinde neler olduğunu nereden bilecek?” diye cevap verdi.

“Ah, haklısın. Kusura bakmayın, ama eğer dizüstü bilgisayarları olan biri ilginç davranışlarda bulunursa size haber veririz. Tamam mı?”

“Tamam.”

Kern fazla hayal kırıklığına uğramamıştı. Temizlik Şeytanı’na çok yaklaştığını biliyordu. O hep aynı bilgisayarı kullanıyordu ve o da bu bilgisayarı bulacaktı.

Dennis’le işleri bugün için bitmişti. Yarın sabah internette ava çıkmadan önce iyice dinlenmiş olmaları gerekiyordu. Zaten bugün için ellerinden başka bir şey gelmezdi.

38

Janthieng’in kapısı dakikası dakikasına çalındı. Kadın Angel’dan başka türlüünü beklemezdi zaten. Bu nedenle bütün hazırlıklarını tamamlamış, kapıyı açmak için büyük bir sabırsızlık içerisinde bekliyordu. Saçını kontrol etmek için kısaca aynaya baktı. Sonra kapıya koşarak elini tokmağa uzattı. Çevirmeden önce biraz durakladı. Dışarıda onu neyin beklediğini bilmiyordu. Angel kendini çok gizemli biri gibi tanıtmıştı. Bu nedenle Janthieng her ne olursa olsun kendine hâkim olmaya karar vermişti. Başına gelebilecek en kötü şey, onu görünce birdenbire irkilmesiydi. Kapının gözetleme deliğinden baktı ama merdiven aralığı tamamen karanlıktı.

Kapının arkasından, “Angel?” diye seslendi.

Yumuşak, tatlı bir ses, “Mayflower?” diye karşılık verdi.

Janthieng derin bir nefes aldı ve misafirine kapıyı açtı.

Birbirlerine baktılar. Bir an için dünya durmuş gibiydi.

Raphael, Janthieng’den çok daha kalıplıydı. Uzun siyah saçları ve kahverengi badem gözleri olan narin bir kadındı. Gözlerinde hafif bir şehlalik vardı ve rengi soluktu. Raphael’in görünüşü ise nefes kesiciydi. Uzun boyu, sarı saçları ve vücudunu saran yeşil elbisesi ve bastonuyla kapının önünde duruyor, yukarıdan Mayflower’a bakıyordu. Sanki bir ışık huzmesinin içinde duruyor gibiydi ama Janthieng bunun bir göz yanılsamasından başka bir şey olmadığını biliyordu. Tek kelime etmeden birbirlerine bakmaları iki saniye

ÖLÜM MELEĞİ

bile sürmemişti, ama bu süre minyon kadına hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Raphael elini cebine soktu. Zarif bir hareketle bir şey çıkardı.

Birlikte getirdiği CD'yi kadına uzatırken, sessizce, "Senin için," diye fısıldadı.

Janthieng ancak bu sözün üzerine tekrar kendine gelebildi.

Raphael'e yol vermek için yana çekilirken çekinerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Raphael'i oturma odasına götürdükten sonra, "Seni başka türlü hayal etmiştim," dedi.

Raphael, "Sana inanmıyorum," diye yanıtladı gülerek. "Sen bir melekle yazıştın. Yoksa melekler bu şekilde hayal edilmez mi?"

Janthieng'in suratını geniş bir gülümseme kapladı.

"Haklısın. Ama artık bana gerçek adımı söyleyebilirsin. Benim adım Janthieng ama herkes bana Jani der."

"Benim adım da Raphael. Janthieng... Güzel bir isim. Tıpkı bir çiçek gibi."

Utangaç kadın, "Çay içer misin?" diye sorarak mahcubiyetini göstermemeye çalıştı.

"Lütfen."

Janthieng mutfığa giderken Raphael etrafına bakındı. Köşedeki yemek masası kadını üzerine yatıracak kadar büyüktü. Getirdiği gömlekler ise büyük kalacaklardı. Hacı'nın bu kadar zayıf olabileceğini düşünmemişti. Bütün ev, kadının büyük olasılıkla gittiği tatillerden getirdiği küçük bardaklar ve figürlerle doluydu. Duvar da üzerinde birçok fotoğrafın bulunduğu bir raflı dolap vardı. Yer ise ne yazık ki halı döşeliydi. Önemli değildi. Arabasındaki elektrik süpürgesi her yeri sessizce temizlerdi.

Raphael dokuz yaşında. Camların kırıldığını duyuyor. Birazdan odaya saldıracak ve babasını ondan ayıracaklar. Yalnız

babasını değil, kendisini de saklamalıydı. Sessizlik hatıraları geri getirdi. Raphael korkuyordu.

Raphael mutfığa doğru, "CD'yi takabilir miyim?" diye seslendi.

Mayflower birkaç saniye sonra bir çay tepsisiyle geri gelmeden önce, "Ben takarım," diye cevap verdi.

Janthieng, "Çok gençsin. Hâlbuki yaşça daha büyük biri gibi yazıyordun. Hayattan çok ders almış, görmüş geçirmiş bir insan gibiydin," dedi.

"Bu nedenle internetten konuşmayı tercih ediyorum. Diğer türlü insanlar sadece görünüşe bakarak değerlendiriyorlar."

"Bu doğru. Ama o kadar güzel görünüyorsun ki! Kendimi çok komik buluyorum."

"Sen kendini uzun süredir komik buluyorsun, değil mi? Bundan çok bahsettin. Kendini hep çok küçük, çok yaşlı ve çok çirkin hissediyorsun. Neden?"

Raphael ayağa kalktı ve ellerini Janthieng'in yanaklarına koydu. Gözünde hâlâ güneş gözlükleri vardı.

"Kendini evinde hissetmediğini sanıyorum. Avrupalılar sana benzemiyorlar. Onlar başka türlü düşünüyorlar, başka türlü davranıyorlar. Bu nedenle içinde buraya ait olmadığına dair bir his var, değil mi?"

Raphael'in sözleri Janthieng'i tam kalbinden vurmuştu. Çocukluğundan beri Berlin'de yaşamasına rağmen, gerçekten kendini hiç evindeymiş gibi hissedememişti.

"Önce çayını iç," diyerek adamın fincanına çay koydu.

Adamın dokunması kadına çok iyi gelmişti. Hüzünlü ve güzel müzik ikisini de kanatları üzerinde uçuruyordu.

Chopin'in müziği adamları durdurdu. Odaya giremezler.

Yarım saat boyunca, Mayflower misafirine soru üstüne soru sordu. Bunun sebebi sadece hakkında öğrenmek istediği bir sürü

şey olması değildi, eğer susar ve Raphael'ın konuşmasına fırsat verirse, gözlerinden bütün sırlarını okuyacağından korkuyordu. Raphael onu sabırla dinledi ve kişiliğiyle ilgili her şeyi anlatmak istememesine rağmen, sorularına mümkün olduğunca doğru cevaplar verdi.

Sonunda Mayflower, "Gözlüğünü niçin çıkarmıyorsun?" diye sordu.

Çatı tamircisi ve eczacı kadına da söylediği gibi, ona da, "Sonra," dedi.

Raphael, çantasının ulaşabileceği bir yerde durduğundan emin oldu.

Janthieng şaşkın bir tavırla, "Dışarı çıkmaktan hoşlanmadığınızı söylemiştin. Senin gibi hoş birinin dışarı çıkmaktan neden çekindiğini anlamıyorum," dedi.

"İnsanlar bana bakıyorlar. Onlarda bazı arzular uyandırıyorum ama bu onları aynı zamanda korkutuyor da. Dolayısıyla beni dışlıyorlar."

Raphael boyun atkısını çözdü. Çenesi ve boynu da her yeri gibi düzgün ve orantılıydı. Eğer gözlüğünü çıkarırsa, artık işin geri dönüşü olamazdı. Ama henüz zamanı gelmemişti.

Raphael sonunda, "Buraya taşındıktan sonra kaç defa Tayland'a gittin?" diye sorarak Mayflower'ın kaçmak istediği konuya geri döndü.

"Çok sık değil."

"Peki, nasıldı?"

"Tahmin ettiğim kadar güzel değildi."

"Niçin?"

"Beklediğim gibi bir hisse kapılamadım."

"Ne bekliyordun? Oraya ait olduğunu mu? Orada kendi evindeymiş gibi hissetmeyi mi?"

VINCENT KLIESCH

“Öyle bir şey.”

Janthieng’in sesi gittikçe kısılıyordu. Sanki Raphael direkt ruhunu okuyabilirmiş gibi çekiniyordu.

“Kendini dünyalar arasında dolaşıp duran bir gezgin gibi hissediyorsun, değil mi? Nereye gidersen git, asla oraya ait olmuyorsun. Kendini her yerde yabancı gibi hissediyorsun.”

Janthieng başını eğdi ve gözlerinden akan yaşı sildi.

“Evet,” diye fısıldadı.

“Sen bir hacısın. Yabancı diyarlara gidiyorsun.”

Kadın haftalarca Raphael’e kendinden bahsetmişti. Raphael’in bu bilgilerden oluşturduğu resim, tıpkı bir ayna gibi gözlerinin önünde duruyordu.

Kadın, “Bunu şimdiye kadar kimse böyle söylememişti,” diye cevap verdi. “Kimse kendini benim yerime koyamamıştı. Bunu nasıl başarıyorsun?”

Janthieng çok duygulanmıştı. Etrafını saran o kasvetli dünya birdenbire dağılıvermişti. Ailesinin çamaşırvhanesindeki monoton işler, yaşadığı harap olmuş ev, hatta fırındaki yemek bile görünmez olmuştu.

“Ben de bir keresinde gözlerimi açan biriyle karşılaşmıştım. Adı August’tu ve çok akıllı bir adamdı. Çok güzel sohbet ettik. Nereye ait olduğumu anlamamı sağladı. Bana hedefimi gösterdi. İnsanın hedefini bilmesi gerekiyor.”

“Hedefini mi?”

“Hepimiz birer gezginiz. Ama yola çıkmadan hedefi bilmek lazım. Sen kendininkini biliyor musun?”

Janthieng düşünmeye başladı.

Raphael, “Sen bir gezginsin,” diye sözlerini tekrar etti. “Hedefin ne?”

Mayflower, “Uzak diyarlar mı?” diye sordu.

ÖLÜM MELEĞİ

“Gideceğin yol bu. Ama hedefin ne?”

Mayflower ağlamaya başladı. Raphael bir mendil çıkararak ayağa kalktı, onu kadına verdi ve arkasına geçti.

“Ne olabilir?” diye sordu.

Mayflower yutkundü, gözlerinin yaşını sildi ve Raphael’e döndü.

“Bilmiyorum,” dedi. “Haklısın ama ben hedefimi bilmiyorum.”

Gözyaşları tekrar Mayflower’ın yüzüne akmaya başladı. Raphael ona başka bir mendil daha verdi ve kadının boynuna hafifçe masaj yapmaya başladı. Janthieng kendisine dokunmasından zevk alıyordu. Birkaç saniye sonra, Raphael kadını bıraktı ve kloroformu çıkarmak için elini cebine soktu. Şişenin kapağını dikkatle açtı ve ev sahibesinin göremeyeceği bir şekilde arkadaki küçük cam masanın üzerine koydu. Sonra koltuğun etrafında dolandı ve kadının önünde diz çöktü.

Sevgi dolu, yumuşak bir sesle, “Mayflower, çiçeğim,” dedi. “Beni çağırdın. Şimdi söyle bana. Senin için ne yapabilirim?”

Janthieng fazla düşünmedi. Ona teslim olmuştu.

“Bana yardım et,” diye cevap verdi.

Zamanı gelmişti. Raphael gözlüğünü çıkardı. Janthieng’in dili tutulmuştu.

Raphael’in mavi gözleri gecenin karanlığında parlayan bir ışık gibi parlıyorlardı. Yüz hatları çok düzgündü. Ağzına göre burnunun büyüklüğü, gözlerinin arasındaki mesafe, dudakları... Hepsi birbiriyle orantılıydı. Raphael o kadar güzeldi ki sırf orada bulunması bile insanı rahatlatıyor, ama arzular ile hüznü de birlikte getiriyordu. Mayflower, bütün çabalarına rağmen gözlerini bir türlü ondan ayıramıyordu. Raphael muhteşem bir güzelliğe sahipti.

“Eğer çıktığın yolculukta yalnızsan, keder üzerine çökmüşse, cesaretsizlik hareket etmeni engelliyorsa, o zaman yeryüzüne ya-

VINCENT KLIESCH

nına ineceğim. Eğer ruhun hastaysa beni çağır. Hacı, ben senin hedefini biliyorum.”

Raphael alıntı yapıyormuş gibi konuşuyordu.

Mayflower, “Ne?” diye kekeledi.

Raphael, “Kurtuluş,” diye fısıldadı.

Janthieng’in nutku tutulmuştu. Kadın o kadar etkilenmişti ki hareket bile edemiyordu.

Sonunda, “Bir mendilin var mı?” diyebildi.

“Evet, çok özel bir mendilim var.”

Raphael ayağa kalkıp masaya gitti. Yeşil bir ipek mendil çıkardı, üzerine kloroform damlattıktan sonra tekrar Janthieng’in yanına gitti.

Hipnotize edici mavi gözleriyle kadına baktığı sırada bezi burnunun altına koyarak “Kokla bunu,” dedi. Solüsyonun tatlı kokusu kadının hoşuna gitti. İçine çektikçe başı dönüyordu.

Raphael ilacın çabuk etki ettiğini görünce, “Ayağa kalk,” dedi.

Janthieng ayağa kalktı ama dengesini bulamayıp tekrar düştü. Raphael onu düşerken yakaladı. Bilinci hâlâ yerindeydi.

“Kurtuluşu burada bulabileceğini mi sanıyorsun? Bu şehirde? Bu evde? Sen harika bir insansın. Buradan daha iyi yerlere layıksın.”

Kadın, “Angel...” diye inledi. Artık sadece adamın internette kullandığı adını hatırlayabiliyordu.

Raphael kadını ayakta tutarken, sevgi dolu bir sesle kulağına, “Sana hak ettiğin şeyi vereceğim,” diye fısıldadı. “Seni kurtaracağım. Tanrı’nın tahtının batısında duruyor ve seni koruyorum.”

Bu sözlerden sonra onu bir koltuğa oturttu ve tekrar kloroform şişesini aldı. İpek mendile daha çok ilaç döktü ve hacının yüzüne yaklaştırdı ve bayılıncaya kadar kadının yüzüne bastırdı.

“Tanrı ruhu iyileştirir. Ben ruhu iyileştiririm. Ben Raphael’im.”

Şimdi odada sadece müziğin sesi duyuluyordu. Hacı koltuğun üzerinde hareketsiz bir şekilde yatıyor, Raphael de sessizce önünde durmuş onu seyrediyordu. Chopin'in 5 numaralı piyano konçertosu Mayflower'm üzerinde huzurlu ve güvenli bir ortam yaratmıştı. Raphael gülerek kadının yanaklarını okşadı. Sonra yere diz çöküp kadını alnından öptü.

"Hemen," diye fısıldadı.

Raphael banyoyu aramak için zarif bir şekilde ayağa kalktı. Tecrübeli hareketlerle banyo küvetinin tıkaçını yerleştirdi ve musluğu açtı. Küvetin dolması on dakika sürerdi.

Tekrar oturma odasına gitti ve yemek masasının önüne geldi. Masayı odanın ortasına getirebilmesi için, demin birlikte çay içtikleri koltuğu yana çekmesi gerekiyordu. Muhtemelen, odanın daha iyi görünebilmesi için temizlikten sonra tüm mobilyaların yerlerini değiştirmesi gerekecekti zaten. Ama öncelik hacınındı. Raphael banyoda kadının makyaj malzemelerini buldu. Gömleği daha sonra, gereken temizlik malzemeleriyle birlikte arabadan alacaktı. Çantasından kurutulmuş balık iç organlarını çıkardı ve porselen kâsenin içine koydu. Hacı temizlendikten sonra balığın kalbi ile ciğerini yakacak ve kadını kesin olarak kötü ruhlardan kurtaracaktı.

Raphael baygın yatan Janthieng'in önünde diz çöküp onu kaldırmadan önce, çalan müziği bir kez daha içine çekti. Kadın kırk beş kilo civarındaydı. Kuvvetli bir erkek için sorun değildi. Kafasını bir yere çarpmamaya dikkat ederek kadının baygın vücudunu banyoya taşıdı. Önce kadının ayaklarını sıcak suya soktu. Sonra da yavaşça bütün vücudunu suyun içine bıraktı. Mayflower

tamamen suya gömülünce, sanki yumuşak bir yatağa yatmış gibi sallanmaya başladı. Raphael onun sakin yüzünü seyretti.

Açık ve temiz bir sesle, "Sen benden yardım istedin, hacı," dedi. "Seni her açıdan iyileştirecek, ruhunu temizleyecek ve cennete götüreceğim."

Raphael ayağa kalkıp gömleğini çıkardı, çıplak göğsüyle küvetin önünde duruyordu. Tarif edilemez güzelliğiyle, gerçekten de keder ve çaresizlik içinde çırpınan bir dünyaya gönderilmiş bir meleği andırıyordu. Başını suyun altına bastırmak için büyük ellerini Janthieng'in omuzlarına koydu.

"Ben güneşin hükümdarı, hayat ağacının koruyucusuyum. Ben bütün acıların ve yaraların üzerindeyim. Seni iyileştiriyor ve kurtarıyorum."

Hafifçe bastırarak hacmın başının tamamen suya gömülmesini sağladı.

"Anne?"

Raphael çocuk sesini duyar duymaz bakışlarını hemen kapıya doğru çevirdi.

Kapıda mavi pijamalı küçük bir oğlan çocuğu duruyordu. Elinde de bir yastık tutuyordu.

Çocuk, tekrar nefes almasını sağlamak için ellerini hemen kadının omuzlarından çeken Raphael'e, "Sen annemin arkadaşı mısın?" diye sordu.

Janthieng, Raphael'e eski ilişkisinden bir çocuğu olduğunu bilerek söylememişti. Bir çocukla birlikte yaşadığını gösteren izleri temizlemiş, fotoğrafları da ortadan kaldırmıştı. Erkeklerle oğlundan bahsettiği zaman, onu bir kadın olarak değil, bir anne olarak görüyorlardı. Bu konuda çok kötü tecrübeler edinmişti. Elbette Raphael'e oğlunu tanıyacaktı ama bunu onu daha iyi tanıdıktan sonra yapacaktı.

ÖLÜM MELEĞİ

Raphael, badem gözlü sevimli çocuğa, “Annen yıkanmak istiyordu ama uykuya daldı,” dedi.

Çocuk, yarı çıplak Raphael’e, “Sen de yıkanmak istiyor muydun?” diye sordu.

“Ben elbiselerimin ıslanmasını istemiyordum. Senin adm ne?”

“Dominik.”

“Dominik, anneni yatağa taşımama yardım eder misin?”

“Olur.”

Raphael oğlanın elini tuttu ve kendisini annesinin yatak odasına götürmesine izin verdi.

“Yorganı aç. Anneni kurulayıp yatağa yatıracağım. Yalnız sessiz ol lütfen, yoksa uyanır.”

Raphael, Mayflower’ı küvetten çıkarmak için banyoya giderken, oğlan onun söylediklerini yaptı. Onu soydu ve yavaşça vücudunu kuruladı. Sonra yatak odasından getirdiği geceliği hâlâ baygın olan kadına giydirdi ve onu dikkatlice yatağına götürdü.

Dominik’e, “Annenin bu gece onun yanında uyumana bir şey demeyeceğini düşünüyorum,” dedi.

Oğlan, “Şimdi eve mi gidiyorsun?” diye sordu.

“Evet, annen uyanınca, ona en içten selamlarımı ilettiğimi söylersin.”

Raphael çocuğun saçlarını okşadı ve çantası ile bastonunu almak için oturma odasına gitti. CD’yi de CD çalardan çıkardı. Üzerinde parmak izleri vardı. Çay içtiği bardağı cebine koydu ve bir bezle kapı tokmağını ve dokunduğu diğer yerleri sildi. Balık iç organlarının bulunduğu kâseyi alarak mutfığa gitti ve ocağı kapattı. Çocuk yatak odasında kaldı. Raphael tekrar yanlarına gitti.

Oğlana parıldayan melek gözleriyle bakarak, “Annen uyandığı zaman sizin için yeni bir hayat başlayacak. Sana söz veriyorum,

Dominik," dedi. Sonra güneş gözlüğünü tekrar taktı ve geldiği gibi zarif bir şekilde gitti.

Binanın kapısı açıktı. Raphael işini bitirememiş bir şekilde evden ayrılırken vakit çok geç değildi. Bütün uğraşları boşa gitmişti. Fakat Raphael kızgın olmadığı gibi, hayal kırıklığına da uğramamıştı. O doğru bir karar vermişti ve şehir onun yardımını bekleyen bir sürü insanla doluydu. Bir dahaki sefere başka türlü olacaktı. Ron'un arabasına yalnızca birkaç adım kalmıştı. Raphael elini sol cebine sokmuş, cep telefonunu çıkarıyordu ki birinin, "Hey, ihtiyar! Burada ne yapıyorsun?" diye seslendiğini duydu.

Raphael durdu ve sesin geldiği yöne baktı. Bina girişinde duran üç kişiyi fark etti.

"Sana bir şey sordum. Sağır mısın, ihtiyar?"

Büyük olasılıkla buralarda takılan üç genç adamdı.

Raphael sakın bir tavırla, "Evinize gitseniz iyi olur," dedi.

Burada müzik yoktu. Onu kışkırtmamalıydılar.

Gruptaki ikinci genç, arkadaşına, "İhtiyarın söylediklerini duydun mu? Orosu çocuğuna bak, bir de bize ne yapacağımızı söylüyor," dedi.

Harekete geçip Raphael'in etrafını sardılar. Raphael sokak lambasının ışığında, onların yirmi yirmi beş yaşlarında olduklarını gördü.

Konuşan genç, Raphael kadar uzun boylu değildi ama iriydi ve oldukça kuvvetli görünüyordu.

"İyi dinle, ibne. Burası bizim sokağımız. Yoksa bir derdin mi var?"

"Açık söylemek gerekirse, sokağınız pek güzel bir sokak değil. Eğer izin verirseniz, *kendi* sokağıma dönmek istiyorum." Birden sırtına öyle kuvvetli bir yumruk yedi ki grubun reisine doğru fırladı.

Raphael'in dizleri çözüldüyse de dengesini koruyarak ayaklarının üzerinde durmayı başardı.

"Bana çarpan sen misin orospu çocuğu?"

Raphael yavaşça çantasının fermuarını açtı. Büyük olasılıkla tabancasını kullanarak kendisine karşı daha saygılı davranmalarını sağlamak zorunda kalacaktı.

Yatıştırıcı bir dille "Buraya sizinle kavga etmek için gelmedim. Beni rahat bırakın," dedi.

"Ulan ibne, sen bizim sokağımızı aşağıladın. Sokağımızı aşağılarsan, bizi de aşağılamış sayılırsın. Hiç saygın yok mu lan senin, orospu çocuğu?"

Raphael, "Yolumdan çekilin," diye cevap verdi.

"Eğer bizim sokağımızı kullanmak istiyorsan bedelini ödemelisin, ihtiyar."

Gruptaki diğer iki kişi Raphael'in o kadar yakınında duruyorlardı ki Raphael ağız kokularını alabiliyordu.

"Son defa söylüyorum: Bırakın gideyim."

Raphael çantasının içindeki tabancayı sıkıca tutuyordu.

Karşısındaki adam, "Ananı sikeyim, orospu çocuğu!" dedi ve Raphael'in ayaklarının önüne tükürdü.

"Beni ilgilendirmez," dedi. "Tabii kaldırabilirsen."

Raphael'in bu kadar sakin bir şekilde konuşması onları etkiledi. Raphael iri ve güçlüydü, onlardan korkmadığı da belli oluyordu. Grubun reisi kenara çekildi. Raphael boşluktan yararlanarak Ron'un arabasına doğru yürüdü.

Gruptakilerden biri arkasından, "Babanı öldürürüm!" diye bağırırdı.

Raphael bir an nasıl tepki vermesi gerektiğini düşündü. Eski hatıraları bir an için onu irkiltmişti. Geriye döndü ve üç gencin üzerine koşmaya başladı.

“Efendim?” diye sordu.

Grubun reisi tekrar ona doğru yaklaştı, söyleneni yavaşça ve sakın bir şekilde tekrarladı: “Babanı öldürürüm.”

Raphael yıldırım gibi tabancasını çekti. Bir adım geri çekilerek silahı gencin suratına doğrulttu. İlk mermi sol gözünün hemen altına isabet etti. İkincisi dişlerini parçaladı ve kırılan parçaların bir kısmı mermiyle birlikte ensesinden çıkarak ikinci gencin suratına yapıştı. Üçüncüsü ise, vurulan genç yere yıkılmadan önce alnının üstüne isabet etti. İkinci genç hareketsiz bir şekilde yanında duruyordu. Raphael silahı ona doğrultunca, sanki mermiyi tutabilirmiş gibi ellerini öne doğru uzattı. Mermi ellerini parçaladı ve adamın boynuna, Raphael’in piyano hocasını bıçakladığı yerin biraz üzerine isabet etti. Üçüncüsü ise koşarak kaçmaya başladı. Mermi onu tam bel kemiğinden vurdu ve omuriliğini parçaladı. Vurulan delikanlı, yerde elleri üzerinde sürünmeye çalışırken, Raphael sakın adımlarla peşinden gitti ve yanında durdu.

Kurbanına, “Saçmalamayı kes, ihtiyar!” dedi ve onu beyninden vurdu. Susturucu silahın sesini azalttıysa da yine de çok ses çıkmıştı. Burada oturanları mutlaka korkutmuş olmalıydı. Raphael hızlı fakat sakın bir şekilde tabancayı tekrar yerine koydu, arabaya gitti ve cep telefonunu çıkararak acil telefon numaralarından birini tuşladı. Birkaç saniye sonra birisi telefona cevap verdi.

Motoru çalıştırıp gitmeden önce, “Olduğun yerde kal. İşler ters gitti,” dedi.

Kern olayları LKA'ya gelmeden önce haberlerden öğrenmişti. Herkes ayakta olmalıydı. Üç genç şehrin en hareketli bölgelerinden birinde vurulmuştu.

Kern, Tempelhof'a geldiği zaman gerçekten de koridorlar çok hareketliydi. Asansöre bineceği sırada, asansörden hızla çıkan Daniela Castella'yla neredeyse çarpışıyordu.

Kadın, "Sanki önceden randevulaşmışız gibi," diyerek Kern'i selamladı. "Sizinle konuşmam gerekiyor. Kahvaltı yaptınız mı? Hiç öyle görünmüyorsunuz."

"Durumu fark ettiniz."

"O zaman sizi körili sosis yemeye davet ediyorum."

"Körili sosis mi? Saatten haberiniz var mı?"

"Huzurevindeymişiz gibi konuşuyorsunuz. *Dört buçukta kahve ve pasta servisimiz başlayacaktır.* Ne zamandan beri burada olduğumu biliyor musunuz?"

Öğle vakti olacağı açıklanan basın toplantısını bekleyen gazetecilere görünmemek için binayı arka kapıdan terk ettiler.

Kern, yolun karşısına geçerken, "Nereden başlayacağız? Bu bir çete hesaplaşması mı?" diye sordu.

"Öyle görünüyor. Sanki Mexico City'deymişiz gibi."

"Kurbanlar kim?"

"Çok küçük balıklar. Bir sürü sabıkaları var ama hepsi önemsiz şeyler."

"Acaba birisi ibret olsun diye mi yaptı?"

"Niçin? Neden? Gençler neredeyse idam edilmişler. Bu Berlin'deki şiddet olaylarını zirveye tırmandırıyor. Buraya neden her

gün gönüllü olarak geldiğimizi açıkçası bilmiyorum. Babamın sözünü dinlemeliydim. İktisat okumamı istiyordu.”

Kern gülümsedi.

“Belki de kendi yemeğini yapmasını sağlamalıydınız.”

Castella göz kırparak, “Evet ama hiçbir zaman ona anlattığım kadar lezzetli yapamazdı,” diye cevap verdi.

Kern, “Benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?” diye sordu.

LKA’nın tam karşısındaki körili sosis satan büfenin önüne geldiler. Berlin’in her tarafında rastlanan tipik büfelerden biriydi. Satın alman on beş kiloluk kovalardan, müşterilerin gözleri önünde tabaklara konan *ev yapımı patates salatasının* reklamını yapan, gramer hataları ve saçma sapan koyulmuş tırnak işaretleriyle dolu levhalar asılıydı. Bunları Berlin lehçesiyle müşterilerinin beğenisini kazanan neşeli satıcı kadın biraz olsun düzeltiyordu. Castella kendine korili sosis ve patates kızartması, Kern’e de bir kahve söyledi.

Satıcı kadın sosisi parçalara ayırırken, Castella, “Demek izini internette buldunuz,” dedi.

“Kendisini değil. Ama kullandığı ethernet kartını saptadık. Bu kartı kullandığı sürece, onu yakalayabiliriz.”

“Bunu nasıl başarmayı düşünüyorsunuz?”

“Bütün arkadaşlık sitelerinde bu kartı aramak zorundayız.”

“Kartın aradığımız kişiye ait olduğundan emin misiniz?”

“Her şey onu gösteriyor.”

“Çok güzel. Adamın izini bulmuşa benziyorsunuz.”

Castella aklıktan ağzına hemen bir parça sosis attı ama çok sıcak olduğu için dikkatli çiğnemek zorunda kaldı.

ÖLÜM MELEĞİ

“Şu anki esas sorunumuz Neukölln'deki çatışma. Tüm dikkatimizi onun üzerinde yoğunlaştırmamız gerekiyor. Grubunuzdan birkaç kişiyi almaktan başka şansım yok.”

“Ama onu yakalamak üzereyiz.”

Castella, ağzı dolu olduğu için sadece başını salladı.

Lokmayı yuttuktan sonra, “Ben de sizinle bunu konuşacaktım,” dedi. “Kamuoyunun Temizlik Şeytanı'ndan hâlâ haberi yok. Dün gece neler olduğunu bilmiyorum ama her kimse, bir gecede Temizlik Şeytanı'nın bir yılda öldürdüğü kadar insan öldürdü. Soruşturmaya başlamalı ve ev aramaları yapmalıyız. Basın da peşimizde.”

Kern, “Nereye varmak istiyorsunuz?” diye sordu ve kahvesinden bir yudum aldı.

Yüzünü ekşitti.

Castella bunu fark edince, “Tadı güzel değil mi?” diye sordu.

“Grünberg'inki daha güzeldi.”

“Julius, Temizlik Şeytanı soruşturmasını Quirin olmadan da yürütebilir misiniz?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Ona Neukölln olayını vermek istiyorum. Size de Temizlik Şeytanı olayını vereceğim. Ancak biraz daha küçültülmüş bir grupla. Ne dersiniz?”

“Bu biraz ani oldu.”

“Bahane göstermeyin. Siz üç haftada, diğerlerinin sekiz ayda bulduklarından daha fazlasını buldunuz. Ayrıca soruşturmayı bitirmek üzeresiniz. Tabii internet araştırmanız doğruysa. Bundan sonra ne yapacaksınız?”

“Bütün arkadaşlık sitelerinde adamın IP'sini arayacağız. Katil kurbanlarını hep Berlin'den seçiyor. Şimdilik buna odaklanacağız. Ayrıca elimizde, adamın internete girdiği yerlerin listesi var.

Bunların hepsinin araştırılması gerekiyor. Sonra Grünberg'i bir kez daha ziyaret etmek istiyorum."

"Kahve o kadar mı kötü?"

"Temizlik Şeytanı kod adı olarak Seraphim'i kullanmış. Seraphim altı kanatlı bir melek. Belki Grünberg buradan bir şeyler çıkarabilir."

"O zaman ona balık kurban etmenin manasını da sorabilirsiniz."

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"Laboratuvar, üçüncü cesette bulunan külün bir balığa ait olduğunu belirledi."

"Ama adam neden bir balığı yaksın ki?"

"Kelepçelediğinizde bunu ona kendiniz sorarsınız. Konuşmamızı hatırlıyor musunuz? Temizlik Şeytanı'nın ilgisini çekmek için Tassilo'yu hâlâ kullanabiliriz."

"Yakında elimizde yeterli bilgiler olacağını sanıyorum. Ancak katili internet üzerinden bulma şansımız varken, bunu asla kamuoyuna duyurmamalıyız. Eğer Temizlik Şeytanı onun izini bulduğumuzu anlarsa, ethernet kartını mutlaka imha eder."

"Anlıyorum. Öyleyse, konuşmamızı toparlamak gerekirse, toplum şu anda sadece Neukölln olayıyla ilgileniyor. İşe başlayın ve Temizlik Şeytanı'm fazla sansasyon yaratmadan çekip çıkarın. İşler ters giderse, diğer konuyu tekrar düşünebiliriz. Tamam mı?"

Kern'in gözleri büfenin üzerine elle yazılmış bir ilana takıldı. *Kahveyle gün güzel başlar.* Şüpheyle elindeki bardağa baktı ve bir yudum daha aldı. Sonra, "Grupta kimin kalacağını bana bildirin, biz de hemen işe başlayalım," dedi.

Castella, LKA'nın önünde biriken gazeteci topluluğuna baktı.

Castella, "Doğrusunu söylemek gerekirse biraz şaşırdım," diye itiraf etti.

"Şaşırdınız mı?"

ÖLÜM MELEĞİ

“Sizi gruba almayı pek istememiştim. Sizin henüz yeteri kadar düzelmiş olduğunuza inanmıyordum.”

“O zaman sizi hayal kırıklığına uğrattım.”

“Keşke herkes beni böyle hayal kırıklığına uğratsa! Şimdi izin verirsiniz, ilgilenmem gereken bir basın toplantım var. Bundan ne kadar keyif aldığımı bilemezsiniz!”

Kern güldü.

“Öğrenmeye de pek meraklı değilim.”

Şimdiyse Castella gülüyordu.

41

Profesör Grünberg, Kern’in ziyaretine sevinmişti. Evinin eski moda döşenmiş, büyük mutfağında yeşillik yıkıyordu.

Kern’e, “Öğle yemeğinde çocuklarım gelecek. Yemek hazırlamaya devam etsem rahatsız olur musunuz?” diye sordu.

“İsterseniz size yardım edebilirim.”

Grünberg şaşırarak, “Yemek pişirebiliyor musunuz?” diye sordu.

“Bunu söylemedim.”

Grünberg elini salladı. “Daha da iyi. Çocuklarım yemeği beğenmezlerse suçlu olarak sizi gösteririm. Niçin geldiniz?”

“Yeni ipuçları var.”

“Temizlikçi adamınızdan mı?”

“Kendisini *Seraphim* olarak adlandırıyor.”

“İlginç. Bu ismi nerede kullanıyor?”

VINCENT KLIESCH

“İzini internette bulduk. Bunu sohbet ismi olarak kullanıyor. En azından kurbanlarından biriyle yazışırken bu adı kullandığını biliyoruz.”

Bunları söyler söylemez, Kern’in aklına profesörün sohbet isminin ne olduğunu bilip bilmediği geldi. Tam açıklamaya başlayacaktı ki Grünberg cevap verdi. “Torunum her zaman kendini *Player17* olarak tanıtıyor. Sizin adamınız gibi kültürlü olmasını isterdim. O zaman cinayet işlemesine bile ses çıkarmazdım. Ama sadece ufak bir cinayete!”

Grünberg yıkanmış rokayı bir salata tamburuna attı ve hızla çevirdi.

“Seraphim, melekler biliminde en yüksek mercidir,” diye açıkladı. “Çünkü meleklerin, askerlere benzeyen çok sıkı bir hiyerarşisi vardır. Seraphim bütün diğer meleklerin üzerindedir ve Tanrı ile insanlar arasında arabuluculuk yapar. Altı kanadı vardır ve etrafı bir ışık huzmesiyle kaplıdır.”

“Bizim katilin hareket tarzıyla nasıl bir ilgisi olabilir? Seraphim’le bir bağlantı kurabilir misiniz?”

Grünberg düşündü.

Sonunda, “Hayır,” diye cevap verdi. “Bir meleğin görevi öldürmek değildir. Ölüme bile eşlik etmezler. Melekler habercidirler. Bilgileri iletirler. Bazen insanlara yardımcı olurlar ama onları öldürmezler. Evlerini ise hiç temizlemezler. Domatesleri yıkayabilir misiniz? Ben de o zaman soğan doğrayabilirim.”

Kern domatesleri eviyenin içine koyup musluğu açtı.

“Son olarak kendi dinlerini kuran insanlar bulunduğunu söylemiştiniz. Birisi bu melekler efsanesiyle cinayetler arasında bir bağ kurabilir mi?”

“Burada yine aynı sorunla karşı karşıya kalıyoruz. Deliler her şeyi birbirine bağlayabilirler. Örneğin, Tanrı’nın insanlığı ortadan

ÖLÜM MELEĞİ

kaldırmak istediğini ve bu yüzden her bir bireyi öldürmek için meleklerini gönderdiğini düşünebilirler. Veya meleklerden biri yediği pizzayı beğenmemiş ve bu nedenle insanları öldürmeye karar vermiş de olabilir.”

Grünberg bir su bardağını alarak dudağına götürdü.

“Ağızda su bulunması, soğan soyarken insanın ağlamasına mani olur,” diyerek ağızına bir yudum su aldı. Sonra büyük bir bıçakla soğanı doğramaya başladı.

“Peki ama odaları temizlemek de ne oluyor? *Temizlik Meleği* gibi bir şey var mı?”

Grünberg eliyle, ağız doluyken cevap veremeyeceğini işaret etti. Kern profesörün soğanları doğrayıp ağızındaki suyu musluğa tükürmesini bekledi.

Profesör, “Melekler aslında temizliğin bir parçasıdır,” diye açıkladı. “Ama siz *kurbanlarından birine* kendisini *Seraphim* olarak tanıttığını söylediniz. Kullandığı başka bir ad biliyor musunuz?”

“Bir isim daha var ama bunun meleklerle bir ilgisi yok.”

“Ne?”

“*Tobias.*”

Grünberg’in yüzünde gergin ve düşünceli bir ifade beliriverdi. Salatayı bıraktı ve düşündü. Kern’in ilk gelişinde çarptığı küçük çan birdenbire hızla çalmaya başladı. Profesör, kalm bir kitabı almak için çalışma odasına koştu.

Tekrar mutfığa dönünce, “Şimdi durum daha ilginç bir hal alıyor,” dedi.

Bir sayfayı açtı ve düşünmeye başladı.

“Katilin ilk kurbanının mali danışman olduğunu söylemişsiniz, değil mi?”

“Doğru. Niçin?”

“Hasta mıydı? Yoksa deniz yolculuğuna mı çıkmıştı?”

“Evet, adam sürekli olarak gemi yolculuğu yapıyordu. Nasıl anladınız?”

Grünberg başını salladı. Bunu niye önceden fark edememişti?

“Diğer iki kurbandan biri çatı tamircisi, diğeri ise bir eczacıydı. Birincisi ise bir gezgindi. Katil ise meleklerle ilgileniyor ve kendisine Tobias adını veriyor.”

Grünberg ellerini başının üzerinde birbirine vurdu.

Kern merakla, “Bunun anlamı nedir?” diye sordu

Grünberg, “Başmelek Raphael,” diye cevap verdi.

“Anlamadım.”

“Hıristiyan dininde Raphael, gezginlerin, çatı ustalarının ve eczacıların koruyucu meleği olarak bilinir. Ayrıca madenciler, hastalar, denizciler ve hacılar da bunlara dâhildir. Görünüşü ise bir oğlan çocuğunun hikâyesine çok sıkı bağlıdır. Şimdi bu oğlanın adının ne olduğunu tahmin edebilirsiniz.”

“Tobias mı?”

Grünberg, “Aynen öyle!” diye bağırdı ve açtığı sayfayı Kern’e gösterdi. “Şuraya bakın. Bu, Adam Elsheimer’in çizdiği bir resim. Başmelek Raphael’in Tobias’la yaptığı yolculukları gösteriyor.”

Bir melek, açılmış kanatları ve bastonuyla, kocaman bir balık taşıyan bir oğlanın peşinden gidiyordu.

Grünberg, “Eski Ahit’te Tobit’in Kitabı vardır,” diye anlatmaya devam etti. “Burada Tobit kör olur ve Tanrı’dan yardım ister. O da ona Başmelek Raphael’i gönderir. Tobit de oğlu Tobias’ı Başmelek’le birlikte, sonunda Tobit’in körlüğüne deva olacak bir ilaçla geri dönecekleri bir yolculuğa gönderir.”

Kern tabloyu hayranlıkla seyrederken, “Oğlan yanında bir balık taşıyor,” dedi.

“Evet, Tobias balığın safrasıyla babasını iyileştiriyor.”

Kern, “Balığı yakarak mı?” diye sordu.

ÖLÜM MELEĞİ

Grünberg şaşırdı.

“Kurbanın gömleğinde bulunan külü düşündünüz, değil mi?”

“Evet. O külün bir balığa ait olduğunu öğrendik.”

“Bu çok ilginç. Bunu düşünmem gerekirdi. Katiliniz Aschmedai’yi kovuyor.”

“Kimi?”

“Aschmedai, Asmodis veya Asmodeus. Bu bir iblis ve birçok ismi vardır. Tobit’in kitabında Sarah’ın yedi kocasını da öldürüyor. Sonra Raphael, Tobias’a Aschmedai’yi nasıl yenebileceğini anlatıyor. Balığın kalbini ve ciğerini yakması gerektiğini söylüyor. Bu şekilde iblisi Mısır’a gönderiyor ve melek onu orada yakalayıp ele geçiriyor.”

“Kendini Başmelek Raphael zanneden bir adamın peşinde olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Elinizdeki bilgiler ışığında mı? Şüphesiz.”

“Ama siz meleklerin öldürmediğini söylemişsiniz!”

“Bilakis. Raphael şifacı bir melek. İsminin anlamı *Tanrı iyi-leştirir* olarak tercüme edilebilir.”

Kern düşünceli bir tavırla, “Tıpkı bizim katilimizin de kurbanlarını iyileştirdiğine inanması gibi,” dedi.

Grünberg gülerek, “Siz zeki birisiniz,” dedi. “Cinayetlerin ardında dini bir sebep olduğunu kimse kabul etmedi. Ben de öyle. Her zaman haklı çıkan biri olduğunuz için LKA’da sizden kesin nefret ediyorlardır.”

Grünberg buzdolabını açtı ve büyük bir parça et çıkarıp kesme tahtasının üzerine koydu.

“Yemeğe kalmak ister misiniz? Balğım yok ama biz iblisi kovalamak değil, karnımızı doyurmak istiyoruz.”

“Çok kibarsınız ama yapacak çok işim var. İnternette karşıma çıkarsa, onu nasıl kandırabilirim?”

VINCENT KLIESCH

Grünberg sosu tekrar karıştırdı ve eti içine koydu.

“Kendinizi onun kurbanlarını seçtiği profile uydurun. Kendisini sizin koruyucu meleğiniz olduğunu sanması gerekiyor. Madenci veya gezgin olmayı deneyin.”

“Nasıl görüldüğüne dair bir fikriniz var mı? Yani, görünüşünü başmeleğe benzetmek adına ne yapabilir demek istiyorum.”

“Kanat takmayacaktır. Taksa taksa evde takıyordur. Raphael’in renkleri yeşil ve mordur. Belki de bu şekilde giyiniyordur. Ayrıca elinde balık, baston ve şişe tutan bir hacı gibi de gösterilir.”

Kern not aldı.

Sonra, “Evleri niçin temizliyor? İncil’de böyle bir şey var mı?” diye sordu.

“Hayır. Babası iyileştikten sonra, Raphael Tobias’ın ailesini terk ediyor. Orayı temizlediğini hiç sanmıyorum. Bu kadarı biraz fazla olurdu.”

Grünberg mutfağı gözden geçirdi. Yemeği pişirirken geride izler bırakmıştı.

Bıyık altından gülerek, Kern’e, “Adamınızın nasıl temizlik yaptığını burada da gösterebilir misiniz?” diye sordu.

Kern de, “Eğer onu sizin yardımınızla yakalayabilirsem, bütün evinizi temizlerim,” diye cevap verdi.

Grünberg güldü.

“Bunu iyice düşüneceğim. Ayrıca bir şey daha var.”

“Ne?”

“Raphael insanlara kendiliğinden gelmiyor. Onun yardımına ihtiyaç duymanız ve ondan yardım talep etmeniz gerekiyor.”

Kern anladı.

“Bu nedenle onu içeri aldılar. Profesör, bana ne kadar çok yardım ettiğinizi bilemezsiniz.”

ÖLÜM MELEĞİ

Grünberg hâlâ eviyede bulunan domateslere baktı.

“Ne yazık ki aynısını sizin için söyleyemeyeceğim. Şimdi işimi bitirmem gerekiyor. Yakında ailem başıma üşüşecek ve bir koyun kurban etmemi isteyeceklerdir.”

Kern, “O zaman ben de meleğimizi oturduğu buluttan aşağıya indireyim,” dedi.

Grünberg, “Bunu ben de istiyorum,” diye cevap verdi. “Koleksiyonuma eklenecek güzel bir anekdot olurdu. Şimdiye kadar hiçbir başmeleğim olmadı.”

42

Raphael televizyonun karşısında bekliyordu. Üç gencin öldürülmesiyle ilgili basın toplantısı neredeyse başlayacaktı. Eğer kimse görmemişse, ona karşı ellerinde bir şey olamazdı. Bunu birkaç dakika sonra öğrenecekti.

Castella kameraların karşısına geçerek, “Şimdiye kadar yapılan soruşturmanın neticesinde, bütün kurbanların aynı silahla öldürüldüğünü belirlemiş durumdayız. Olay yerinde oturanların verdiği bilgilere göre, öldürücü kurşunların tamamı birkaç saniye içinde atılmıştır. Kurbanların hiçbirisi silahlı değildi. Olayın nedenleri konusunda şimdiye kadar bir bilgiye ulaşamadık,” diye açıklama yaptı.

Gazeteci kızlardan biri, “Bu olayın çeteler arası savaşlardan biri olduğunu düşünüyor musunuz?” diye sordu.

Castella, “Her olasılığı değerlendiriyoruz. Yalnız kurbanların hiçbirinin saldırgan olarak nitelendirilebilecek bir gruba dâhil olmadığını söyleyebiliriz,” diye cevap verdi.

Raphael rahatlayarak arkasına yaslandı. Her şey istediği gibi ilerliyordu.

Bir gazeteci, “Önce öğrencilerin öğretmenlerine saldırması, sonra yaşlı insanların sokakta saldırıya uğrayıp dövülmeleri ve şimdi de bu vahşi cinayetler. Berlin’de şiddet artıyor mu?” diye sordu.

“Olayın nedenlerini henüz öğrenebilmiş değiliz, bu yüzden bu sözleri biraz daha dikkatli sarf etmeliyiz. Geçmiş yıllara ait polis istatistiklerine göre, suç oranında belirgin bir azalma var. Cinayet ve cinsel suçlar, geçen yıl işlenen suçların yüzde sıfır nokta altısını oluşturuyordu. Şimdi önümüzde bir an önce suçluyu yakalamak istediğimiz, bu formata hiç uymayan bir cinayet olayı var.”

Başka bir gazeteci, “Eğer bu bir çete hesaplaşmasıysa, bir karşı saldırı bekliyor musunuz?” diye sordu.

Castella, “Hepimiz soğukkanlılığımızı koruyarak soruşturmanın sonucunu beklemeliyiz. Kısa bir süre sonra sonuca ulaşacağımıza inanıyorum,” diye cevap verdi.

Raphael televizyonu kapattı ve Chopin çalması için tekrar müzik setini açtı. Sonra ayağa kalkıp mahzene indi.

Mayflower’ın resmini sorun olmadan bitirebilirdi. Yüzü bir fotoğraf gibi gözünün önündeydi. Ancak buna rağmen resmi sehpadan alıp resim galerisinin sağ tarafına, yüzleri olmayan resimlerin yanına astı.

Kern, liderliğini yaptığı ilk ekip toplantısını, “Ona çok yaklaşmış bulunmaktayız,” diyerek açtı. “İnternet bölümünde çalışan ar-

kadaşlarımız şu anda onun IP adresini arıyorlar. Ama bu uzun sürebilir. Lütfen siz de sahte bir profil yaratarak bulabildiğiniz bütün arkadaşlık sitelerine giriniz.”

Dennis, “Ama yüzlerce site var,” diye itiraz etti.

“Önce bedava olanlardan başlayalım. Diğerlerinde banka hesap bilgisi vermek zorunda. Adam çok dikkatli biri. Böyle bir şey yapmaz. Önce herkes on web sitesini incelesin. Eczacı, madenci veya denizci olduğunuzu ima eden isimler seçin.”

Judith Beer, “Bunun bir nedeni var mı?” diye sordu.

“Evet. Çünkü Temizlik Şeytanı’mız bir şeytan değil, bir melek.”

Kern yüzlerinden soru işareti okunan arkadaşlarına baktı.

“Grünberg adamın kendisini Başmelek Raphael zannettiğinden emin. O, bu meslek gruplarının koruyucusudur. Bu onun numarası. Koruması altındaki insanları arıyor, sonra da onları öldürüyor.”

Dennis, “Nasıl bir koruma bu?” diye sordu.

“Kurbanlarını kötü bir ruhtan kurtarmak istediği anlaşıyor. Külün nedeni de bu. Balıkların iç organlarını yakıyor.”

Judith şaşırarak, “Neler söylüyorsun?” dedi.

“Sizin için bütün bunları içeren bir dosya hazırladım. İçeriğini mutlaka okumalısınız. Özellikle Başmelek Raphael hakkındaki her şeyi bilmelisiniz. Örneğin, büyük olasılıkla yardım talep edilmesini bekliyor. Yani *meleklerden ve kurtuluştan* bahseden birine rastlarsanız, yardım istediğinizi belirtin. Ancak işi fazla karıştırmayın. Asla başmeleklerden falan bahsetmeyin.”

Dennis tekrar söz istedi.

“Ben de bazen sohbetlere katılıyorum. Birçok insan durmadan yazıyor. On siteye girersek, saat başı en az bin mesaj alırız. Daha çok elemana ihtiyacımız var.”

“Daha fazla elemanımız yok. Önce yalnız erkeklere yazın ve sadece Berlinlilerle temasa girin. Özellikle adları büyük meleklerle

ilişkili kişileri arayın. Örneklerini dosyada bulacaksınız. Şüphelendiğiniz kişi cevap verirse, onunla bir randevu ayarlamaya çalışın. Sizden çok şey istediğimin farkındayım ama nihayetinde elimizde sıcak bir ipucu var ve bu fırsatı kaçırmamamız gerektiğini düşünüyorum. Haydi, onu enseleyelim!”

Kern sonrasında Dennis’e döndü.

“Dennis, adamın kurbanlarıyla temas kurduğu yerleri tekrar incele. Oradakilere yeşil veya mor elbiseli birini görüp görmediklerini sor. Dosyada Başmelek Raphael’in resimleri var. İşyeri sahiplerine onları göster. Böyle görünmeye çalışması mümkün.”

Dennis, “Tamam. Birisinin elinde dizüstü bilgisayarla damın üzerinde uçup uçmadığını da sorarım,” diye cevap verince herkes güldü.

Kern, “Kulağa komik geldiğini ben de biliyorum,” dedi. “Ama psikopat bir seri katilin peşinde olduğumuzu asla unutmayın. Tek başınıza hareket etmeyin. Bir şüpheliye rastlarsanız hemen bana haber verin.”

Kern, yakın zamanda öğrendiği bilgileri bir araya getirdiği dosyaları dağıttı.

“Judith, sen web sitelerini ekip arkadaşlarına taksim et. Lütfen arkasından hemen bilgisayarın başına oturun. Dennis, sen de bulduklarını hemen bana bildir.”

“Tamam şef.”

“O zaman bol şanslar. Umarım, ondan hızlı davranırsınız.”

Gece yarısına çok az kalmıştı. Kern'in on saatten beri bilgisayar başında çalıştığı odasını sadece monitörlerden gelen ışıklar aydınlatıyordu. O kadar çok soruları cevaplandırmıştı ki yorgunluktan konsantrasyonu iyice bozulmuştu. Tıpkı arkadaşları gibi, o da şimdiye kadar bir sonuca ulaşamamıştı.

“Ne? Hâlâ burada mısın?”

Quirin odaya girince, Kern, bir saatten beri ilk defa, gözlerini monitörden ayırdı ve yorgun bir şekilde, “Ne çektiğimi bilemezsin,” dedi. “Sitelerin kurucuları hakkında da bir şey öğrenemedik. Senin işler nasıl gidiyor?”

Meisner oturdu. Onun da çalışacak gücü kalmamıştı.

“Mermiler büyük olasılıkla Güney Amerika'dan gelmiş. Kurbanların çoğu uyuşturucu ticareti yapıyorlar. Küçük satıcılar. Kolombiyalı olduklarını sanıyorum.”

“Yani gerçekten çeteler arası bir savaş mı?”

“Başka ne olabilir ki? Gençler düpedüz idam edilmişler. Kızlar için kavga eden gençler böyle yapmazlar. Söylesene, Dennis demin bana bir şeyler anlattı. Bizim Temizlik Şeytanı'nın kanatları mı çıkmış?”

“Komik, değil mi? Woelke'nin cesediyle yalnız kalmak istediğimi hatırlıyor musun?”

“Tabii.”

“Bana bir şey fısıldadığını hissettiğimi hatırlıyor musun? Ancak onu anlayamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Sürekli aynı kelimeyi tekrar ediyordu.”

“Hangi kelimeyi?”

VINCENT KLIESCH

“*Temizlik*. Kurbanlarına hediye etmek istediği şey buydu. Ölümün temizliği.”

Uzun süren bir sessizlik oldu. Bu saatte bile, Kern’in penceresinin önünden geçen arabaların sakinleştirici sesi duyulabiliyordu. Sonunda Meisner sessizliği bozdu.

“Julius, kısa bir süre önce Tassilo’yla karşılaştığını söylemiştin. Senden ne istiyordu?”

“Çok ilginçti. Her şeyi kabul etti. Beni evine götürdü, ürkütücü imalarda bulundu ve *kahramanlığıyla* övündü.”

Meisner şaşırmış bir tavırla yüzünü ekşitti.

“Bunu niçin yaptı?”

“İşin en komik yönü de bu. Yazdığı kitaba yardım etmemi istedi. Parasız kaldığını söyledi. Anormal bir davranış, değil mi?”

“Bu da ne demek oluyor? Şimdi ne olacak?”

“Hiçbir şey. Ama kurbanları hakkında söyledikleri beni düşündürüyor. Bir şeyden daha bahsetti.”

“Ne söyledi?”

“*Temizlik Şeytanı’nın* gömleklerinin yakasını düğmeleyemediğini söyledi. Bu fikri bana o verdi.”

Meisner şaşırarak, “Bu fikir ondan mı geldi?” dedi. Sonra etrafına bakındı.

Kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle, “Tassilo’ya bu olaydan bahsettin mi? Bu senin başına bela açabilir,” diye fısıldadı.

“Çok saçma. Adam masamın üzerine yayılmış fotoğrafları gördü. Daha fazlasını görmedi. Ancak kısaca bir göz atabildi ama bu ona yetti.”

Meisner, Kern’in ses tonunu fark etti.

“Ona hayran mı kaldın?”

Kern kısaca düşündü.

Sonra, “Evet, bir şekilde,” diye cevap verdi. “O vahşi bir sadist. Ama onda insanı cezbeden bir şey var. Ne olduğunu anlatmak zor.”

“Senin için endişelenmeli miyim?”

“Korkma. Ancak insanları nasıl etkileyebileceğini iyi biliyor.”

Meisner bir süre sustu. Günlerdir içinde söylemek istediği bir şey vardı ama nasıl başlayacağını bilemiyordu. Şimdi bunu yapmaya karar verdi.

“Julius, tekrar içmeye başladığını fark ettim. Tassilo’nun her şeyi tekrar mahvetmesine izin verme.”

“Görev başındayken içmiyorum.”

“Biliyorum ama konu o değil. Sen kendine zarar veriyorsun. Oğlum hüküm giydikten sonra her gün içtim. Onun her şeyi mahvetmesi gibi, ben de neredeyse kendimi mahvedecektim.”

“Ben dayanırım.”

“Oğluma yaptığım hatanın aynısını sana da yapacağımdan korkuyorum.”

“Nasıl?”

“Ondan her zaman çok fazla şey bekledim. O meslek okuluna gitmek isterken ben onu zorla liseye gönderdim. O bir meslek öğrenmek istedi. Bense üniversiteye gitmesini söyledim. Ancak bu onun yolu değildi. Ben sadece kendi düşünceme göre iyi olan şeyin, onun için de iyi olacağını düşündüm.”

“Ta ki oğlun bu yükün altında ezilinceye kadar.”

“Ama girdiği çete onu olduğu gibi kabul etti. Bu nedenle oğlum da onların bütün isteklerini yerine getirdi.”

“Hatta bir soyguna bile katıldı.”

“Beni bu şekilde cezalandırmak istediğini düşünüyorum. Seni bu kadar zor bir olayın içine çekmemeliydim.”

VINCENT KLIESCH

Meisner endişelerinde o kadar samimiydi ki bu durum Kern'i çok etkiledi.

"Palmiyeye bak," dedi. "Hâlâ çiçek açıyor. Temizlik Şeytanı'nı yakaladığımız zaman, onu oğluna hediye edersin."

İkisi sohbete devam ederken, Kern'in ekranında birçok mesaj birikmişti.

Meisner'in gözü gelen mesajlara takılınca, "Adamın cevap vermesini bekleyerek onu yakalayabileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Seni niçin Brandenburg'dan getirdiğimi biliyor musun? Çünkü sen köşenin arkasını düşünebiliyorsun. Tilt masasındaki top gibisin. Bir yere çarpıp yeni bir güç kazanana kadar kendini serbest düşüşe bırakıyorsun. Bilgisayarın başında oturup adamın kucağına düşmesini beklemek sana göre bir iş değil."

Kern arkadaşının söylemek istediği şeyi anlamıştı.

"Saldırıya mı geçmeliyim? Ama o zaman adam ethernet kartını imha eder, biz de tekrar başa dönmek zorunda kalırız."

"Hiçbir zaman senin gibi soruşturma yürüten bir polise rastlamadım. Sana şimdi ne yapacağını da söyleyemem. Yalnız bildiğim bir şey var: Doğru bildiğini yaparsan, onu yakalarsın."

Kern'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Meisner, "Şimdi birkaç saat uyumam lazım," diyerek ayağa kalktı. "Sen de aynısını yapmalısın. Yarın yapacak çok işimiz var. Burada daha fazla kalmayacağına söz ver."

Kern, Meisner'in kendisini düşünmesine sevindi. Nathalie onu terk ettiğinden beri, birisinin onu düşünmesi çok sık rastladığı bir durum değildi.

"Söz veriyorum," diye cevap verdi.

ÖLÜM MELEĞİ

Meisner gittikten sonra ortalık yeniden sessizliğe gömüldü. Kern yorgun bir şekilde koltuğuna yaslandı. Tekrar işe dönmekten önce biraz sessizliğin tadını çıkarmak istiyordu.

Sen de sessizliğin tadına vardın, değil mi? Öldükleri zaman. Onları temizlediğin sırada. Evlerinin içinden bir melek gibi gelip geçtin. Her defasında onlara gülümsedin, değil mi? Her defasında her şeyin mükemmel olduğunu biliyordun. Ama nereden biliyordun? Herhangi bir olayın işini engellemeyeceğinin garantisini sana ne veriyordu?

Kern korktu. Aklına gelen fikir çok basitti ama şimdiye kadar kimse düşünmemişti. Psikologların bile aklına gelmemişti. Yerinden fırladı, hole çıktı ve mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde merdivenlere koştu.

“Quirin!” diye bağırdı.

Kimse cevap vermedi. Merdivenlerden aşağı koştu ve Meisner tam park yerine doğru kapıdan çıkarken binanın kapısına vardı.

Kern onun peşinden, “Her zaman nasıl bu kadar kusursuz olabildiğini çözdüm,” diye bağırdı.

Meisner olduğu yerde geriye döndü.

Şaşırarak, “Ne oldu?” diye sordu.

“Adamın hata yapmaması elimizi kolumuz bağlıyordu, değil mi? Lanet olsun, bu herif sonraki kurbanlarında da hata yapmayacak. *Hiçbir zaman* hata yapmayacak.”

Meisner, birden çok değişmiş olan arkadaşının karşısında şaşkın bir şekilde duruyordu.

“Adam hata yapmıyor, çünkü öteki türlü istediği şeyi gerçekleştiremez!”

Meisner, Kern’in ne demek istediğini hâlâ anlamamıştı.

Kern sözlerine, “Bütün cinayetleri mükemmel. Çünkü mükemmel olmayan bir cinayeti zaten hiç işlemiyor,” diye devam etti.

VINCENT KLIESCH

“Onların evlerine gidiyor. Etrafı inceliyor. Acaba birisi onu eve girerken gördü mü? Kapının önünde kontrol kameraları var mı? Evde beklenmeyen birileri bulunuyor mu? İşini kimsenin bozmayacağından ve kimsenin onu rahatsız etmeyeceğinden emin oluyor. Eğer her şey mükemmel ise, ancak o zaman yapacağı işi bitiriyor!”

Meisner anlamıştı.

“Eğer haklıysan, bu...”

“...dışarıda onu evine alan bir sürü insanın olduğu anlamına gelir. Onlar adamla internette görüştüler, onu eve davet ettiler. O geldi, her yeri inceledi ve geri döndü.”

“Nedeni de herhangi bir şeyin onun için uygun olmadığını görmüş olmasıydı. Fena değil. Bu durumda hemen kamuoyuna açıklama yapmalısın.”

“Lanet olsun, evet. Ama bunun için basına ihtiyacım var. Hem de büyük salonda. Üstelik sadece tek atımlık bir şansım var. Eğer başarılı olamazsam, adamın kaçmak için fazlasıyla zamanı olacak.”

Meisner, Kern’in gözlerine baktığı an aklından geçenleri anladı.

Kern, “Hemen şimdi Tassilo’nun avukatını arıyorum. Umarım hâlâ uyanıktır,” dedi.

Meisner cevap vermedi. Sadece başım salladı.

45

Buluşma çok gizliydi. Kern ve Castella ayrı ayrı Dr. Weissdorn’un evine gitmişlerdi. Basının hiçbir şekilde önceden haberi olmamalıydı. Weissdorn LKA’dan gelen misafirlerini, “Müvekkilim sizi bekliyor,” diyerek karşıladı.

Bir sürü dosya ve hukuk kitabı büyük büronun ortasında, dağınık bir şekilde duruyordu.

Avukat. "Dağınıklık için özür dilerim. Bu günlerde işlerim çok yoğun." diyerek özür diledi.

Tassilo gayet şık bir kıyafetle misafir koltuğunda oturmuş kahvesini içiyordu. Saat daha dokuz bile olmamıştı ama dinç ve uykusunu almış bir görüntü çiziyordu.

Kern'e, "Sizi görmek ne kadar güzel," dedi ve Castella'ya döndü. "Sevgili Daniela. Uzun zamandır görüşemiyorduk," dedi.

Castella da soğuk bir tavırla, "Uzun süredir kimseyi öldürmediniz," diye cevap verdi.

Weissdorn ortamı, "Lütfen oturunuz," diyerek sakinleştirmeye çalıştı. "Buluşmayı siz istediniz. Konunun ne olduğunu açıklar mısınız?"

Kern hemen konuya girdi.

"Tassilo, sizinle birlikte bir basın toplantısı yapmaya hazırım. O zaman olayla ilgili görüşümü açıklayacağım ve kitabınız hakkındaki fikrimi söyleyeceğim. Siz de bunu bir reklam aracı olarak kullanabilirsiniz."

Tassilo, "Aman Tanrım," diye cevap verdi. "Fikrinizi değiştirmenizin nedenini öğrenebilir miyim?"

Castella söz aldı.

"LKA, bunu size yardım etmek için yapmıyor. Biz bir soruşturma için kamuoyunun ilgisini çekmek istiyoruz. Ancak basın şu anda yalnızca Neukölln'de işlenen cinayetlerle ilgileniyor."

Dr. Weissdorn, "Hangi soruşturma?" diye sordu.

Castella, "Kamuoyunun yardımını istemek zorundayız. Dava bir dizi cinayeti içeriyor. Mümkün olduğu kadar çok seyirci sayısına ulaşmak istiyoruz. Eğer Bay Michaelis ve Bay Kern birlikte kameranın önüne çıkarlarsa, bu sayıya ulaşabiliriz. Önce biz ko-

nuşacağız, ardından sizin kitabınız anlatılacak. Bizim teklifimiz bu yönde,” diye cevap verdi.

Tassilo, “Anlıyorum,” dedi. “İnsanların ilgisini çekecek gibi görünüyor.”

Araya girme sırası Dr. Weissdorn’a gelmişti.

“Eğer müvekkilim bir seri katilin yakalanmasına yardımcı olursa, büyük olasılıkla bunu ikinci kitap projesinde kullanacaktır. Bu konuda ona yardımcı olur musunuz?”

Kern, Castella’ya baktı. Birkaç saniye sonra Castella başını salladı.

“Eğer bu fikir başarıya ulaşırsa, ona yardımcı olabiliriz.”

Tassilo, “Benim diğer önerime ne oldu?” diye sordu ve Kern’e baktı.

“Onu unutun.”

Tassilo sol kaşını kaldırdı ve ısrar etmeye devam etti.

“Peki ya bilgiler?”

Kern doğrudan gözlerinin içine bakarak, “Onları kendinize saklayın,” diye cevap verdi.

Castella ayağa kalktı.

Dr. Weissdorn’a, “Anlaştık mı?” diye sordu.

“Konuyu müvekkilimle görüşeceğim. En geç iki saat içerisinde cevabımızı alacaksınız. Evet dersek hemen başlayabilirsiniz.”

Kern de ayağa kalktı ve dışarıya çıkan Castella’yı takip etti. Tassilo yerinde kaldı, kahvesinden bir yudum aldı ve arkasından seslendi.

“Fikrini değiştirmek, fikrine sadık kalmaktan daha çok cesaret ister. Friedrich Hebbel.”

Evin bahçesinden çıktıktan sonra, Kern amirine, “Doğru mu yapıyoruz?” diye sordu.

“Basın toplantısını zaten en erken iki gün sonra yapabiliriz. Temizlik Şeytani’nin internet üzerinden yakalamak için bu süreyi değerlendirin. Şu işe yaramaz adamı def etmek benim de işime gelir.”

“Tamam.”

Kern arabaya bindi. Tekrar Weissdorn’un villasına baktı.

Peki ya bilgiler?

Kern kararını vermişti. Katliamın nedenlerini hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Tassilo’nun sözleri aklına gelince, kendisini daha fazla koruması gerektiğini düşündü.

Küçük, nemli, genç kız vajinası.

46

Weissdorn sırtarak, “Demek ona gerçekten kitabınızın sonunu yazıp yazmayacağımı sordunuz,” dedi.

Tassilo neşeyle, “Onu görmeliydiniz. Ama planım başarıya ulaştı. Birden ortak bir basın toplantısı icat ediverdi. Yalnız kıstasları değiştirmek yeterli olacaktır,” dedi. “Müthiş olacak. Kötü samanlık katili, bir seri katilin yakalanması için rakibiyle birlikte çalışıyor!”

“Böylece çoksatan kitaplar listesine gireceksiniz. Ama şu bilgiler konusu ne? Ağzımızdan bir şeyler mi kaçırdınız?”

“Korkmayın. Böyle yapmadığıma Jonathan şahittir. Önüne birkaç yem attım sadece. Önemli şeyler değil.”

“Dikkatli olun. Kern şahsi sorunlarının suçunu sizin üzerinize yığıyor. Sizi takip etmekten vazgeçmeyecektir. Bu basın toplantısını da şaka olsun diye yapmıyor.”

“Bana bir şey yapamaz. Hakkımda düşündükleri de beni ilgilendirmiyor.”

“Gerçekten öyle mi?”

Tassilo fincanını yerine koydu. Kern’in ilk buluşmalarındaki gülümseyişini anımsadı.

“Olumlu cevabımızı ne zaman vereceğiz?”

“Üç saat sonra. Biraz heyecanlansınlar bakalım.”

“O zaman gidip kendime yeni bir gömlek alayım. Televizyonda en çok hangi renk yakışır?”

47

Nathalie araba radyosunun sesini sonuna kadar açmıştı. Salonu, günün geri kalanı için çalışanlara emanet etmiş; Sophie’nin okuluna gidiyordu. Gazeteden basın toplantısının yapılacağını öğrenmiş, kızının okul arkadaşları tarafından alaya alınacağından korkmaya başlamıştı. Yolculuk bu trafikte yirmi dakika kadar sürerdi. Düşüncelerini toplayabilmesi için yeteri kadar zamanı vardı.

Julius’u terk etmek onu çok üzmüştü. Hayatının en zor günlerinde, ona gerçekten destek olmak istemişti ama kızını da düşünmek zorundaydı. Hiddetlenmeler, tartışmalar, alkol, Nathalie bütün bunlara bir süreliğine daha dayanabilirdi. Ama çocuğunun bunlara şahit olmasını daha fazla istemiyordu.

Taşıdıktan sonra, hayatı tekrar eski sakinliğine kavuşmuştu. Başta, kızını mümkün olduğu kadar Julius’tan uzak tutmuştu.

Sonra, dalgalar biraz durulunca, buna artık gerek kalmamıştı. Onun zaten Sophie'ye ayıracak zamanı yoktu. Çünkü ayrıldıktan sonra, Julius kendini tamamen işine vermeye başlamıştı.

Neden Tassilo'ya karşı duramıyor? diye sordu kendine. Onu bu kadar ilgi çekici kılan şey ne? Kötülük mü? Yoksa Tassilo Julius'un kendi karanlık yönünü yansıtan bir ayna mı?

Aslında Nathalie'nin derdi kızının arkadaşları tarafından alaya alınması değildi. İş arkadaşları çocukların olayı öğrenmeyeceklerini söylemişlerdi, bu konuda muhtemelen haklıydılar da. Nathalie, Julius'un Tassilo'yla yan yana basının karşısına çıkacağı gün yalnız kalmak istemiyordu. Ne kadar itiraz etmiş olsa da bir işe yaramamıştı. Julius ona kulak asmamıştı.

Tassilo'nun Julius'un üzerindeki etkisi benden daha fazla, diye düşündü.

Radyodan gelen müziğin gürültüsü eşliğinde Sophie'nin okuluna kadar gelmişti. Canını sıkan şeyin gerçekte ne olduğunu sordu kendine. Kendine karşı tamamen dürüst davrandığında, Nathalie bunun ne olduğunu iyice kavradı. Kıskanıyordu. Bunun manası da çok açıktı.

Lanet olsun, onu hâlâ seviyorum.

48

Basın toplantısından önce son defa Kern'le görüşen Castella, "Umarım her şey iyi gider," dedi.

Kern, "Daha başka ne yapabiliriz ki?" diye cevap verdi. "İnternette hiçbir izine rastlayamadık. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey."

“Gömleklerden, külden ve ethernet kartından hiç bahsetmeyin. Bunun dışında istediğiniz gibi konuşabilirsiniz. Tassilo’nun da kitabının reklamını yapmasına izin verin. Yoksa şu Weissdorn tepemize biner.”

Kern oldukça gergin görünüyordu. Omuzlarındaki yükün farkındaydı. Yapmayı planladığı şey, delilikten başka bir şey değildi. Kendini de bir deli gibi hissediyordu.

“Kısa bir süre önce onunla görüştüm. Göz göze! Tuhaf bir şekilde ilgimi cezbediyor. Bu tam bir delilik, değil mi?”

Castella sıkıntılı bir tavırla baktı.

“Harika. O zaman yakında evlilik çanları çalmaya başlar.”

“Korkmayın. Bunu da atlatırız. Adam nerede kaldı?”

Castella, “Divamız, büyük olasılıkla ana kapıdan sahneye çıkmaya hazırlanıyor,” diye tahmin etti. “Benim için hava hoş. Bir katili mi bekleyeceğim? Hiç sanmıyorum. Tassilo olsun ya da olmasın, on dakika sonra başlıyoruz.”

Salonun arkasından, “Tam zamanında gelmişim gibi görünüyor,” diyen bir ses duyuldu.

Şaşılacak derecede sade bir kıyafet giymiş olan Tassilo avukatıyla birlikte salona girdi.

Castella alaycı bir tavırla, “Beş misafirinizi de o gün bu kadar çok beklettiniz mi?” diye sordu.

Tassilo, “Sevgili Daniela, hâlâ Samuray kılıcı kadar keskin bir diliniz var,” diye cevap verdi. “Bugün açıklamak istediğiniz şeyi bana anlatmanızı öneriyorum. Sonrasında benim konumu görüşebiliriz.”

“Bunu siz beyler kendi aranızda konuşabilirsiniz. Benim basın organlarından gelen misafirlerle ilgilenmek zorunda olduğumu anlayışla karşılayacağınızı umarım.”

Sonra tekrar Tassilo’ya döndü.

“Lütfen abartıya kaçmayın.”

ÖLÜM MELEĞİ

Castella, gazetecileri salona almak için koridoru terk etti. Tassilo işaret edince, Dr. Weissdorn da onu takip etti.

“Toplantının akışı şu şekilde olacak: Önce ben konuşacağım. Bu toplantıyı bozabilecek, benim otoritemi yok sayacak hiçbir şey yapmayacak, kurbanlarınızı ve ailelerini aşağılayacak bir şey söylemeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?”

Tassilo karşı gelecek yerde gülümsedi ve sordu: “Arabada yaptığımız görüşmeyi hatırlıyor musunuz? Bana tavırlarınızla hangi zayıf tarafınızı açığa vurduğunuzu sormuştunuz. Bunu bulabildiniz mi?”

“Başka işlerim vardı.”

“Gördünüz mü? İşte sizin zayıf noktanız da bu. Kaybetmeyi bilmiyorsunuz.”

Kern elini Tassilo’nun omzuna koydu ve ona doğru eğildi. Çok hafif bir sesle, “Kaybetmeye de hiç niyetim yok,” diye cevap verdi.

49

LKA’nın konferans salonunda heyecanla bekleyen bir kalabalık yoktu. Basın toplantıları fazla ilgi çekmiyordu. Heyecan ancak oradan çıkan haberlerden kaynaklanıyordu. Gazeteciler, profesyonel bir sakinlikle olacakları bekliyorlardı.

Buna rağmen, Kern ile Tassilo’nun salona girişi, birçok flaşın aniden patlamasına neden oldu. Ne de olsa Tassilo’nun, beraat etmesinden bu yana, eski rakibiyle birlikte ilk kez fotoğrafı çekiliyordu

Kern, “Bugünkü basın toplantısına katılanlara selamlarımı sunuyorum,” diyerek toplantıyı açtı. “Toplantının duyurusundan

da anlaşılacağı üzere, bugün Bay Michaelis ile bana aklınızdaki soruları sorma imkânına sahipsiniz. Zaten çoğunuz bunu yapmamızı istiyordu.”

Tassilo zarif bir şekilde Kern’in yanında oturuyordu.

“Ancak, LKA Berlin bu toplantıda başka bir konuyu da gündeme getirmek istiyor. Bu nedenle, siz sorularınızı sormadan önce, bu durumdan faydalanarak size bu konudan bahsetmek istiyorum. Bay Michaelis dostça bir anlayış göstererek, Berlin polisine bu konuda yardımcı olmaya hazır olduğunu bildirdi.”

Tassilo ciddi bir tavırla evet anlamında başını salladı. Gazeteciler daha fazla meraklanmaya başlamışlardı.

Kern, “En iyisi hemen konuya gireyim,” diyerek sözlerine devam etti. “Geçen günlerde hepiniz Neukölln’de meydana gelen cinayetlerden bahsettiniz. Ne yazık ki bu olay soruşturduğumuz tek faili meçhul cinayet değildi. Bir süredir Berlin’de bir seri katil dolanıyor. Şimdiye kadar kamuoyunu, soruşturmayla ilgili teknik nedenlerden ötürü bilgilendiremedik. Bugün bu durumu değiştiriyoruz.”

Ön sırada oturan Castella belli etmeden gazetecilere doğru döndü. Yüzlerinden de anlaşılacağı gibi, hiçbiri toplantının bu yönde ilerleyeceğini düşünmemişti. Notlarını alırken, manşet yazıları gözlerinin önünden bir dolar işareti olarak geçiyor olmalıydı. O andan itibaren, bütün ülkenin bu olaydan haberi olacaktı. Halinden memnun bir şekilde gözlerini tekrar Kern ve Tassilo’ya çevirdi.

“Aradığımız suçlu geçen aylarda üç kişiyi öldürdü. Şimdiye kadar yapılan araştırmaların sonucunda, katille bağlantı kurmuş tanıkların olabileceği kanısına vardık. Bu nedenle okuyucularınızın ve seyircilerinizin yardımını rica ediyoruz. Lütfen bu seri katili yakalamamız için bize yardımcı olunuz.”

Sabırsız bir muhabir Kern’in sözünü kesti.

“Bay Michaelis, bu konuda niçin polise yardımcı oluyorsunuz? Bu şekilde yaptıklarınızı düzeltmek mi istiyorsunuz?”

Tassilo, “Sevgili Bay Bittrich. Sizi tekrar gördüğüme çok memnun oldum,” diye cevap verdi.

Jan Bittrich, kalitesiyle değil, sansasyon haberciliğiyle ünlü olan *Fadenkreuz* gazetesinde çalışıyordu. Bittrich, Tassilo’yu olayın başından itibaren takip etmiş ve onun şöhret kazanmasında etkili olmuştu. Aynı zamanda *Tassilo Günleri* fikrini bulan kişi de kendisiydi.

“Sizi ne kadar çok sevsem de sizden Bay Kern’in sözünü kesmenizi rica ediyorum. Burada yaptığımız şey hayat kurtaracaktır. Hatta belki sizinkini bile kurtarabilir.”

Bittrich cevap vermekten vazgeçtiği için Kern sözlerine devam edebildi.

“Elimizde, aranan kişinin kurbanlarına internet yoluyla yaklaştığını gösteren kanıtlar var. Katilin birçok kişiyle internetten görüştüğünü ve büyük olasılıkla evlerine gittiğini varsayıyoruz. Katilin kurbanlarını yalnızca sınırlı bir çevrede aradığını da biliyoruz. Hastalar, eczacılar, yolcular, hacılar, göçmenler, denizciler, çatı ustaları ve madenciler bu grubu oluşturuyorlar. Ayrıca kendini bir melekle özdeşleştirdiğini tahmin ediyoruz. Bu temaya sıklıkla başvurduğunu sanıyoruz.”

Toplantının başındaki sükunet tamamen kaybolmuştu. Kern, o andan itibaren, kimsenin arkadaşı Quirin’in davasını haber yapmayacağını biliyordu. Ancak vicdan azabı duymuyordu. Neukölln cinayetlerinde basın yalnız seyirci rolünü üstlenmişti. Temizlik Şeytanı soruşturmasında ise yardımcı olarak önemli bir rol üstlenebilirlerdi. Bu nedenle konuşmasına devam etti.

“Kim internette, özellikle yukarıda saydığım niteliklere sahip kişileri arayan birisiyle görüştü? Kim, sık sık *melek* veya *kurtuluş* konusunu işleyen birisiyle temas kurdu? Hatta kim onu evinde

ağırladı? Şimdiye kadarki kurbanların hepsi geçmişinde ya sevdikleri birini kaybetmiş ya da ondan ayrılmışlardı. Aradığımız adamın, teselli edici bir rolle ortaya çıktığını düşünüyoruz. Muhtemelen psikolojik yetilere sahip biri olabilir. Ayrıca genellikle mor ve yeşil renkli elbiseler giydiğini sanıyoruz. Büyük olasılıkla da yanında bir baston, bir şişe veya bir balık taşıyor.”

Gazeteciler not alırken Kern’e zor yetişiyorlardı. Çalıştığı gazetenin kötü imajına rağmen, Bittrich’in aklında etkili bir başlık şekilleniyordu.

Kern, “Ayrıca suçlu temizliğe ve düzene çok önem veriyor,” diye sözlerine devam etti. “Kirlilikten şikâyet etmiş olabilir. Birisinin evine gittiği zaman rahatsız edilmeyeceğinden emim olmak isteyebilir. Ani gelişen bir internet arkadaşlığından sonra, hiç tanımadığı birini evine davet eden var mı? Lütfen yardımcı olabilecek her şeyi, size göre önemsiz bir şey de olsa, bize bildiriniz.”

Şimdi artık gazetecileri tutmak olanaksızdı.

Bir gazeteci, “Kamuoyunu niçin üçüncü cinayetten sonra bilgilendiriyorsunuz? Bu durumda Berlin’de bunun gibi ortada dolaşan kaç seri katil var?” diye sordu.

Kern daha söze başlamadan, Tassilo hızla, “Değerli basın mensupları, ortalığı paniğe vermek polisin değil, basının görevidir,” diye cevap verdi.

Castella bıyık altından gülümsedi.

Bir gazeteci kız, “Bay Michaelis, sizin bu olayla ilginiz nedir?” diye sordu.

“Eğer bu basın toplantısı sadece yarı yarıya dolmuş olsaydı burada oturuyor olmazdım. Bu seri katilin yakalanmasını Komiser Kern kadar ben de önemsiyorum. Ona destek olmak istiyorum ve eğer burada olmamın ona bir faydalı dokunacaksa, bunu seve seve yaparım.”

ÖLÜM MELEĞİ

Bittrich, “Bay Kern, Bay Michaelis’i siz tutuklamış ve mahkemede tanık olarak bulunmuştunuz. Niçin bugün onunla birlikte toplantıya geldiniz? Onunla barıştınız mı?” diye sordu.

“Şu an için tüm dikkatinizi aradığımız adamın üzerinde yoğunlaştırmalısınız. Belki de şimdi dördüncü cinayetini planlıyordur.”

Bittrich, “Ama bu bir cevap değil,” diyerek üsteledi.

Tassilo, “O zaman her zaman yaptığınızı yapın, cevabı siz bulun,” diyerek araya girdi.

Bittrich, “Siz kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz, değil mi?” diye sorarak onu kızdırmak istedi. “Burada patronlar gibi oturmuş, kendinizi dev aynasında görüyorsunuz.”

Tassilo, “Ne dediniz?” diye sordu.

“Basın olmasaydı siz ne olurduunuz? Sizi, öldürdüğünüz insanların yakınlarıyla alay ettiğiniz bir kitap için basın toplantısı yapabilecek kadar kim meşhur etti?”

Kern, Tassilo’nun kendine güvenini kırmak için Bittrich’in oyununu ilgiyle ama aynı zamanda endişeyle izliyordu. Diğer gazeteciler ise çok heyecanlıydılar. Yazacakları haberleri süsleyecek bir tartışmanın başlamasını ümit ediyorlardı.

“Siz, sevgili Bittrich, siz sadece yaptığınız bir yanlış düzelttiniz. Siz, hiçbir kanıtınız olmadığı halde, beni kamuoyunda katliam yapan bir katil gibi tanıttınız. Renkli gazeteler satacağım diye, benim adımla lekelediniz ve geleceğimi mahvettiniz. Şimdi ben, beni ittiğiniz çukurda mümkün olduğunca kâr sağlamaktan başka bir şey yapmıyorum. En azından sizin için çok kazançlı birisi olmuşumdur, değil mi?”

“Hâlâ yaptıklarınızı kabul etmiyorsunuz. Kitabınızı da bu şekilde mi yazdınız?”

“Eğer bunu öğrenmek istiyorsanız, kitabı okuyun. Tabii okuyabilirsiniz.”

Gazetecilerin kahkahaları arasında Kern ayağa kalktı.

Yüksek sesle, "Size bir cevap borcum daha var, Bay Bittrich," diye bağırınca, kahkahalar sustu. "Hayır. Ben Bay Michaelis'le barışmadım. Onun beş kişiyi vahşi bir şekilde öldürdüğüne eminim. Onu bugün buraya getirmek zorunda kalmam, uzun zamandır başıma gelen en kötü şeylerden biridir."

Castella gözlerini yere eğdi. Kern'in bir profesyonel gibi davranacağını ummuştı. Ama görünüşe göre, onu düşürdüğü zor durumu yeteri kadar önemsememişti.

"Eğer Tassilo Michaelis'i gerçekten cezalandırmak istiyorsanız, gelecekte onu boykot etmenizi rica ediyorum. Onun, kendini bilmez insanlar tarafından bir kahraman olarak görülmesine imkân vermeyin. Katliam yapan bir caninin hikâyesi üzerinden çok para kazanılabilir ama bu para kana bulanmıştır. Bunu yapmaktan vazgeçin."

Tassilo, "Onlar beni boykot etmezler," diyerek araya girdi. "Çünkü onların bana ihtiyacı var. Thomas Stearns Eliot bir defasında, *kötünün olmadığı bir dünya yaşanır olmaktan çıkar*, demişti. Aslına bakarsanız, onlar da haber yaptıkları kişilerden daha iyi değiller. Katiller, dolandırıcılar, yalancılar. Yalnızca onların silahı kılıç değil kalemleridir. Onun gücü hakkında da size açıklama yapmamın bir gereği yok sanırım."

Bir gazeteci, "Siz gazetecileri katillerle bir mi tutuyorsunuz?" diye sordu.

"Kaç kişinin basın organları tarafından yapılan aşağılayıcı kampanyalar sonucunda intihar ettiğini biliyor musunuz? Dikkatlice incelemeyip, yalnız olay yaratmak için yaptığınız uydurma haberlerin sonucunda kaç kişinin hayatını mahvettiğinizden haberinizi var mı? Kaç kişinin sizi samanlığa davet etmek istediğini biliyor musunuz?"

ÖLÜM MELEĞİ

Gazetecileri artık hiçbir şey yerinde tutamazdı. Haber merkezlerinin kameramanları, bir saat içinde filmleri hazırlayarak yayına vermeye çalışan arkadaşlarına telefon etmeye başlamışlardı bile.

Kern, "Toplantıyı burada bitirmeyi düşünüyorum," dedi.

Castella rahat bir nefes aldı.

Bir gazeteci kız, "Tassilo'nun beraat etmesinden sonra, karınızın sizi terk ettiği doğru mu? Bu yüzden mi ondan nefret ediyorsunuz?" diye sordu.

"Size vereceğimiz belgelerde, aradığımız suçlunun profilini bulacaksınız. Ek olarak da internete girdiği kanıtlanmış yerlerin ve zamanların bir listesi var. Lütfen bize destek olunuz."

Tassilo Kern'e bir şeyler fısıldadı.

"Julius, o kadar acele etme. Bir anlaşma yapmıştık. Unuttun mu?"

"O zaman şimdi yenisini yapalım. Sizi demir parmaklıkların arkasına koyacağım. Bunun ne zaman ve nasıl olacağını henüz bilmiyorum ama sizinle işimin bittiğini sanmayın."

Tassilo şeytanca gülümsedi.

"Kızgın olduğunuzda yüzünüzün aldığı şekil çok hoşuma gidiyor."

Kern ayağa kalkıp salonu terk etmeden önce, oradakilere, "Hanımlar ve beyler, buraya kadar geldiğiniz için çok teşekkür ediyor, hepinize iyi günler diliyorum," diye seslendi.

Gazeteciler Tassilo'ya daha fazla soru sormadan, adam salondan dışarıya çıktı. Çok kısa bir süre sonra da fotoğraflar yayına girdi.

Janthieng televizyonu kapattı. Polise başvurması gerektiğini biliyordu. Ama diğer taraftan ona herkesten daha fazla iyiliği dokunmuş bir adamı nasıl suçlayabilirdi?

Kucağında oturan oğluna, “Dominik karar verdin mi?” diye sordu. “Zehlendorf mu yoksa Charlottenburg mu?”

Geçenlerde bir sürü ilana bakmıştı. Berlin’in iki lüks semtinde bulunduğu evler hoşuna gitmişti.

Oğlan, “Mutlaka taşınmalı mıyız?” diye sordu.

“Evet şekerim. Şimdi tam zamanı. Artık yeni bir hayata başlıyoruz.”

Dominik, “Meleğin söz verdiği gibi mi?” diye sordu.

Janthieng gözyaşlarını tutmaya çabaladı. Sonra oğlunu alnından öptü ve cevap verdi: “Evet şekerim, tıpkı meleğin söz verdiği gibi.”

Raphael’in haberlerde basın toplantısını görmesinin üzerinden iki saat geçmişti. İnternette takip edebilmek için hemen bilgisayarının başına oturmuştu.

Yayın bittikten sonra bir süre daha ekranın başında kaldı. Ellerinde ne olabilirdi ki? Kendisini yolcunun, çatı tamircisinin ve eczacının kurtuluşuyla ilişkilendiren herhangi bir delil yoktu şüphesiz. Sonradan yanlarından ayrılmak zorunda kaldığı birkaç kişi vardı. Mayflower gibi. Ama onlar polise gidecekler miydi? Gitseler bile ne anlatabilirlerdi ki?

ÖLÜM MELEĞİ

Misyonu çok önemliydi. Hiçbir riske giremezdi. Raphael gezintisini bir başka yerde sürdürmeliydi. Belki de Meksika ya Güney Afrika gibi bir yerde devam etmeliydi. Bir süreliğine kimliğini değiştirebilirdi. Gereken belgeleri bir süre önce hazırlatmıştı. Dünyadaki hukukun ona bir gün zorluk çıkaracağını biliyordu. Yaptığı işin ne kadar değerli olduğunu bilemezlerdi.

Bu Kern denen herif bütün bunları nasıl ortaya çıkarmıştı? Bu adam kimdi? Peki, şu Tassilo Michaelis de kim oluyordu?

Raphael, Kern'in adını internetteki bir arama motoruna yazdı. Bütün sonuçlar Kern'i Tassilo'yla bir araya getiriyordu. Raphael Samanlık Katliamı'yla ilgili bulabildiği her şeyi okudu. Kern'in suçluyu takibi, Tassilo'nun tutuklanması ve beraat etmesi. Sonunda Raphael, web sitesi tarafından özellikle önerilen bir fotoğrafa rastladı. Fotoğrafı açtığında neredeyse nefesi kesiliyordu. Bir gazetecinin samanlıkta çektiği fotoğraftaki cesetler gaddarlıkta eşi benzeri olmayan bir sahneyi gösteriyordu. Raphael'in gözlerinin önünden hayatının en kötü günü geçti. Samanlıktaki sahnenin yazlık evdekiyle aynı olması tesadüf olamazdı.

Sessizce, "Asmodeus," diye söylendi. Gözleri kısılmıştı. "Demek geri döndün."

Kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve bastonunu aldı. Kısa bir süreliğine düşündükten sonra, bastonu tekrar yazı masasına dayadı. Önümüzdeki günlerde bastonundan başka şeylerden de vazgeçmek zorunda kalacaktı.

Raphael odasına gitti ve yeşil olmayan nadir elbiselerinden birini giydi. Sonra çantasını aldı, içine birkaç bin Avro, kloroform ve tabancasını koydu. Sonra cep telefonuna uzandı.

"Ron, buraya gel," dedi. "Bulgeleri almak için Hamburg'a gitmeliyiz."

Raphael, Björn Billström adına çıkarttığı İsveç pasaportunu babasının öldüğü o küçük yazlık villaya saklamıştı. Tehlikeli du-

rumlarda kendisiyle bir bağlantı kurulmasın diye evi yıllar önce Ron'un üzerine yapmıştı.

Raphael görüşmeyi, "Gerisini sonra anlatırım," diyerek bitirdi.

Merdivenlerden hole inerken hâlâ Tassilo'yu düşünüyordu. İblisin geri gelmesini ve kendini göstermesini ne zamandan beri bekliyordu? Kern'in onunla savaşabilmesi için ne kadar güçlü olması gerekmişti?

*Müzik çalmıyordu. Raphael dokuz yaşındaydı ve yazlık viladaydı. İblis etrafa saçılmış kanların arkasından sırtıyordu. Birden şimdiki zamana döndü ve Tassilo'nun ekranda gülümse-
diğini gördü. Sırtışları aynıydı.*

Raphael ne yapacağını biliyordu. Tekrar bilgisayarına koştu, samanlıktaki fotoğrafı açtı ve onun bir çıktısını aldı. Sonra tekrar Ron'un telefonunu tuşladı.

"İki adamını da çağır," dedi. "Bir şeye ihtiyacım var. Buna sahip olan adam bunu vermek istemeyecektir."

52

Telefonlar hiç susmadı. Basın toplantısını takip eden ilk saatlerde LKA'ya yüzlerce ihbar geldi. Bunların çoğu faydasız olmasına rağmen, içlerinden birkaçı oldukça ilginçti.

Dennis, "Eğer tekrar, *Komşumdan şüpheleniyorum*, diye bir telefon alırsam, aklımı kaçıracağım," dedi.

Kern, "Hiç faydalı olabilecek bir telefon geldi mi?" diye sordu.

"Elbette. Temizlik Şeytanı'mız teslim oldu. Hem de otuz defa."

"Peki, gömleklerden bahseden oldu mu?"

"Tahmin et bakalım."

ÖLÜM MELEĞİ

Kern şaşırmamıştı.

“Olsa, çok güzel olurdu,” dedi.

Dennis, “Toplantıda hiç fena değildin,” dedi. “O maymun herif mal gibi bakakaldı. Saygılarımı sunarım.”

Kern bir gülümsemeyle teşekkür edip ofisine geçti.

Yazı masasında üzerindeki etikette *yolcu listesi olan gemiler/ Danner* yazan bir kâğıt vardı.

Günlerdir bunu bekleyen Kern, “Nihayet,” dedi.

Eğer Temizlik Şeytanı ilk kurbanını bir deniz yolculuğu sırasında tanımışsa, katilin adının yolcu listesine kaydedilmiş olması gerekirdi. Belki de katilin adı şu anda Kern’in burnunun dibinde duruyordu. Kern tam listedeki isimleri kontrol etmeye başlamıştı ki cep telefonu çaldı.

Bir erkek sesi, “Bay Kern’le mi görüşüyorum?” diye sordu.

Kern kısaca, “Evet, konu neydi?” diye sordu.

“Ben *White*’ta çalışan bir barmenim. Bir süre önce bize gelmiş, hatta kartınızı da bırakmış ve bir şey hatırladığımız takdirde sizi aramamızı söylemiştiniz.”

“Doğru. Aklınıza yeni bir şey mi geldi?”

“Nasıl söyleyeyim? Benim aklıma gelmedi. Ama iş arkadaşım Suzi haberleri dinlemiş ve bana kısa bir süre önce o adamla, burada karşılaşmış olabileceğini söyledi.”

Kern önemli bir iz bulunacağını pek ümit etmiyordu. Bu gibi çağrıların toplumdan bir sürü değersiz bilginin gelmesine yol açtığını biliyordu.

Bu nedenle fazla heyecanlanmadan, “Bu ne zaman gerçekleşmiş?” diye sordu.

“Buradan internete girdiği son gün. Bize bir liste vermiştiniz. Size arkadaşımı vereyim mi?”

Kern, “Lütfen,” diye cevap verdi.

VINCENT KLIESCH

Birkaç saniye sonra telefonda bir kadın sesi duyuldu.

Suzi, "Polisle mi görüşüyorum?" diye sordu.

"Evet. Şüpheli bir şahısla karşılaştığınızı duydum."

"Hayır, şüpheli demek az bile. Adam tamamen çatlağın tekiydi. Eğer o adamsa..."

"O adamın, bizim aradığımız kişi olduğu kanısına nereden varıyorsunuz?"

"Çünkü sizin yazdığınız saatte dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. Çünkü bir bastonu vardı ve sizin televizyonda söylediğiniz gibi yeşil bir elbise giyiyordu. Çünkü çok tuhaf biriydi."

Kern'in ümidi gittikçe artmaya başlamıştı.

Heyecanla, "Adamın adı neydi? Acaba biliyor musunuz?" diye sordu.

"Adının *Tobias* olduğunu söylemişti."

Kern yerinden fırladı.

"Şimdi neredesiniz? Arkadaşımınla birlikte hemen geliyoruz."

"*White*'tayız Burada çalışıyorum."

"Lütfen orada kalın. Yirmi dakika sonra oradayız."

Kern telefonu kapattı, denizcilik firmasının belgelerini çantasına koydu ve Dennis'e koştu. Dennis meslektaşının heyecanını hemen fark etmişti.

Şaşırarak, "Ne oluyor?" diye sordu.

Kern, "Hemen gitmeliyiz," diye cevap verdi. "Sanırım onu bulduk."

Siyah araba Dr. Weissdorn'un villasının önüne geldiğinde hava açık ve ılıktı. Raphael, Wiesmann'ıyla caddenin öbür tarafında bekliyordu.

Ron arabadan çıkıp Raphael'in yanına gitmeden önce, yanındakiilere, "Burada kalm," diye fısıldadı.

Ron spor arabanın penceresinden içeri bakabilmek için iyice eğilmek zorunda kaldı. Raphael camı indirdi.

Ron'a doğru dönmeden, "Kadın evde ve yalnız," dedi.

"Kameralar?"

"Biri evin önünde. Belki arka tarafta da vardır. Bilmiyorum."

"Muy bien. Ne istiyorsun?"

"Bir adres."

"Kimin adresi?"

Raphael, Ron'a bir kâğıt uzattı. O da kâğıdı okudu ve başını salladıktan sonra sesini çıkarmadan arabasına geri döndü. Arka koltuğa, Carlos'un yanına oturdu. Robert önde oturuyordu.

Carlos, Ron'un en tehlikeli adamlarından biriydi. Asyalı ve eski Sovyetler Birliği'nden rakipleriyle kanlı savaşlar vermiş ve sonucunda Berlin'deki uyuşturucu pazarında kendine iyi bir yer kazanmıştı. Carlos Almanya'da büyümüşü ama ailesi Ron gibi Guatemala'dan gelmişti. Bu nedenle Ron kendini ona karşı sorumlu hissediyordu. Robert yirmi bir yaşındaydı ve Berlin'de doğmuştu. Çocuk yaşında bir sürü hüküm giymiş, başarısızlıkla sonuçlanan eğitim kamplarında kaldıktan sonra bir barda Carlos'la karşılaşmıştı. Carlos iri yarı gencin zekâ seviyesinden pek memnun olmasa da onun kuvvetini ve acımasızlığını beğeniyordu. Soru sormaz, ne denirse onu yapardı.

Ron, "İçeri girip bir adres alacaksınız. Ancak doğru olduğundan emin olun, amigos," dedi.

Carlos, "Merak etme," diye cevap verdi.

Robert, "İçerde kaç kişi var?" diye sordu.

"Yalnızca bir kadın var. Çok kolay. Adres onda. Ama kame-ralar var."

"Sorun değil. Kadına ne yapacağız?"

"Sizi tanımazsa bağlarsınız. Aradığımız adamı uyarmaması lazım."

Robert, "Ya uyarırsa?" diye sordu.

Carlos, "Bunu yapmayacağını umalım," dedi ve tabancasını omzundaki kılıfa koymadan önce mermilerini kontrol etti.

"Adı ne?" diye sordu.

Ron biraz duraksadı. Her ikisinin de şaşıracaklarını biliyordu.

"Tassilo Michaelis."

Adamlar Ron'un neden iki kişi istediğini anlamışlardı. Carlos suratına bir maske takıp kapıyı açtı ve Robert'e, "Vamos amigo," diye bağırdı.

Robert de tabancasını kontrol edip yüzüne maske taktıktan sonra onu takip etti.

Raphael yalnız birkaç metre ötedeki arabasında oturuyor, ama Weissdorn'un villasına bakmıyordu. Gözleri kapalı müzik dinliyordu.

Dr. Weissdorn çalışma odasındaydı ve basın toplantısından sonra gelmeye başlayan telefonlar ile e-postalar üzerinde çalışıyordu. Evine doğru yaklaşan iki adamı göremeyecek kadar işine dalmıştı.

Telefona, "Nasıl yapacağınız beni hiç ilgilendirmiyor. İnsanlar deli gibi sipariş veriyorlar. Gerekirse iki vardiya çalışın. Hatta geceleri bile," diye bağırdı.

Avukat yerinde oturamayacak kadar heyecanlıydı. Elinde telefonla bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Dikkatsiz bir anında yerde duran dosya yığınınına çarptı.

Telefonu kapatmadan önce, “Sorunu çözün ve beni tekrar arayın,” dedi ve hırsıyla dağınık dosyaların üzerine eğildi.

İki adet dosyayı eline almıştı ki ensesine soğuk bir şeyin dayandığını hissetti.

Weissdorn’un ensesine tabancasını dayayan Carlos, “Hareket edersen ölürsün,” diye fısıldadı.

Kadın, “İçeriye nasıl girdiniz?” diye sordu.

“Dışarı çıkmamız için ne gerektiğini sorsanız daha iyi edersiniz.”

“Yani?”

“Yalnızca bilgi istiyoruz.”

“Ne bilgisi?”

“Bir adres. Tassilo Michaelis.”

Weissdorn kendisini ölümle tehdit eden adama, hiçbir zaman veremeyeceği bir bilgiyi istediğini fark ettirmemeliydi.

“Bu gizlidir. Ben de bilmiyorum.”

Carlos buna cevap vermedi. Onun yerine tabancanın horozunu geri çekti. Weissdorn horozun kilitlendiğini duydu ve durumu anladı.

“Ben de yalnızca telefon numarası var. Buluşmak istediğimiz zaman onu arıyorum, o da buraya geliyor.”

Eve kimsenin yaklaşp yaklaşmadığını gözleyen Robert, “O zaman kadın onu buraya çağırırsın,” diye önerdi. Carlos, “Ben hiç öyle düşünmüyorum,” dedi ve tetiği çekti.

Ron, villadan gelen silah sesini duyunca irkilmedi bile. Raphael’e baktı ve onun da bir reaksiyon göstermediğini gördü.

Weissdorn kendini yere atmıştı. Carlos’un kulağının hemen yanından ateşlediği silah nedeniyle sağ kulak zarı patlamıştı.

Carlos tehditkâr bir tavırla, "Yani?" dedi.

Weissdorn tekrar, "Bende yok!" diye cevap verdi.

Tassilo'ya ihanet edemezdi. Dava sırasında, avukat soruşturma dosyalarını görmüştü. O zamandan beri Tassilo'dan korkuyordu. O vahşi, gaddar ve tehlikeli bir sadistti. Adresini yalnızca o biliyordu ve bu adamlar ona ulaştığında adresi kimden aldıklarını anlayacaktı.

Kadının karşı koyacağını hesaplayan Carlos, "Demek sana sert davranmak gerekecek," dedi.

Dr. Weissdorn'un üzerine eğildi ve onun savunma gücünü kırmak için kafasına kuvvetli bir yumruk attı.

Robert'e, "O sana ait," dedi.

Robert yerinden kalktı ve çaresiz kadına doğru yürüdü. Gözleriyle odayı inceliyordu. Sonunda gözleri, Weissdorn'un bir Afrika seyahatinden getirdiği ahşap bir heykele takıldı. Onu raftan aldı ve kadına gösterdi.

"Bunu şimdi o şirin yüzüne vurayım mı?" diye sordu.

Kadın yalvararak, "Adres bende yok," dedi.

Hâlâ Tassilo'dan daha fazla korkuyordu.

Carlos, "Heykelin ne kadar sağlam olduğunu bir de yüzünde dene bakalım. Eğer hâlâ konuşmazsa, bununla onu güzelleştirirsin," diyerek büyük bir avcı bıçağını Robert'e uzattı.

Weissdorn bıçağı, ancak Robert eline alınca görebildi.

Elinden geldiği kadar yüksek sesle, "İmdat!" diye bağırdı.

Böğrüne yediği kuvvetli bir tekme kadını susturdu.

Carlos, "Ben kameranın kaydını aramaya gidiyorum. Acele etme ama abartma da. O bize canlı lazım," dedi ve odayı terk etti.

Weissdorn, "Lütfen yapmayın," diye yalvardı. "Gidin lütfen, sizi hiç görmedim."

Bir elinde ahşap heykel, diğer elinde ise bıçağı tutan Robert, “Çenenı kapa, kaltak,” diye cevap verdi.

“Hangisiyle başlayayım? Heykel mi, bıçak mı? Bıçak mı, heykel mi? Ne dersin?”

Weissdorn, “Size onun cep telefonu numarasını vereyim. Onunla konuşursunuz,” diye önerdi.

Robert kararını vererek, “Önce heykeli kullanmayı düşünüyorum,” dedi ve vurmak üzere kaldırdı.

Weissdorn bir şey yapmalıydı. Kararlı bir tavırla sırt üstü döndü ve Robert’in apış arasına kuvvetli bir tekme attı. İri yarı adam bağırınca, kadın çaresizliğin verdiği kuvvetle ayağa fırlayarak, heykeli adamın elinden kaptı ve kafasına öyle bir indirdi ki heykel kırıldı. Robert acıdan bıçağı düşürünce, Dr. Weissdorn bıçağın üzerine atladı.

Carlos Robert’in çığlığını duyar duymaz, kameranın kaydını bulmak için indiği mahzenden hemen yukarıya doğru koşmaya başladı. Bu Robert’in beceremediği ilk iş değildi. Çalışma odasına girdiğinde, Robert ile Dr. Weissdorn’u yerde buldu. Bıçağı almak için mücadele ediyorlardı. Carlos tabancasını çekti ve avukata nişan aldı.

“Hemen durun,” diye emretti.

İkisi de hemen durdular.

Maskesinin altından kan damlayan Robert, “Kaltak karşı koydu,” diyerek kendini savundu.

Carlos kızgındı. Robert’in aptal olduğunu biliyordu ama bir kadın tarafından alt edilebileceğini düşünmemişti. Şimdi de bütün odaya DNA’sını saçıyordu.

Weissdorn birden, “Silahı at, yoksa o ölür,” diye bağırdı.

Kadın karışıklıktan faydalanarak bıçağı ele geçirmiş, Robert’in gırtlığına dayamıştı.

“Sakın blöf yaptığımı sanmayın,” dedi.

Artık Carlos'un sabrı tükenmişti.

"Hayır, blöf yapmıyorsun," diye cevap verdi.

Sonra Robert'e baktı.

"Aptal."

Robert daha ne olduğunu anlamadan, Carlos'un tabancasından çıkan kurşuna hedef oldu. Cansız vücut ellerinin arasından kayıp giderken Dr. Weissdorn bir çığlık attı.

Carlos, "Bu kadarı yeter," diyerek Dr. Weissdorn'a doğru koştu ve kuvvetli bir yumrukla onu yere serdi.

Carlos arabaya dönünce, Ron, "Qué onda? Bu kadar zamandır içeride ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kadın konuşmak istemiyor. Ben de oyun oynamak zorunda kaldım."

"Mierda! Her zamanki oyun. Ama acele et amigo. Fazla zamanımız yok."

"On dakika."

Carlos bagajı açtı ve bir teneke benzinle küçük bir torba aldı. Ardından villaya geri döndü.

Carlos tekrar Weissdorn'un çalışma odasına gelince, "Siz kendinizi cesur zannediyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Ama siz cesaret ile aptallığı birbirine karıştırıyorsunuz."

Weissdorn bağlı olarak koltuğunda oturuyordu. Yüzünde açık yaralar vardı ve kulağından kan akıyordu. Carlos benzin tenekesini açtı ve odanın içine boşaltmaya başladı. Sonra torbadan plastik bir kap ile ince bir mum çıkardı. Benzinin kalanını kabın içine doldurup mumu içine dikti. Ardından da mumu yaktı.

"İki dakika sonra alevin benzine ulaşacağını sanıyorum. Sonra kap eriyecek ve içindekiler yere akacak. Sonrasında olabilecek tahmin edebilirsiniz. Lütfen, şimdi adresi söyleyin."

Weissdorn yerde yatan Robert'e baktı. Başka bir seçim şansı olmadığını biliyordu. Mum hızla eriyordu ve birazdan benzine ulaşacaktı.

Sonunda, "Onu öldüreceğinize söz verin," dedi. "Ona ihanet edersem ve hayatta kalırsa, bana sizin bile hayal edemeyeceğiniz şeyler yapar."

Carlos, "Ben yalnız onun adresini alacağım. Gerisi beni ilgilendirmiyor," diye cevap verdi.

"Bana inanın. Sizi de ilgilendirmesi lazım. Adres not defterimde, *Jana Binder* adı altında yazılı."

Carlos, "Gördünüz mü?" dedi ve yazı masasının üzerinde bulunan defteri almak için ayağa kalktı.

"Kime bulaştığının farkında değilsiniz."

"İşittiğim kadarıyla küçük bir garson parçası."

Not defterine uzanırken hafif bir dokunuş yazı masasını salladı.

Tabancasını Carlos'a doğru çevirmiş olan Robert, "Lanet Güney Amerikalı serseri," diye bağırdı.

Mermiler ona isabet edemedi, Carlos kendini yana attı. Not defteri de yere düştü. Masanın sallanması mumu devirmiş ve benzini tutuşturmuştu. Alevler hemen yükselerek yazı masasını ateşe verdi.

Carlos, "Mierda!" diye bağırdı.

Tekrar not defterine uzanmak isterken, Robert bir kez daha ateş etti ve onu kolundan vurdu. Weissdorn korkudan dili tutulmuş bir şekilde alevlere bakıyordu. Bağlı olduğu için koltuktan kalkamıyordu.

Carlos, Robert'in atış menziline girmeden not defterine erişemiyordu. Ani bir hareketle kapıdan dışarı atlayarak kendini kurtardı. Cep telefonunu çıkarıp Ron'u aradı.

Ron, "Adresi aldın mı?" diye sordu.

"Adres not defterinde. Ama her taraf alevler içinde kaldı."

“Onu alabilecek misin?”

“Birazdan burası alevler içinde kalacak. Hemen gitmeliyiz.”

Ron, “Adresi unutma,” diye tekrarladı.

Carlos, “Sorun çıktı. Yaralıyım,” dedi.

“Bien, içeri geliyorum.”

Carlos tabancasına mermileri yerleştirirken Ron hole girmişti, alevler henüz masadan odanın diğer taraflarına sıçramamıştı.

Ron’a, “Bekle,” diyerek kapıya gitti ve son gücüyle odanın dışına çıkmak için yerde sürünen Robert’e beş el ateş etti.

Sonra, “İşte orada duruyor,” dedi.

O sırada yanan bir kitap yazı masasından aşağıya düştü ve halıyı tutuşturdu. Yerde dağınık duran dosyalar da ateşin yayılmasını hızlandırdılar. Ron defteri almak için eğilince, bir alev dalgası ona doğru geldi. Bir an için irkildiyse de defteri kaptı ve kendini dışarı atıverdi. Sağ elinde yanıklar vardı ama o henüz bunun farkında değildi.

“Vamos, hemen buradan kaçalım,” diye bağırdı.

Carlos öksürerek, “Kadın ne olacak?” diye sordu.

Duman gittikçe koyulaşıyordu. Ron, gittikçe daha çok yükselen alevlerin ortasında kalan ve çaresizce yardım çağıran Weissdorn’a baktı.

Kararını vererek, “Cadıyı bırakalım yansın,” dedi ve koşarak odadan çıktı.

Ron adresi Raphael’e verirken, “Burada,” dedi.

O da, “Arabaya bin,” diye cevap verdi.

“Ne yapmak istiyorsun, mi hijito?”

“Onu ziyaret edeceğiz. Sonra da belgeleri almak için Hamburg’a gideceğiz.”

“Berlin’den ayrılıyor musun?”

“Sen de benimle geliyorsun.”

“Niçin? Martha ne olacak?”

Raphael cevap vermeden önce biraz tereddüt etti.

“Onu daha sonra alacağız.”

Ron, Raphael’in yalan söylediğini hemen anlamıştı. O daha küçük bir çocukken de bunu hemen fark ederdi.

“Önce Carlos’u görmem lazım. Sen motoru çalıştır, guapo,” dedi ve alevler yavaş yavaş villanın diğer odalarına sıçrarken, arabada sabırsızlıkla bekleyen adamının yanına koştu.

Ron, “Amigo, doğru Martha’ya git ve ben haber verinceye kadar orada kal,” dedi ve tekrar Raphael’e döndü.

Arabalar ters yönle doğru hareket ederken, alevler villanın alt katını tamamen ele geçirmişti. Tassilo hayranlarının satın aldığı süs eşyaları özellikle daha hızlı yanıyordu. Komşular yangını fark etmeye başlamışlardı ve hiç vakit kaybetmeden sokağa fırladılar.

Villadan gelen çığlık sesleri susmuştu.

54

Kern, “Evet, ne oldu?” diye sordu.

White henüz açılmamış olduğu için, Kern ve Dennis, başına gelen olayın ne kadar tehlikeli olduğunu ancak yeni anlamaya başlayan Suzi’yle rahatça görüşebildiler.

“Nasıl desem, ben de o gün buraya müşteri olarak gelmiştim ve o çok yakışıklı görünüyordu. Sarışın, uzun boylu, yani çok seksiydi demek istiyorum. Ancak bütün zamanını dizüstü bilgisayarının başında geçiriyordu.”

Dennis, “Bize onu daha iyi tarif edebilir misiniz?”

“O akşam çok içmiştim ama hâlâ hatırlıyorum. Çok yakışıklıydı.”

Kern, en önemli tanığını korkutmamak için sakın bir tavırla, “Şimdi her şeyi sırayla ele alalım,” dedi. “Ne oldu? Onunla konuştunuz değil mi?”

“O benden kurtulmaya çalışıyordu. Bilmiyorum ama bu biraz tuhaf gelmişti. Galiba onun biraz canını sıkımdım. Ama yine de bana geldi. Klasik müzik çaldı, öpüşmek bile istemedi. O kadar çirkin mi görünüyorum?”

Dennis kendine hâkim olmak zorunda kaldı. Suzi tam onun tipiymi ama şimdi görev başındaydı. Bu nedenle cevap vermemek için kendini zor tuttu.

Kern, “Daha sonra ne oldu?” diye sordu.

“Birlikte prosecco içtik ve ben... nasıl söylesem bilemiyorum...”

Kern, “Seks mi yaptınız?” diye araya girdi.

“Ona... Zaten biliyorsunuz. Sonra birden ayağa fırladı. Delirmiş gibiydi.”

Dennis şaşırarak, “Neden?” diye sordu.

“Güneş gözlüğünü hiç çıkarmamıştı. Gözlerini hiç görememiştim. Bu nedenle gözlüğünü çıkardım. O zaman gerçekten çıldırdı.”

Kern, “Gözlerinde bir şey mi vardı?” diye sordu.

“Kişiye göre değişir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İnanılmaz gözleri vardı. Hayatımda daha önce buna benzer bir şey görmemiştim. Galiba birden kekelemeye başladım.”

“Sonra?”

“Yerinden fırladı ve kaçtı. Hepsi bu.”

Kern ve Dennis birbirlerine baktılar. Sonra Kern sorularına devam etti.

“Telefonda, adamın yeşil bir kıyafet giydiğini ve baston kullandığını söylemiştiniz.”

“Doğru. Ona eşcinsel olup olmadığını sordum. Yani, elbisesi yüzünden. Bilirsiniz işte. Kafam bayağı iyiydi, çok içmiştim. Hatta baston yüzünden ayağında bir sorun olup olmadığını da sordum.”

“Ne cevap verdi?”

“Ayağında bir şey yokmuş. Eşcinsel olmadığını söyledi.”

Sonra Kern, “Aradığımız adam, onunla karşılaştığınız sırada internette takılıyordu. Anlattığınız profil bizim suçlu profiline uyuyor. Bizimle karakola kadar gelir misiniz? Bir robot resmini çizmemiz gerekiyor,” dedi.

“Olur. Ama onu bir seri katil olarak düşünemiyorum. O kadar güzeldi ki.”

Dennis, “İş güzelliğe kalsaydı... Kendini Tobias diye mi tanıttı?” diye sordu.

“Evet, onu hatırlıyorum.”

Kern, “O zaman gidelim,” dedi ve ayağa kalktı.

Dennis ve Suzi onu takip ettiler.

Dennis, Kern’in onları işitmeyeceğini düşünerek, kıza, “Yabancı erkekleri sık sık evinize getirir misiniz?” diye sordu.

Suzi, “Eh, duruma göre değişir,” diyerek sportmen delikanlıya çok şey anlatan bakışlarla baktı. “Senin de boş zamanın oluyor mu?”

Kern tekrar onlara doğru dönmeden önce Dennis, “Olabilir,” diye cevap verdi.

“Evinizde, üzerinde parmak izi bırakmış olabileceği herhangi bir şeye dokundu mu?”

“Bilmiyorum. Mümkün ama nereye dokunduğunu sormayın.”

Üçü Kern’in resmî arabasına binmek üzereyken Suzi’nin arkasına bir şey geldi.

“Ah, Bir şey daha var. Komik bir anahtarlığı vardı.”

Dennis, “Niçin *komik*?” diye sordu.

“Ayağa fırlayınca yere düştü.”

VINCENT KLIESCH

Kern ısrarla, “Komik olmasının nedeni ne?” diye sordu.

“Anahtarlığın üzerinde lekeli semender vardı. İlkokuldayken göstermişlerdi, oradan biliyorum.”

Dennis biraz düşündü. Ardından sordu:

“Araba anahtarlığı olabilir mi?”

“Evet, olabilir. Hem zaten arabayla geldiğini de söylemişti.”

Kern, “Dennis, niçin soruyorsun?” diye bilmek istedi.

“Arabalar benim uzmanlık alanım,” diye cevap verdi ve tekrar Suzi’ye döndü. “O lekeli semender bir geko olabilir mi?”

“Bilmem, olabilir. Gümüşten yapılmıştı. O sürüngelelerin hepsi birbirine benziyor zaten, bir türlü ayırt edemiyorum.”

Dennis, “Burada internet var mı?” diye sordu.

Suzi, “Tabii, ofiste var,” diye cevap verdi.

Üçü de hızla bilgisayarın başına gittiler. Dennis bir araba üreticisinin logosunu arattı.

Suzi’ye, “Anahtarlık buna mı benziyordu?” diye sordu.

Kız güldü.

“Aynen, tam olarak buydu.”

Dennis, “İnanamıyorum,” dedi. “Bir Wiesmann.”

Kern’den önce Suzi, “O da ne?” diye sordu.

“Geko Wiesmann’ın logosudur. Rüya gibi bir araba. BMW motoru kullanıyor ve her parçası elle yapılıyor. Adamın ciddi bir klasi varmış.”

Kern birden sakinleşti.

“Her arabayı elle mi yapıyorlar?” diye tekrar Dennis’e sordu.

“Evet, arabanın değeri yüz binin altına inmez. Hatta daha fazladır.”

Kern hemen cep telefonuna sarıldı.

Karşısındakine, “Acilen bir bilgiye ihtiyacım var. Berlin’de ruhsat verilmiş kaç tane Wiesmann marka araba var? Ve bunlar kimin adına kayıtlı?” diye sordu.

Cevap gelinceye kadar birkaç saniye geçti.

“Kimin adına kayıtlılar?”

Kern bir kâğıt alarak isimleri not etti. Sonra telefonu kapattı.

Dennis heyecanla, “Kaç tane?” diye sordu.

Kern, “Beş,” diye cevap verdi.

“Şimdi iş ciddileşiyor.”

Kern Suzi’ye, “Sizi polis arabasıyla karakola götürürüz, tamam mı?” diye sordu.

Kız, “Yazık,” dedi ve gözlerini arabaların ruhsat sahiplerini inceleyen Dennis’e çevirdi.

Dennis, “Arabaların hepsi ruhsatlarını çeşitli firmalar üzerinden yaptırmışlar,” dedi. “Yolcu listeleri yanında mı?”

Kern bir şey söylemeden çantasını açtı ve belgeleri çıkardı. Dennis hepsini gözden geçirdi.

Birkaç saniye sonra, “Durum beklediğimizden bile daha iyi,” dedi. “Arabalardan biri bir gemicilik şirketine kayıtlı. Gemilerden birinin adı da *MS Raphael*. İşte ben buna tam isabet derim.”

Dennis’le birlikte yola çıkmadan önce, Kern Suzi’ye, “Biz hemen gitmeliyiz. Teşekkür ederim. Biraz sonra bir araba gelip sizi alacak,” dedi.

Yolda Dennis gemicilik şirketini ararken, Kern de LKA’yı arayarak arkadaşlarına durum hakkında bilgi verdi.

Dennis, telefondaki nazik bayana, “Evet, bir Wiesmann. Yeşil bir Wiesmann GT,” diye tekrarladı. “Evet. Emin misiniz? Güzel. Çok teşekkür ederim. Sizi tekrar arayacağız.”

Kern hemen önemli bir şey öğrendiğini anladığı Dennis’e baktı. Heyecanla, “Evet, ne dedi?” diye sordu.

Dennis, "Gaza bas," diye cevap verdi ve arka koltuktaki mavi tepe lambasını arabanın üstüne yerleştirdi. Sonra da, "Temizlik Şeytanı'nın adı Raphael von Bergen. Ve şimdi onu enselemeye gidiyoruz!"

55

Tassilo'nun evine yaklaşırken, Ron, "Adam niçin evde olsun? Bu saatte?" diye sordu.

Raphael, "Şehirde dolaşmak için güzel bir gün değil. Özellikle de onun için," diye cevap verdi.

"Neyin var anlamıyorum. Niçin bu adam? Hem niye burarlardan uzaklaşmak istiyorsun?"

Raphael elini ağzına götürerek, "Şşşş," yaptı. "Uzun sürmeyecek."

Raphael hemen göze çarpan arabasını Tassilo'nun evinin önüne park etmedi.

Ron, "Bu adamla ne işin var? Anlamıyorum," diye sözlerini tekrarladı.

Raphael, "Anlayamazsın. Bu onunla benim aramda bir şey," diye cevap verdi.

Sonra arabadan indi. Tassilo'nun kapısına doğru koşarken, silahının yanında olup olmadığını kontrol etti. Ron da onu takip ediyordu.

Tassilo hazırlamakta olduğu sosa ekleyeceği sarımsakları ince ince doğruyordu. Hâlâ basın toplantısında yaşanan olayları düşünüyordu. Her şeye rağmen onun için iyi bir gündü. Bütün ha-

ber bültenlerinde adı geçecekti ve ona karşı tepkiler çoğaldıkça, hayranlarının sayısı da bir o kadar artacaktı.

Tam maydanozları kesmeye başlayacaktı ki kapı çalındı. Kimse Tassilo'nun adresini bilmiyordu. Bu yüzden dikkatle kapıya gidip gözetleme deliğinden baktı.

Raphael'i görünce, "Vay canına," diye fısıldadı.

Raphael kapının arkasından gelen sesleri duyunca, "Kapının önündeki araba sizin mi? Manevra yaparken arabaya sürttüm," diye seslendi.

Raphael güneş gözlüğünü çıkardı. Tassilo birdenbire Raphael'in parlayan gözleriyle karşılaşınca, içinden kapıyı açmak geldiyse de böyle bir şey yapamayacağını biliyordu.

Raphael, "Lanet olsun," dedi ve cep telefonunu çıkardı.

Birini arıyormuşçasına bazı numaraları tuşladı.

"Polis mi? Bir arabaya hasar verdim. Birini gönderebilir misiniz? Bir dakika, burası neresi?.." Bir sokak tabelası bulmak için etrafına bakındı. Tassilo polisin oturduğu yeri öğrenmesine asla izin veremezdi. İstemeyerek de olsa kapıyı açtı.

"Ne..." diye söze başladı.

Kapı birkaç sefer arka arkaya Tassilo'nun kafasına çarptı. Bir el boğazına sarıldı, onu geriye itip yere yatırdı. Birisi onu yüz üstü çevirdi, kolunu geriye büktü ve vurmaya devam etti. Kısa bir süre sonra her yer karanlığa gömülmüştü.

Tassilo'nun birkaç dakika sonrasında kendine geldiğinde birilerinin fısıldadığını duydu. Yemek masasının üzerindeki hayran mektuplarının arasında yatıyordu. Masa Kern'in geldiği günkü kadar güzel hazırlanmış değildi. Bağlı olmamasına şaşırdı. Raphael, Tassilo'nun kendine geldiğini görünce masanın öbür tarafındaki iskemleye oturdu.

VINCENT KLIESH

Tassilo, "Haydi, ne yapacaksanız yapın," dedi.

Raphael tabancasını çıkardı ve sakın bir tavırla susturucusunu taktı.

"Uzun zamandır görünmüyordun. Kan, şiddet, nefret. Niçin dünyayı bunlarla zehirliyorsun?" diye sordu.

"Ah, küçüğüm. Niçin kumsalda uzanıp güneşin tadını çıkarıyorsun?"

"Çok ilginç bir oda. Sana ve işlediğin cinayetlere yapılan övgülerle dolu. Yoksa kendine bir tapınak mı yaptırdın?"

Tassilo sessizce güldü.

"Sen de kimsin, geri zekâlı?"

Şimdiye dek Asmodeus'la konuşmuş olan Raphael, Tassilo'ya döndü.

"Şeytan kendisine hizmet etsinler diye, senin gibi zayıf insanları ele geçirir. Onlara istediklerini yaptırır."

Tassilo ne yapacağını bilemiyordu. Bu nedenle susmayı tercih etti.

Sonra Raphael, "Kern'in olayı ne? Onu da mı ele geçirmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Tassilo, "Ona bir şey yaptın mı?" diye sordu.

"Niçin yapayım ki?"

"Lanet olsun, kimsin sen?"

"Beni tanımadınız mı?"

"Nerede oturduğumu Kern mi söyledi?"

"Kuvvetler aralarındaki dengeyi kendileri sağlıyorlar. Kötü iyiyi yaratıyor. İyi de kötüyü. Asmodeus, demek sen sürüldüğün yerden geri döndün. Seni tekrar cehenneme göndermenin zamanı geldi."

Acaba Tassilo bu adamlara saldırmalı mıydı? İki kişiydiler ve silahlıydılar. İnsan kaybettiğini bilmeli diye düşündü ve gözlerini kapadı.

O sırada Ron odaya girdi.

Raphael'e, "Yalnız değiliz," dedi ve ayakkabılığı gösterdi.

Tassilo'nun düzgün bir şekilde sıralanmış deri ayakkabılarının yanında, düzensizce ortaya atılmış bir çift beyaz spor ayakkabı duruyordu. Raphael köşedeki komodinin üzerinde duran bir çift fincanı da fark etmişti.

Ron'a, "Gözünü üstünden ayırma," diyerek ayağa kalktı ve odayı terk etti.

Tassilo, "Onu rahat bırakın," diye arkasından seslendi.

Ron, Tassilo'nun buzdolabında bulduğu buz parçalarıyla yakıklarını soğutuyordu.

Raphael elinde silahıyla alt katı kontrol etti. Hafif, sanki yere basmıyormuş hissini veren adımlarıyla bir odadan diğerine geçti, sonra da yukarı çıktı. Yatak odasının kapısı yarı açıktı. Raphael dikkatle kapıyı araladı. Arkasında ne olduğunu görünce de silahı indirdi.

"Sana bunu kim yaptı?" diye, üzerinde İngiliz okul üniforması, iskemleye bağlanmış Jonathan'a sordu.

Jonathan cevap veremedi. Ağzı tıkalıydı. Gözleri de bağlanmıştı. Raphael yatağın üzerine oturdu ve elini Jonathan'ın omzuna koydu. Sonra içinden gelen sesleri dinledi, derin bir nefes aldı ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Ben senin acılarını dindireceğim ve dertleri senden uzaklaştıracam. Seni şeytandan kurtarmaya geldim. Sana bir şey yapmayacağına söz veriyorum."

Raphael, Jonathan'm ağzındaki bezi çıkardı. Genç adam iskemleye çok sıkı bağlandığı için Raphael bağları hızlı bir şekilde çözemiyordu. Jonathan'm yüzü acıyla buruşmuştu, hâlâ bağlı olan gözlerini sesin geldiği yöne çeviriyordu.

"İşimize karışma lan!" diye tısladı.

Raphael korktu. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Sonra ayağa fırlayarak silahını Jonathan'a çevirdi. Tekrar derin bir nefes aldı. Sonra silahı tekrar indirdi. Bu durum onu aşmıştı. Odadan çıkarak merdivenden aşağı indi.

Ron, "Ne oldu?" diye sordu.

Raphael sakın bir şekilde iskemlede oturan Tassilo'ya baktı.

Kararını vererek, "Burada değil," dedi. "Bugün çemberi kapatıyorum. Onu birlikte götüreceğiz."

56

Dennis arkadaşlarına, "Bir dakikaya oradayız," dedi. "Destek gönderin."

Sonra Kern'e döndü.

"Havaalanlarına da haber verildi. Artık buradan kaçamaz."

Kern gülümsedi.

"Onun zaten kanatları var."

Carlos çoktan eve gelmişti. Martha'ya Ron'un haberini getirmişti. Şimdi ikisi de oturma odasında oturmuş bekliyorlardı.

"Anlıyor musun? Raphael iyi bir çocuk değil. Bu uzun zamandır böyle."

"Yakında Ron arar. Ne yapacağımızı söyler."

"Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayayım."

Martha içinden geçenleri göstermek istemiyordu. Carlos buradayken, kapsüle, onu kucaklayıp avutacak olan Sigrid'in yanına kaçamıyordu. Korumasız bir şekilde gerçekle yüz yüze gelmişti.

ÖLÜM MELEĞİ

Raphael'in bir gün kaçmak zorunda kalacağını tahmin ediyordu. Kendisini birlikte götürmeyeceğini de biliyordu. Uzun süredir Raphael'in bir hata olduğunu düşünüyordu. Ancak yaşlandıkça ve hastalanmaya başlayınca, bu fikrinden vazgeçmişti. Ancak şimdi, çok geç olduğu zaman, küçük oğlunu tekrar sevmeye başlamıştı. Belki de bu, yaklaşmakta olan ölümün soğuk nefesini daha çok hissetmeye başladığı içindi.

Sonunda Carlos'un cep telefonu çaldı. Bir dakika boyunca İspanyolca konuştu. Sonra telefonu kapattı. "Görünüşe göre, Raphael iyice aklını oynatmış. O deli ibneyi bagaja tıkmış. Onu da birlikte Hamburg'a götüreceklermiş. Oradan da kaçacakmış. Ron, oğlunun seni burada bırakmak istediğini düşünüyor."

"Başka?"

"Fazla konuşmadı. Bütün bunları anlıyor musun?"

"Olacağı buydu. Çok fazla yanlış yaptı."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Beni hiç dinlemedi. Bilmiyorum."

Carlos bir arabanın avluya girdiğini duydu.

Martha'ya, "Birini bekliyor musun?" diye sordu.

Kadın anlamamış bir tavırla, "Ben mi?" diye sordu.

Carlos mutfak penceresinden dışarı baktı.

"Polisler."

Martha içini çekerek, "Onu buldular," dedi ve rahatlamış bir şekilde, "Nihayet," diye de ekledi.

Kern, "Ev çok büyük ve karmaşık. Fazla güvensiz. Arkadaşlarımızı bekleyelim," dedi.

Dennis, "Benim için fark etmez. Şimdi içeri girip onu yakalayacağım," diye karşılık verdi.

VINCENT KLIESCH

Carlos, Martha'ya, "Burada ne bulabilirler?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Raphael'in odalarını hiç bilmiyorum."

"Evde uyuşturucu var mı?"

"Biraz."

Carlos hızlı ama akli başında olarak düşündü. Burada ne olduğunu tam olarak bilmesi de büyük bir iş döndüğü kesindi. Birisi Raphael'in arabasını avukatın evinin önünde görmüş olabilirdi. Ama sadece iki polis vardı. Belki de birkaç soru sorup gideceklerdi. Acaba Robert'in cesedinin kimliğini saptayabilmişler miydi? Lanet olsun Robert! Onun vücudundaki mermiler, Carlos'un hâlâ yanında taşıdığı tabancadan çıkmıştı.

"Kaçmalıyız. Çabuk ol," diye bağırdı ve tabancasını doldurdu.

Kern, "Eğer hâlâ buradaysa, hazırlıklıdır. Bekleyelim," diye sözlerini tekrarlarlarken, birden kapı açıldı ve Carlos hızlı adımlarla dışarı çıktı.

Dennis arabanın kapısını açtı ve dışarı fırladı. Kern onu durduramamıştı.

Dennis, "İyi günler," diye söze başlarken, Carlos hiç ikaz etmeden ateş açtı.

Dennis hemen yere devrildi. Kern eğildi ve arka koltuktan çıkmaya çalıştı. Bu arada açık ön kapıdan, Dennis'in hareketsiz olarak çakıl taşlarının üzerinde yattığını gördü. Yüzü kan içindeydi. Mermiler ön cama isabet ediyordu. Carlos arabaya diğer taraftan yaklaşırken, Kern sağ arka kapıyı açtı. Kern yüz üstü arka koltuğa uzandı ve ellerini açık kapıdan dışarı çıkararak, arabanın altından Carlos'un ayaklarını görebilecek şekilde yere eğildi. Üç defa ateş ettikten sonra adam yere düştü. Kern bir kez daha ateş etmek isterken Carlos ateş etmeye başladığı için Kern tekrar arabanın içine sığınmak zorunda kaldı. Kern arabadan Carlos'un istikametine ateş ederken, karşıdan gelen mermiler de kapıya isabet ediyordu.

Sonra ortalığa sessizlik çöktü.

Kern, yaralanmamış olduğunu fark edinceye kadar birkaç saniye geçti. Carlos'un ateş açısı, onu vuramayacak kadar dikti. Tecrübeli hareketlerle silahını doldurup arabadan çıkmaya hazırlandı. Rakibinin yerden kalkması olanaksızdı. İki ayak bileğinden de vurulmuştu. Eğer yaşıyorsa, Kern şu andaki üstünlüğünü değerlendirmeliydi. Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde arabadan çıktı ve arkasında siper aldı.

"Silahınızı bırakın ve yerde kalm," diye bağırdı. "Birazdan cankurtaran gelir."

Kern, Dennis'in hâlâ hareketsiz bir şekilde yerde yattığını gördü. Hafif bir titreme gördüğünü düşündü. Belki de hâlâ yaşıyordu.

Ona, "Dayan," diye fısıldadı.

Sonra arabanın arkasından öne doğru fırladı ve Carlos'a nişan aldı. Adam hiç kıpırdamıyordu. Kern gözünü Carlos'un silahından ayırmayarak hızlı adımlarla ona doğru ilerledi. Yanına gelince ayağıyla silahı uzağa itti ve kelepçelerini çıkardı. Carlos vurulmuştu ama hâlâ yaşıyordu.

Kern, "Sakin bir şekilde nefes almaya çalışın," dedi ve ona doğru eğildi.

Carlos birden Kern'in bileğine sarılıp silahını almaya çalıştı. Kern yakın dövüş eğitimi almıştı ve normalde durumu kolayca kontrol altına alabilirdi. Ancak nereden geldiği anlayamadığı bir silah sesi duyunca kendini yere atmak zorunda kaldı.

Martha, elinde, Ron'un kendisine hediye ettiği küçük kalibreli bir tabancayla villaya giden merdivenlerin tepesinde duruyordu. Carlos, bunun üzerine Kern'in silahını aldı ve ona doğrulttu. Tam ateş edecekti ki birdenbire başının yan tarafına bir mermi isabet etti. Dennis'ti. Kern'e bir kez daha göz kırptı ve bir daha kalkmamak üzere yere serildi.

Martha, "Her şey yolunda!" diye bağırdı.

Zayıflamış vücudu ve çökmüş yüzüyle Kern'i korkutmuştu.

Kadın, "Ayağa kalkın. Doğru arabaya gidin," diye bağırmaya devam etti ve kapısı açık olan garajda duran Bentley'yi işaret etti.

Sonra, "Sanırım ikimiz de aynı şeyin peşindeyiz," dedi. "Ama acele etmeliyiz. Şu an bizim çok önümüzde."

57

Bir saatten az bir süre içinde, nihayet her şey bitmiş olacaktı. Öyle veya böyle. Alevler henüz söndürülmemiş ve cesetler daha evden çıkarılmamışken, Bentley hedefine doğru son hız ilerliyordu. Martha'nın Kern'e silah doğrultmasına gerek yoktu aslında. Kern Temizlik Şeytam'ın peşinden koşarken neredeyse çaresiz kalmıştı. Dennis ağır yaralıydı. Belki de ölmüştü. Sırf katille sonunda göze gelme arzusu bile gaz pedalını köklemesine yetiyordu. Arkada oturan Martha soğukkanlı bir şekilde direktifler verirken, Kern kendisini bekleyen her türlü duruma karşı hazırlıklı olmaya çalışıyordu. Fakat Kern kendini ilginç bir şekilde Temizlik Şeytanı'na yakın hissetmiş olmasına rağmen, onunla karşılaşmaya bu kadar yakın olduğu şu sırada, kendini ondan hiç olmadığı kadar uzakta hissediyordu.

Ron ve Raphael, Hamburg'daki küçük yazlık eve vardıklarında kloroformun etkisi azalmıştı. Göze çarpmamak için, Tassilo'nun arabasını almışlardı. Adamlar arabanın bagajını açtıkları zaman, içine tıktıkları kurbanları tekrar kendine gelmişti. Ron'un yanık eli hâlâ acıdığı için bağlı Tassilo'yu eve Raphael sürükledi.

Yazlık ev küçüktü ama araziye çok güzel uyum sağlamıştı. Richard von Bergen zevk sahibi bir adamdı. Tuğlalar ferahlatıcı

bir renge boyanmıştı ve büyük pencereler içeriye oldukça iyi aydınlatıyordu. Raphael, von Bergen'in ölümünden sonra neredeyse hiç kullanılmayan evi bakımlı ve temiz tutmaya özen göstermişti.

Orada kimse onları rahatsız etmezdi.

Ron sabırsızca, "Bu herifi ne diye yanımızda getirdik ki? Buna ne gerek vardı, pequeño angel?" diye sordu.

Raphael'in neden ülkeyi terk etmek istediğini hâlâ anlayamıyordu.

Raphael, Tassilo'yu oturma odasına sürükleyip radyatöre bağladıktan sonra, "Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

Tassilo soğukkanlı bir şekilde, "Disneyland'da mı?" diye cevap verdi.

"Uzun zaman önce burada Asmodeus'la karşılaşmıştım. Sizi ne zaman ele geçirdi?"

"Sen neden bahsediyorsun be deli herif?"

Tassilo içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Ama eğer sonu burada gelecekse, korktuğunu gösterip kendini kaçırmanın arzusunu yerine getirmeyi hiç düşünmüyordu. Kendi kurbanlarında kendisini iğrendiren şey bu olmuştu. Şimdi kişiliğini korumalıydı. Tıpkı kendisine gastronomi dünyasının kapılarını açan hocasının öğrettiği gibi.

"En sıkıntılı anımda, Tanrı bana Başmelek Raphael'i gönderdi. O bana şeytanı nasıl yeneceğimi öğretti ve beni bir gezgin kıldı. Ancak bunu anlayabilmem çok uzun sürdü."

Tassilo, durumu ancak şimdi anlayabilmişti.

"Ah lanet olsun. Sen şu Kern'in aradığı manyaksın."

"*Başmelek, merhametinden dolayı başkalarına yardım edenleri sever. Başmelek içime girdi ve bana bir görev verdi. Üzüntülü ve dertli olanlara cennetin sonsuz sıcaklığını sunma görevini yerine getiriyorum.*"

Ron araya girdi.

VINCENT KLIESCH

“Orada ne konuşuyorsunuz? Herifi temizle de gidelim.”

Raphael ona baktı.

“Bana verdiğin sözü hatırlıyor musun? Onların hepsini bulacağını, her birine bu yaptıklarının bedelini ödeteceğini söylemiştin.”

Ron sesini kesti.

“Onları buldun mu? Bedel ödediler mi? Bizi yalnız bırak.”

Ron, başı eğik odayı terk etti.

Baş başa kaldıktan sonra, Tassilo, “Tamam, güzelim,” dedi. “Peki, bundan sonra ne olacak? Beni buraya getirmenin nedeni seni yakalaması için Kern’e yardım etmiş olmam mı? Sana iyi bir avukat tavsiye edebilirim.”

Raphael başını salladı.

“O artık yok.”

Tassilo hemen anladı.

“Demek adresi ondan aldınız.”

“Sanki duvarların size hayranlık dolu sözler etmesini istiyormuşsunuz gibi, aldığınız tüm mektupları duvarlara yapıştırmıştınız. Peki, buradaki duvarlara ne diyorsunuz? Onlar da sizinle konuşuyor mu?”

Tassilo etrafına baktı. Mobilyaların üzeri çarşaflarla örtülmüştü. Duvarlarsa beyaza boyanmıştı. Her şey çok düzgündü. Yalnız evdeki koku, uzun süredir burada kimsenin oturmadığını gösteriyordu.

“Bak, küçüğüm, sana ne diyeceğim, eğer bana bir şey söylemek istiyorsan, söyle. Ama saçma sapan oyunlarıyla benim asabımı bozma.”

“Başmelek elimden tuttu ve beni, onun yardımına en az benim kadar muhtaç olan insanlara yönlendirdi. Asmodeus’u bulmam için de bana Kern’i gönderdi. Sen, bu eve saldıran insanları nasıl baştan çıkardınsa, Tassilo’yu da öyle baştan çıkardın. Ama baş-

ÖLÜM MELEĞİ

melek borusunu iki defa öttürünce, ölümler dirilecek ve intikam alacaklar.”

Tassilo'nun artık en ufak bir şüphesi bile kalmamıştı. Onu kaçıran adam zırdelinin tekiydi. *En azından cesedim temiz olacak,* diye düşündü. *Hatta bakarsın beyaz gömlek bile üzerime tam oturur. Kern bunu mutlaka komik bulacaktır.*

Raphael gözlerini kapadı. Bir an için ortalık sessizliğe gömüldü. Çıt çıkmıyordu. Ne bir kimse konuşuyor ne de Chopin çalıyordu.

Sessizlik başka hatıraları canlandırdı. Kötü hatıraları.

58

19 yıl önce.

Richard von Bergen, Raphael'le birlikte diğer çocukların parıldayan gözlerle anlattıkları lunaparka gitmişti.

Birlikte çok güzel bir gün geçirdiler. Sonunda oğlan Martha ve Sigrid'i bir süreliğine de olsa aklından çıkarabilmişti. Trene binmek için bir saatten fazla sıra beklemişti ama sabretmesine değmişti doğrusu, çünkü uzun zamandır bu kadar çok güldüğünü hatırlamıyordu. Dalgalı nehirde kürek çekmek ve dönme dolaba binmek de onu çok eğlendirmişti.

Küçük kafede dondurma yedikleri sırada, Raphael'in babası, “Bunu daha sık yapmalıyız, küçük meleğim,” demişti.

Raphael'in ağzı kulaklarındaydı.

“Birazdan korsanların gösterisi başlayacak,” diye bağırdı.

Lunaparka gelenlerin gözleri önünde, suni bir denizin üzerine yerleştirilmiş küçük bir gemide komik bir oyun oynanıyordu. Şişman ve sarhoş kaptan ganimetlerini korsanlardan, palyaçolardan

ve ehlileştirilmiş hayvanlardan oluşan mürettebatına karşı savunuyordu. Sonunda oynayanların çoğu kendilerini suyun içinde buldular. Çok keyifliydi.

Richard von Bergen, "Seni yine getireceğim," diye oğluna söz verdi. "O zaman sen de bir korsan kaptanı olacaksın. Ama bu sefer gerçek bir gemide."

"Ama sadece ikimiz olacağız, değil mi? Annem olmayacak."

Raphael'in babası, oğlunun annesinin yanında mutsuz olmasına çok üzülmüyordu. *Belki de oğlum için planladığımdan daha erken emekli olurum*, diye düşündü. İçindeki sıkıntıyı belli etmeden, "Evet, sadece ikimiz," diye cevap verdi.

Raphael için gün çok yorucu geçmişti. Saatlerce dönme dolaplarının ve diğer eğlence yerlerinin arasında koşturup durmuş, tekrar tekrar onlara binmişti. Eve dönmek için babasıyla birlikte arabaya bindiğinde çok yorgundu. Birden arabanın telefonu çaldı.

Richard kızgın bir tavırla, "Ne oluyor? Ne var?" diye sordu. "Mümkün değil. Şimdi yoldayım. Hayır, bir saat."

Raphael, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey yok, meleğim."

Von Bergen gergin bir şekilde söylenenleri dinledikten sonra, "Peki öyleyse, yazlık evde buluşalım. Yirmi dakika sonra," dedi.

Richard von Bergen sinyal verdi ve otoyoldan çıktı.

Vardıkları zaman Raphael'e, "Arabada kal. Uzun sürmeyecek," dedi.

Babasının oldukça endişeli olduğunu gören oğlan, "Ne yapacaksınız?" diye sordu.

"İşle ilgili. Birkaç kişiyle buluşacağım. Uzun sürmez, sen de biraz uyur dinlenirsin."

Oğlunun alnına sevgi dolu bir öpücük kondurdu ve hızlı adımlarla eve doğru ilerlemeye başladı.

Von Bergen, Raphael'ın kendisini takip ettiğinin farkında değildi.

Raphael oturma odasına girdiğinde, von Bergen telefonda gergin bir şekilde, "Teslimatlar yüzünden. Kolombiyalılar. Buraya geliyorlar," diye konuşuyordu.

Hassas sezgilere sahip Raphael, babasının çok zor bir durumda olduğunu anlamıştı.

Von Bergen bir eliyle telefonun ahizesini kapatırken, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Korkuyorum."

Richard telefonu kapattı. Ama daha oğluna bir şey söyleyemedi, bahçeye bakan pencerenin camının kırıldığını duydular.

Von Bergen heyecanla, "Lanet olsun, hemen saklan," diye fısıldadı.

Raphael kaskatı kesilmişti. Bu küçük evin üzerine çöken tehlikenin farkındaydı.

"Şuraya gir."

Richard von Bergen oğlunu yakaladı ve o an için kendisine en uygun yer olarak görünen koltuğun altına soktu.

Oğlan saklanır saklanmaz üç maskeli adam odaya girdi. Raphael olanları koltuğun altından, ancak dar bir aralıktan seyredebiliyordu.

Adamlardan biri, von Bergen'e vurmaya başlamadan önce, "Juan'm selamını getirdim," diye bağırdı.

Raphael, babasının kafasına inen sopaların çıkardığı tok sesi duyuyordu. Göremiyordu ama birkaç metre mesafede tahmin edilemeyecek kadar korkunç bir olayın gerçekleştiğini hissedebiliyordu. Raphael'ın babası kendini savunmaya çalışıyorsa da saldıranların sayısı karşısında çaresiz kalıyordu. Adamlar üst üste ona vurmaya devam ederken, Raphael tir tir titriyordu.

Bu tıpkı bir gıcırtı duyduğu için uyuyamadığı zamana benziyordu. Beş yaşındaydı ve elbise dolabının içinde bir canavar

olduğunu sanıyordu. Raphael o zaman babasının alt kattan gelen sesini duyabiliyor ve babası orada olduğu sürece, canavarın ona bir şey yapamayacağını biliyordu.

Ama şimdi durum değişmişti. Raphael babasının yardımına koşması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Korkudan kaskatı kesilmişti. Bitmeyecek gibi gelen saniyelerin sonunda, Richard von Bergen yere düşünce, Raphael son defa babasının yüzünü canlı olarak gördü. Saldırganların oğlunu fark etmelerinden korktuğu için, Richard onun bulunduğu yöne doğru bakmıyordu. Ama Raphael'in kendisini gördüğünü biliyordu. Bu nedenle hafifçe gülümsedi. Küçük meleğinin bunun sevgi dolu bir veda olduğunu anlayacağını biliyordu.

Adamlardan biri ağır bir aksanla, "Sırtacak ne var?" diye bağırdı ve sopasıyla von Bergen sonunda kıpırdamayacak hale gelene kadar adama vurmaya devam etti. Sonra her şey bitti.

Adamlar sinirli bir ses tonuyla İspanyolca konuşmaya başladılar. Raphael ne konuştuklarını anlamıyordu. Gözlerini babasının parçalanmış yüzüne dikmiş dururken, sanki olayın üzerinden saatler geçmiş gibi hissediyordu. Şok etkisi altında, babasının ayağa kalkacağını, yüzündeki kanları sileceğini ve küçük meleğini koltuğun altından çıkaracağını ümit ediyordu. Ama hiçbir hareket yoktu. Bir süre sonra Raphael adamların gittiğini düşündü. Ama saklandığı yerden dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Adamlar tuzak kurmuş, onu dışarıda bekliyor olabiliyorlardı.

Ancak iki saat sonra, Raphael yavaşça koltuğun altından çıktı. Hava çoktan kararmıştı.

Karşısındaki manzara ay ışığı altında korkunç görünüyordu. Bütün oda harap olmuştu. Her yerde kan vardı. Yerler, duvarlar, her taraf kana bulanmıştı. Kavga sırasında adamlar Richard von Bergen'i cam bir masanın üzerine atmışlardı. Kırılan cam babasının yüzünü ve göğsünü kesmişti. Raphael yerde küçük bir masa lambası buldu ve onu yakmaya cesaret etti. Küçük bir çocuk olmasına rağmen, soluk ışığın altında babasının ölmüş olduğunu anladı. O

ÖLÜM MELEĞİ

henüz ölümün ne demek olduğunu bilmiyordu. Ama babasının ölmüş olduğunu biliyordu. Richard'ın kafatası parçalanmış, sol gözü yerinden çıkmıştı.

Birazdan Martha'yı aramak zorundaydı. Ama babasını bu şekilde görmemeliydi. Babasının Sigrid'in isteklerine karşı geldiği için bu duruma düştüğünü görerek sevinmemeliydi.

Hiç kimse sevgili babasını bu şekilde bulamayacaktı. Belki Raphael onu tekrar sağlığına kavuşturabilir, zamanı geri çevirebilirdi.

Raphael lambayı tekrar masanın üzerine koydu. Sonra dikkatle cam kırıklarını toplamaya başladı. Arkasından devrilmiş iskemleleri kaldırıp yerlerine koydu. Şimdi daha iyi görünüyor, diye düşündü. Sonra babasının yüzündeki kanı silmek için gömleğini çıkardı. Cesedi yerinden kaldıramadı. Çok ağırdı. Ama Raphael, babasının ceketinin cebinde bir güneş gözlüğü olduğunu biliyordu. Bunu korkunç bir şekilde parçalanmış gözlerini örtmek için kullanabilirdi. Ortalık bir süre daha temizledikten sonra, Martha'yı aramanın zamanının geldiğini düşündü.

Telefonun bulunduğu hole koştu. Gözü aynaya takılınca irkildi. Her yer kana bulanmıştı. Ölüm geride pis izlerini bırakmıştı. Yalnız aynadaki bu küçük çocuk temiz kalmıştı. Çıplak göğsüyle orada duruyordu. Sarı saçları düzgün bir şekilde taranmıştı. Mavi gözleri hâlâ saflıktan ve temizlikten parıldıyorlardı. Nedenini bilmediği bir şekilde pantolonu kirlenmemişti. Vücudunda en ufak bir kan izi bile yoktu. Şaşkın bir şekilde gözlerini bir oturma odasına bir de aynadaki görüntüsüne çevirdi. Bunun nedenini bilmiyordu, ama burayı harap eden şeytan ona bir şey yapamamıştı. Birisi koruyucu elini onun üzerinde tutmuştu.

Raphael, bunun kim olduğunu ancak yıllar sonra anlayacaktı.

Sonunda eve vardıkları zaman, Martha, “Şurası,” dedi.

Yolculuk sırasında Kern kadınla birkaç kez konuşmaya çalışmış ama bütün çabaları boşa çıkmıştı. Martha tekrar, yaptıklarının doğru olduğunu söyleyen Sigrid’in bulunduğu kapsülüne geri çekilmişti.

“Durun.”

Kern, Bentley’yi yolun kenarına park etti ve motoru durdurdu. Sessizce Martha’nın konuşmasını bekledi.

“Beni burada bırakmak istiyor. Ama bunu kabul etmeyeceğim. Benimle hiç ilgilenmedi.”

“O benim aradığım adam mı?”

“O iyi bir oğlan değil. Bu babasının suçu.”

“Bırakın onu tutuklayayım. Onun yardıma ihtiyacı var.”

“Psikiyatrlar. Hepsi boş, hiçbiri işe yaramaz.”

“Lütfen silahı bana verin. Oğlunuza bir şey yapmayacağıma söz veriyorum.”

“Zaten hiçbir şey kanıtlayamazsınız. Her şeyi temizledi. Diğer yerler için de aynı şey geçerli.”

Kern düşündü. Temizlik Şeytam’na karşı elinde ne vardı? Parmak izi, DNA, tanıklar! Bunların hiçbiri yoktu. Ayrıca adam çok zengindi. Savunması çok iyi olacaktı.

Bir daha olmamalı. Bunu bir daha yaşayamam.

Sonra Martha, “Gençler,” dedi. “Neukölln’dekiler.”

Kern şaşırarak kulak kabarttı.

“Onlara ne oldu?”

“Onları o öldürdü. O iyi bir oğlan değil.”

“O muydu?”

“Silah. Hâlâ yanında.”

Adamın yanında suç aletini bulursa, hiç şansı kalmaz.

“O sizin oğlunuz. Bana niçin yardım ediyorsunuz?”

Martha, “Ben mi?” diye sordu. “Onu durdurun. Şeyden önce...”

Sözün devamını getirmemişti.

Kern, “Ne olmadan önce?” diye dayattı.

Martha, “İyi değilim,” dedi sessizce. “Fazla zamanım kalmadı.

Peki ya sonra ne olacak?”

Kern yazlık villanın penceresinin arkasında hareket eden bir gölge gördü. Bu o muydu? Temizlik Şeytanı’nın kendisi miydi?

Silahını hâlâ Kern’e doğru tutan Martha birden, “Dışarı çık,” diye emretti. “Şimdi ona gidiyoruz.”

Kern dikkatlice bahçeyi çevreleyen çite yaklaştı. Martha onu erişemeyeceği bir mesafeden takip ediyordu.

Evin kapısına geldikleri zaman, Kern, “Bizim geleceğimizi biliyor mu?” diye fısıldadı.

“Hayır, bundan haberi yok. O beni almadan kaçmak istiyor.”

Bu bir tuzak mı? Hayır, neden olsun ki? İstese beni çoktan vururdu.

Martha Kern’e anahtarı uzattı. O da anahtarı dikkatlice kilide soktu.

Birden kapı içeriden açıldı. Kern daha ne olduğunu anlamadan, kendisine doğrultulmuş ikinci bir silah gördü.

Önceden eve doğru geldiklerini gören Ron, “Sessiz olun,” dedi.

“Marthita niçin bu kadar geç kaldın? Bu adam da kim?”

“Polis. Raphael’i tutuklamak istiyor.”

“Que mierda! Aynasız neden buraya getirdin? Carlos nerede?”

“Uzun hikâye. Bırak da içeri girelim.”

Raphael'e bir şey fark ettirmemeye çalışan Ron, Kern'e baktı.
"Bien, aynasız. Tek kelime edersen ölürsün."

Raphael, Tassilo'ya, "Ona işkence mi yaptınız ?" diye sordu.

"Kime? Ah, Jonathan'dan mı bahsediyorsun? İşkence pek doğru bir laf değil. Çünkü o böyle olmasını istiyor."

Raphael cevap vermedi.

"Haydi, küçüğüm, şimdi ayaklarını tekrar yere bas. Dünya uzun boylu, sarı saçlı ve mavi gözlü değil. Hayat güzel bir spor arabayla gezmiyor ve bir villada oturmuyor. Dışarı çıkıp hayatını yaşamalısın. Bunun yerine ortalıkta dolaşıp şeytandan ve intikam meleklerinden bahsediyorsun."

Raphael silahını kaldırdı ve Tassilo'nun suratının tam ortasına nişan aldı.

Sonra hızla, "Ben Tanrı'ımın tahtının batısında duruyor ve dertli ve yaralı insanları koruyorum. Tanrı ruhu iyileştirir, ben de ruhu iyileştiriyorum."

Tassilo, "Sen iyice aklını kaçırmışsın," dedi.

"Asmodeus, Tassilo'yu senden kurtarıyor ve seni cehennemin sönmeyen alevlerinin arasına gönderiyorum. Ben Raphael'im."

Tassilo, susturucunun ucunu görünce gülümsedi.

O sırada, holde kopan bir çığlık duyuldu. Yere bir şey düştü. Boğuşma ve konuşma sesleri duyuldu. Bir tabanca sesi. Kapı açıldı. Ron sırt üstü yere yuvarlandı. Kern ona sarılmıştı. Raphael boğuşanlara bakınca, Tassilo silaha bir tekme attı ve silah yere düştü. Bir başka tekme de karnına indi. Raphael yere düşerken, Ron tekrar ayağa kalkmayı başarmıştı. Martha hareketsiz duruyordu. Ron silahına davrandı.

Tassilo, "Sağ eli yaralı!" diye bağırdı.

Tassilo'nun oradaki varlığı onu şaşırtmış olsa da Kern içgüdüsel olarak Ron'un yanık elini tuttu. Adam acıdan bağırdı ve silahını

ÖLÜM MELEĞİ

yere düşürdü. Bu kargaşanın içinde, Tassilo silahı ayağıyla Kern'e doğru itmeyi başarmıştı.

Tam Raphael silahını ona doğrulturken, Kern ona, "Silahını yere at," diye bağırdı.

Boğuk bir silah sesi; mermi Kern'in kafasının hemen yanından geçti. Kern'in silahından çıkan mermi ise Raphael'in kalçasını sıyırdı. Ron ayağa fırladı ve Kern'i iterek yere düşürdü. Ardından kendisine isabet eden bir mermi sonucunda yere serildi.

Tassilo, "Raphael, bana bak!" diye bağırdı.

Raphael beklenildiği gibi başını ona çevirdi. Bu durumdan faydalanan Kern yerinden fırlayarak Raphael'i yere düşürdü ve silahını alarak onu yerde tuttu.

"İşte bu kadar. Tutuklusunuz."

Seni ele geçirdim. Nihayet. Nathalie...

Tassilo, "Kadın!" diye bağırdı ama Kern reaksiyon göstermeden ensesine yediği bir darbeyle bilincini yitirdi.

60

Martha ve Raphael rahatça konuşabilmek için bahçeye çıkmışlardı.

Raphael, "Nerede olduğumu nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Bensiz mi gitmek istiyordun?"

"Polisi niçin buraya getirdin? Bu da ne demek oluyor?"

"Onları öldürmelisin. Her ikisini de."

"Hayır, Kern'i öldürmem."

"O seni hapse tıkmak istiyor."

Raphael düşündü.

Sonra, "Ron'u niçin vurdun?" diye sordu.

VINCENT KLIESCH

“Onu vurmak istemedim. Ben polisi vurmak istemiştim.”

Raphael Martha’yı, ona inanmayacak kadar iyi tanıyordu.

Bu nedenle, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Belki de beni vurmak istemişsindir, olamaz mı?”

şimdi Kern ve Tassilo birlikte radyatöre bağlanmışlardı.

Tassilo, “Kaderin cilvesi,” dedi. “Yaşarken rakiptik, ölürken birlikte olacağız.”

“Sizi kaçırdı mı?”

“Yaptığımız küçük basın toplantısı ilgisini çekmiş olmalı. Akıl sağlığının pek yerinde olmadığını biliyor musunuz? Şeytanlardan ve içine girip kendisine yol gösteren büyük meleklerden bahsediyor. Ama güzel bir delikanlı.”

“Beni buraya annesi getirdi. Onu durdurmamı istedi. Ama niçin bana vurdu?”

“André Gide bir defasında, *en fazla tutarlılık gösterenler, çoğunlukla hayatın tutarsızlıklarıdır*, demiş. Radyatörü duvardan sökebileceğimize inanıyor musunuz?”

Kern radyatörün ne kadar sağlam yerleştirildiğini kontrol etti.

Ardından, “Üç deyince,” dedi.

Raphael hâlâ Martha’yla konuşuyordu.

“Ron bana ihanet etti, değil mi? Kalbi yumuşadı. Yaşlılıktan sanıyorum.”

“Bensiz gidemezsin. Bana hâlâ ihtiyacın var.”

Raphael güldü.

“Bu tamamen saçmalık. Kendine bir bak. Hâlâ nereye gitmek istiyorsun? Berlin’deki villada otur. Ben sana para gönderirim. Sana bir şey yapmazlar.”

Hamburg'a gelirlerken, Martha denizin dibindeki kapsülünde uzun uzun Sigrid'le konuşmuştu.

Sigrid, "Eğer aynasız onu tutuklarsa, ondan kurtulmuş olursun," demişti.

Martha ise karşı koyarak, "Ama benden başka kimsesi yok. Ona ihanet edemem," diye cevap vermişti.

"Ama o bir deli. Eğer onu durdurmazsan, sonunda seni de öldürecek. Bu senin son şansın. Haydi durma."

"Ama o benim küçük oğlum."

"Bana karşı gelme."

Martha kararsızdı. Kadın kaderine çoktan razı olmuştu. Ama şimdi dizginler tekrar eline verilmişti. Belki de olayların gidişatını etkileyebileceği son şansıydı. Raphael'e bir şey demeden tekrar Sigrid'in sözlerini düşündü:

"Tamam ama ikisini de öldürmelisin. Aynasız da. O çok şey biliyor."

Raphael en geç yarın Martha'yı sorguya çekeceklerini biliyordu. Martha konuşacaktı. Şimdi Raphael'in olaylara hızlı ve kararlı bir şekilde müdahale etmesi gerekiyordu.

"Tamam," diye cevap verdi.

"Şansımız yok..."

Kern ve Tassilo kendilerini kurtarmayı başaramamışlardı.

"Arkadaşlarınız nerede olduğunuzu biliyorlar mı?"

"Onun kim olduğunu biliyorlar. Eğer şansımız varsa, burayı bulurlar."

Tassilo polisin zamanında gelemeyeceğini anlamıştı.

Bu nedenle, "Size hâlâ anlatmadım," diye söze başladı.

"Anlatmak mı?"

"Devam edip etmeyeceğimi."

“Bunun için şimdi vaktimiz yok.”

Tassilo ciddileşti.

“Dostum, *asıl* şimdi vaktimiz var,” dedi. “Siz beni hapishaneye gönderemediniz. Bu sizi çok harap etti. Ama buna rağmen başarılı oldunuz. Mahkemeden sonra devam edemedim.”

“Cinayetler içinizdeki nefreti dindirmeye yetmedi, değil mi?”

Tassilo gözlerini kapadı ve kendini bir kez daha samanlıkta hayal etti. Steinbrecher’in, o aptal herifin, başını masaya son defa çarpmadan önceki halini düşündü. Christensen’im, o inatçı keçinin, bir huniyle kanını akıtmadan önce atardamarlarını kesmesini. Dosanderler; ikisinin de kafasını patlatıncaya kadar birbirine vurmuştu.

Sonra, “Sonlarının geldiğini anladıkları andaki yüz ifadeleri çok etkileyiciydi,” dedi. “Çok keyifliydi. Şansım olsa, muhtemelen tekrar yapardım.”

“Küçük, nemli genç kız vajinası...”

Bu cümle Tassilo’nun hatıralarını canlandırdı.

“Dieter Wagner,” diye iç geçirdi. “O domuz...”

61

Üç yıl önce.

“Sevgili Dieter. Sonunda baş başa kaldık, bak ne güzel mum ışığımız da var. Sence de çok güzel değil mi?”

Dosanderlerin kasılmalarının bitmesinin ardından samanlığa tekrar bir sessizlik çökmüştü.

Tassilo kibarca, “Sizi niçin en sona bıraktığımı biliyor musunuz?” diye sordu.

ÖLÜM MELEĞİ

Wagner yorgun bir şekilde hayır anlamında başını salladı.

“Her defasında. Restorana geldiğiniz lanet olası her seferde hep kapanış saatine yakın bir vakitte geldiniz. Benim çok çalışmış ya da uzun süre ayakta dikilmiş olmam sizin hiç umurunuzda değildi. Size dükkânı kapatacağımızı söylediğimde bana ne dediğinizi hatırlıyor musunuz?”

Wagner cevap vermedi. Yandaki sandalyede oturan Tassilo, yavaşça üzerine doğru eğilirken, Dieter sonuna kadar açılmış gözleriyle ona bakıyordu

“İşini ne zaman bırakacağını ben sana söylerim. Böyle mi söylemiştiniz?”

Wagner ne söylediğini hatırlayamadı. Tassilo ayağa kalktı ve tekrar karanlığın içinde kayboldu. Wagner bu arada her şeyin bir an önce bitmesini ümit ediyordu. Yapamayacağı manyaklık olmayan bu canavardan çok korkuyordu. Tassilo acaba hangi işkence aletleriyle geri dönecekti?

Wagner sadece bir kadeh şarap getirdiğini görünce çok şaşırıldı.

Tassilo tekrar oturduktan sonra, “Sevgili dostum, şimdi olayı tersine çevirelim,” dedi. “Bu defa rahatça bir kadeh şarap içeceğim. Siz de dinleyeceksiniz. Anlaştık mı?”

Wagner hızla evet anlamında başını salladı.

Tassilo, “Mesleğimi seviyorum,” diye söze başladı. “İnsanların unutulmaz bir akşam geçirmelerini sağlamak tahmin edilemeyecek kadar güzel bir şeydir. Onları ağırlamak, onlar için orada olmak. Arzuladıkları her şeyi gözlerinden okumak. Onların masada oturuşlarını, gülmelerini ve güzel bir akşamın tadını çıkarmalarını seyretmek. Birbirlerine evlenme teklif ederler veya birbirlerine âşık olurlar. Ben de orada olurum. Ben sessizce geri planda durur ve bu harikulade dakikalarda onlara eşlik ederim.”

Tassilo, “Hayatını, başkalarının mutluluğuna adanmışların şerefine,” diyerek kadeh kaldırdı. Maskesini aralayarak bir yudum içti.

VINCENT KLIESCH

Wagner'e, "Yoksa sizden hoşlandığımı mı düşündünüz?" diye sordu.

Adam cevap vermedi.

"Bu soruyu kendinize hiç sormadınız, değil mi? Siz beni insan yerine koymadınız. Düşünen ve hisseden biri olarak görmediniz. Benim sizin gözünüzde herhangi bir eşyadan bir farkım yoktu, değil mi? Başgarson. Restoranın demirbaş listesindeki bir nesne. Kullanabileceğimiz bir şey. Canınız ne zaman isterse. Hem de özellikle işini bitirip evine gideceği zaman. Bu size güçlü biri olduğunuz duygusunu veriyordu, değil mi? Son kişi olmak. Ne zaman paydos edileceğine karar verebilmek."

Wagner, Tassilo'nun haklı olduğunu anladı.

Şarabından bir yudum daha aldıktan sonra, Tassilo, "Küçük, nemli genç kız vajinası," dedi. "Sarhoşken başka laf etmezsiniz. Beni bir doktor veya her şeyi anlatabileceğiniz biri gibi görüyordunuz. Belki de beni arkadaşınız sanıyordunuz, kim bilir?"

Tassilo güçlü olmanın verdiği zevkin tadını çıkarıyordu.

"On iki yaşından büyük olması yeterli. Hatırlıyor musunuz? Pedofilinin diğer kültürlerde çok normal olduğunu, bugünkü kızların bu konularda çok bilgili olduklarını söylemiştiniz. Para ve güç sahibi bütün yetişkin erkeklerin onları arzuladıklarından bahsetmiştiniz. Hatta bana küçük bir kızın, kızlık zarının yırtılırken çıkardığı sesi bile anlatmıştınız. Sizi kibarca dinlemiş ve aklımdan bazı şeyler geçirmiştim. Ne düşündüğümü size açıklayayım mı? Acaba *sizin* bekâretinizi bozsam nasıl bir ses çıkar diye düşünmüştüm."

Wagner şok geçirerek gözlerini açtı.

Tassilo onu, "Hayır, hayır," diyerek sakinleştirdi. "Sizin pör-sümüş, ihtiyar kıcınızı değil. Merak etmeyin. Ne zaman o iğrenç sapıklıklarınızı anlatsanız, ben hep sizin şu aptal kel kafanızı vidalı bir mengenede sıkıştırıp patlatsam acaba nasıl bir ses çıkar diye merak ediyordum. Bunun işe yarayacağını düşünüyor musunuz?"

ÖLÜM MELEĞİ

Mumlar neredeyse diplerine kadar yanmışlardı.

Tassilo onları görünce, “Üzgünüm ama işimizi bitirmeliyiz,” dedi.

Sonra ayağa kalktı ve son kez karanlığın içinde kayboldu. Wagner adamın geri dönerken ne getireceğini biliyordu.

Wagner çeliğin soğukluğunu ensesinde hissedince, Tassilo, “Vidayı kaç defa çevirmem gerektiğini biliyor musunuz?” diye sordu.

“Çok komik. Bayan Christensen durmadan beni eleştirirdi. Önlüğüm kirliydi, pantolonum çok uzundu, iyi tıraş olmamıştım. Yemek çok uzun sürüyordu. Kahve yeteri kadar sıcak değildi. Müziğin sesi çok yüksekti. Ondan nefret ediyordum. Bu akşam bana misafir olan herkesten nefret ediyordum. Ama hiçbirinden sizden ettiğim kadar nefret etmedim. Eğer siz olmasaydınız, bu küçük akşam toplantısının asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyorum.”

Tassilo vidayı bir defa çevirdi.

“Diğerlerinin size teşekkür edememeleri çok üzücü.”

Wagner’in şakaklarındaki basınç gittikçe artıyordu.

Tassilo acı tatlı bir sesle, “Ama yine de en sona kalmayı başardınız,” dedi.

Vidayı arka arkaya çevirirken, “Ne dersiniz Dieter, sizce artık paydos saatim geldi mi?” diye sözlerine ekledi.

62

Tassilo, “Dikkate değer bir sestir. Boğuk bir patlama sesi,” dedi.

Kern sesini çıkarmadan dinlemişti.

“Peki, beyni ne oldu?”

VINCENT KLIESCH

“Onu pantolonunun içinde buldum. Tam yerine düşmüştü. Zaten onu hep orada taşımıştı.”

Martha ve Raphael içeri gelince, konuşmaları aniden kesildi.

Martha, “Suyu aç, gerisini ben hallederim,” dedi.

Kern ve Tassilo birbirlerine baktılar. Şu sırada ölüm kararlarının verildiğini anlamışlardı. Raphael, Kern’e doğru eğildi.

Yumuşak bir sesle, “Korkacak bir durum yok,” dedi.

Raphael onun saçlarını okşadı. Sonra Tassilo’yu işaret etti.

“O ruhunuzu hasta etti. Ben hastalara gelir, onları iyileştiririm. Sizi de bu iblisten kurtaracağım.”

Martha, “Onları bırak,” dedi. “Fazla vaktimiz yok.”

Raphael ayağa kalktı ve yan odaya geçti. Birkaç dakika sonra bir kasetçalarlı radyoyla geri döndü. Banyoya gitti, aleti prize takıp çalıştırdı. Chopin’in Nocturne sol minör’ü çalmaya başladı. Sonra küvetin suyunu açtı ve mutfağa gitti.

Martha bağlı duran adamların karşısında duruyor, boş gözlerle onlara bakıyordu.

Kadın Raphael’in duymayacağından emin olduktan sonra, “Her ikinizi de öldürecek,” dedi. “O iyi bir çocuk değil.”

Kern, “Beni çözün. Onu hâlâ durdurabilirim. Bunu siz de istiyordunuz.”

Kadın, “İstemiyorum. Bunu yapmak zorundayım,” diye cevap verdi.

Tassilo araya girerek, “O zaman onu çözün,” dedi.

Martha, tam Kern’in bağlarını çözmeye başlayacaktı ki gözü Tassilo’ya takıldı.

“Onu beraat ettirdiniz,” dedi.

Kern, “Konu bu mu?” diye sordu. “Onu tekrar serbest bırakacaklarından mı korkuyorsunuz? Eğer beni çözerseniz, bir daha asla size bir şey yapmayacağına dair söz veriyorum.”

ÖLÜM MELEĞİ

Martha Kern'in bağlarını çözmekten tekrar vazgeçti.

Kadın, "O hapse girmez. O çok akıllı ve çok zengin," dedi.

Kern, "O bana ateş etti. Sırf bunun için en az on yıl yer," diye cevap verdi.

Martha, "On yıl mı?" diye sordu. Sonra Tassilo'ya baktı. "Peki, sizi serbest bırakırsam kaç yıl yer?"

Tassilo, "Ne öneriyorsunuz?" diye sordu.

"Birkaç dakika sonra öleceksiniz, eğer..."

Kern, "Lanet olsun, burada ne olacak?" diye araya girdi.

Tassilo, "Neden olmasın?" dedi ve güldü.

Martha, tekrar Sigrid'in yanına gitmek için gözlerini kapadı.

"Bunu gerçekten yapmalı mıyım?" diye sordu.

Sigrid, "Ölüm her şeyin sonu değildir. Bunu benden daha iyi kim bilebilir?" diye cevap verdi. "Yakında benim yanıma gelersen, o orada yalnız kalacak ve öldürmeye devam edecek. Ama benim yanıma gelirse, özgürlüğüne kavuşacak."

Martha tekrar gözlerini açtı ve kararlı adımlarla Raphael'in çantasına gitti. Kloroformu ve bezi aldı. Sonra tekrar bağlı duran adamlara döndü.

Kern, "Sizden rica ediyorum. Hâlâ bu işin sonunu iyi bitirme şansımız var!" dedi.

Martha, "İyi mi?" diye sordu.

Kern kadının gözlerine baktı. Bunlar bütün yaşama isteğini kaybetmiş bir insanın gözleriydi. Onu yönlendiren tek şey hayatında bir defa olsun doğrusunu yapma isteğinin getirdiği çaresiz bir ümitti. Kadın beze bol bol kloroform döktü.

Tassilo Kern'e fısıldayarak, "Bana güvenin," dedi ve göz kırptı.

Sonra Martha kloroformu, tamamen hareketsiz kalıncaya kadar Kern'in yüzüne bastırdı.

Raphael mutfakta bulabildiği kadar çok temizlik malzemesini bir araya toplamıştı. Hole çıktığı zaman, küçük bir çocukken karşısında durduğu aynada kendine baktı. Gözlerini kapadı ve banyodan gelen su sesinin çıkardığı gürültünün arasından sıyrılmayı başaran müziği dinledi.

Raphael ağlıyordu. Çocuk parkındaki tırmanma kulesine çıkmış ve aşağıya inememişti. Martha yerinden fırlamış ve dört yaşındaki oğluna koşmuştu. Onu dikkatlice kucaklayıp aşağıya indirmişti. Sonra gözyaşlarını silmiş ve onu öpmüştü.

Gömleğini çıkardı. Uzun boylu ve güçlüydü. Bugün koltuğun altından çıkıp adamların yolunu kesecekti. Mutlu bir şekilde banyoya gitti. Hasta ağırdı. Danner ve Mankwitz'te yaptığı gibi, belki Martha yine taşımasına yardım ederdi. Küvet neredeyse dolmuştu.

Birden arkasından bir ses duydu. "Banyo yapmayı mı düşünüyorsun?"

Şaşırarak geri döndüğünde, karşısında Tassilo'yu buldu. Raphael'in durumu kavraması uzun sürmemişti. Holde duran küçük ve biçare gölgeyi gördü. Martha, anlamsız bir ifadeyle orada duruyor, soğuk bakışlarla Tassilo'nun oğlunu saçlarından kavramasını seyrediyordu. Adam Raphael'in başını hızla çekerek mavi fayanslı duvara çarptı. Raphael ondan daha uzun ve güçlüydü ama buna rağmen kendini savunmadı. O yalnız annesinin anlamsız ve soğuk gözlerine bakıyordu.

Kadın, "Seni gördüm. Gemide," dedi. "Sigrid'i öldürdün."

Başı tekrar fayanslara çarptı. Ardından Tassilo onu tekrar yanına çekti ve atletik vücuduna bakarak güldü.

"Rüya gibi," dedi ve dudaklarını Raphael'inkine yapıştırarak onu kısa ama etkili bir şekilde öptü.

Sonra Raphael'in dizlerini küvetin kenarına bastırdı. Raphael'in dizleri kıvrıldı ve küvetin içine düştü.

ÖLÜM MELEĞİ

Tassilo, "Sen daha babanın gözünde bir parıltıyken, ben insanları cennete gönderiyordum," dedi.

Adam, Chopin çalmaya devam eden radyoyu eline aldı ve küvetin tam üzerinde tuttu. Martha bir adım yaklaştı.

"Sigrid'i neden benden aldın?" diye sordu. "Üçümüz birlikte mutlu olabilirdik."

Radyo korkunç bir cızırtıyla suya düşüp sigortaları attırmadan önce, Tassilo, "Meleklerle benden selam söyle, aşağılık herif!" diye bağırdı.

Raphael henüz ölmemişti. Elektrik çarpmasından felç olmuş bir halde, yüzü tamamen suyun altında kalıncaya kadar yavaş yavaş derine batmaya başladı. Her nefes alışında ciğerlerine daha fazla su doluyordu ama Raphael bunu hissetmiyordu.

Şimdi, yolun sonuna geldiği anda, Tassilo'nun haklı olduğunu anladı. O babasının gözündeki bir parıltıydı. Şimdi de aynen öyle olacaktı. İşte ondan sonra babasının gözleri tekrar parlamaya başlayacaktı.

Sonsuza kadar.

63

Her şey bir sis tabakasıyla çevrelenmiş gibi görünüyordu. Yeni doğan günün zayıf ışıkları tertemiz yıkanmış pencerelerden içeri süzülerek odayı aydınlatıyordu. Kern başta her şeyi bulanık görüyordu ama her şey yavaşça netleşmeye başladı. Ayağa kalkamıyordu ve nerede olduğunu hâlâ bilmiyordu. Bayılmadan önceki son dakikaları tamamen hafızasından silinmiş olmasına rağmen, ondan önceki olaylar, temiz havayla birlikte tekrar gözünün önünde canlanmaya başladı. Mobilyaların simetrik dizilişi hiç dikkatini

VINCENT KLIESCH

çekmedi. Odanın çok iyi temizlenmiş olmasına, soğuk ve ruhsuz bir müze gibi görünmesine neyin sebep olduğunun da farkına varmadı. Titrek adımlarla odanın ortasındaki büyük masaya doğru ilerledi. Düşmemek için yavaş ve dikkatli adımlar atıyordu. Ancak şimdi vücutları görebildi. Ayakta durabilmek için masanın kenarına dayanmak zorunda kaldı. İlgisizce Raphael'i ve Ron'u seyretti. İkisi de, yıkanmış ve tıraş olmuş bir şekilde orada yatıyorlardı. Raphael'in alnındaki yara temizlenmişti. Ron'un kurşun yarası ise temiz gömleğinin altında görünmüyordu.

Temizlik.

Uzaktan polis arabalarının sirenleri duyuluyordu. Kern onları duyunca her şeyin bittiğini hissetti. Sonunda bitmişti. Dizleri bükülüp yere serilmeden önce rahatlamış bir şekilde gözlerini kapadı.

Üç gün sonra.

"Eğer sana fazla gelirse söylemelisin."

Quirin sırf hastanede yatan Kern'i ziyaret etmek için Hamburg'a gelmişti. Martha'nın darbesi onu tahmin edilenden daha ağır yaralamıştı.

Kern, "Her şey yolunda. Basit bir sıyrık," diyerek olayı basitleştirmeye çalıştı. "Gerçekten Dennis'in durumu iyi mi?"

Quirin güldü.

"Onun için endişelenme. Tekrar flört etmeye başladı bile; şu Suzi bir saniye bile yatağının başından ayrılmıyor. Yarım kalan kulağıyla da Bruce Willis'i andırıyor."

"Ben onun gerçekten..."

"Her şey yolunda Julius. Şimdi birkaç gün dinlen. Sonra onu ziyarete gidersin. O da durmadan seni soruyor. İkiniz de benim kahramanlarımsınız; benim davamı da çözmüş oldunuz."

"Dışarıda birinin düzeni sağlaması lazımdı, değil mi?"

"Bittrich birkaç manşeti size ayırmış. Çok güleceksin. Hatta ön sayfaya, sen ve Tassilo'yu *Batman ve Robin* olarak gösteren bir fotomontaj bile yerleştirmiş."

Kern gülümsedi.

"Hangimiz Batman'iz?"

"Bunu bilmesen daha iyi."

"Onun von Bergen olduğu belli oldu mu?"

"Evet, annesi bize her şeyi anlattı. İlginç bir kadın. Bütün gece ortalığı temizlemiş olmalı. Arkasından doğruca polise gitmiş. Seni de öylece baygın bir şekilde bırakmış."

"Neler anlattı?"

"Cinayetleri Raphael planlamış ve uygulamış. Sonra temizliğe yardım etsin diye onu çağırmış."

"Kendisi olamaz mı?"

"Kadın cesetleri tek başına kaldıramazdı."

"Peki, niçin ona yardım etmiş?"

"Onu sen de gördün. Tamamen bitmiş bir durumda ve sadece fiziksel anlamda değil. Onu hemen akıl hastanesine gönderdiler."

Kern, psikolojik rahatsızlıkları olan kişilerin itiraflarının, şüpheli durumlarda yeterli olarak görülmediğini biliyordu.

Bu nedenle "Başka ne var?" diye sordu.

"Her çeşit temizlik eşyası var. Mahzende de tablolar var. Grünberg onlara baktı. Bütün resimlerde Başmelek Raphael var. Hep şu oğlanla birlikte."

"Tobias mı?"

"Aynen. Hep bir üçüncü şahısla birlikte. Görüldüğü kadarıyla, her kurbanı için bir tablo çizmiş. Bunlar Danner'e, Mankwitz'e ve Woelke'ye benziyorlar ama yalnız bu yeterli değil. Tabloların altında porselen kâseler içinde küller vardı."

VINCENT KLIESCH

“Adam, kurbanlarını iblisten kurtarmak için balıkların ciğerlerini ve kalplerini yakıyordu.”

“Grünberg de öyle söylüyor.”

“Danner’i önceden tanıyordu, değil mi?”

“Gemi yolculuklarından tanıyordu. Ayrıca ethernet kartını da bulduk. Dennis’in yeni kız arkadaşı da onu tanıdı. Onun olduğu şüphesiz.”

Kern rahatlamıştı.

“Neukölln’deki gençleri de ona bağlayabiliriz. Silah cesedinin yanındaydı.

“Gençleri neden öldürmüş?”

Meisner de bu konuya fazlasıyla kafa patlatmıştı.

“O öldü,” dedi. “Belki de bunu asla öğrenemeyeceğiz.”

Kern arkasına yaslandı. Eskiye nazaran çok daha iyiydi ama henüz tam olarak iyileşmemişti.

“Grünberg babasıyla ilgili bir sorunu olduğunu da düşünüyor. Çok zengin bir adam. Tanınmış biri. Cesedi on dokuz yıl önce bir tarlada fena halde dövülmüş olarak bulundu ve neden öldürüldüğü hiç açığa çıkarılamadı.”

“Başmelek Raphael, babasını sağlığına kavuşturmak için Tobias’a yardım ediyor.”

“Grünberg de öyle düşünüyor.”

Kern şimdi, “Tassilo’ya ne oldu?” diye sordu.

Quirin derin bir nefes aldı.

“Dün yeni avukatıyla birlikte teslim oldu.”

“Eee?”

“Raphael’in annesi onu zaten temize çıkardı. Oğlu da zaten sizi öldürmek istiyordu.”

Kern cevap vermedi. Her hâkimin bu durumu meşru müdafaa olarak göreceğini anlamıştı.

ÖLÜM MELEĞİ

“Tassilo'nun hayat arkadaşı da bunun bir kaçırma olayı olduğunu söyledi. Eski avukatının başına gelenleri biliyorsun.”

“İyileşecek mi?”

“İyi görünmüyor.”

Dr. Weissdorn bir şekilde bağlı olduğu koltukla camlı bahçe kapısını kırmayı başarmıştı. Ciğerlerine kaçan duman, yanıklar ve kesici bir aletle açılmış yaralar doktorlara fazla ümit vermiyordu.

“Tassilo şimdi nerede?”

“Savcı onu serbest bıraktı. Hakkında dava açılmayacak.”

Meisner, Kern'in bakışlarını fark etti.

“Julius, o senin hayatını kurtardı.”

Kern evet anlamında başını salladı. Çok yavaştı ama Meisner bunu fark edebildi.

Meisner, “Castella seni memnuniyetle Berlin'e geri çağıracaktır,” diye sözüne devam etti.

Kern, “Manyaklar diyarına mı? Kapa çeneni,” diye cevap verdi.

“İyi düşün. O manyaklar olmadan yaşayamayacağını biliyorsun, değil mi?”

“Potsdam'da park cezası kesmeye çok alışmıştım. Ama yine de biraz düşüneyim.”

O anda hastabakıcı içeri girdi ve Meisner'e dönerek, “Bayan şimdi geldi,” dedi.

Meisner hemen ayağa kalktı.

“Ben şimdi diğer arkadaşlarımızın yanına gidiyorum. Benden daha önemli bir ziyaretçin var.”

Kern şaşırarak, “Castella mı?” diye sordu.

Meisner, “Daha da önemli,” diye cevap verdi ve gülerek odayı terk etti.

Kern gelen ziyaretçiyi adımlarının çıkardığı sestten hemen tanımıştı.

VINCENT KLIESCH

Hem şaşırarak, hem de sevinerek, "Nathalie. Burada ne arıyorsun?" diye onu selamladı.

Nathalie, "Yalnız bırakmaya gelmiyorsun," diye cevap verdi. "İyileşmiş olmana çok sevindim."

"Sophie de burada mı?"

"Hayır. O büyükannesinin yanında. Ama gelmeyi çok istedi. Artık bir kahraman olduğuna göre eve devlet helikopteriyle dönüp dönmeyeceğini sordu."

Tıpkı eski günlerdeki gibi gülüştüler.

Sonra Nathalie, "Basın toplantısı için sana çok kızdığımı biliyor musun?" dedi.

"Basın toplantısı yapmamı istememiştin."

"Ama buna rağmen sen onu yaptın ve yaptığın doğrudu. Yoksa bu adamı hiç yakalayamazdın."

"Ashında her şey ters gitti. Dennis neredeyse ölüyordu."

"Evet, Quirin olanları anlattı. Ama o da sen de yaşıyorsunuz."

"Bunu kime borçlu olduğumu da anlattı mı?"

Nathalie cevap vermeden önce biraz tereddüt etti.

Sonunda, "Son günlerde bir hayli düşündüm. Biraz da onun yüzünden," diye cevap verdi. "Basın toplantısına çıkışınız. Ona nasıl baktığınızı gördüm."

Nathalie Kern'in elini tuttu.

"Seninle ilk tanıştığımızda en çok hangi yönüne hayran kaldığımı biliyor musun? Sen her zaman doğru bildiğin şeyler için savaştın. Başkaları ne söylerse söylesin. Ben de böyle yapmalıydım."

"Savaşmak mı?"

Nathalie, "Evet," diye cevap verdi. "Doğru olan için."

Martha ses çıkarmadan yatıyordu. Gözlerini hastane odasının tavanına dikmişti ama bir şey görmüyordu. Kendisi orada değildi. Orada yalnızca bitip tükenmiş ve işe yaramaz gövdesi duruyordu. Derinlerde, denizin dibinde her şey istediği gibiydi.

Sigrid sevgiyle Martha'nın göğüslerini okşarken, "Seni özledim," dedi.

Katilleri Richard'ın üzerine salmak onun fikriydi. Bu fikir Martha'nın da hoşuna gitmişti. Herkes, hatta Ron bile, onların Kolombiyalı olduklarını sanacaklardı. Raphael'i korumak için cesedi ormana götüren de oydu. Daha sonra en iyi dostunun katilinin kim olduğunu anlamıştı. Adamı konuşturarak bu görevi veren kadının adını öğrenmek zor olmamıştı.

Bu durum Ron'u çok üzmüştü ama yine de susmuştu. Hem Martha'ya hem de Raphael'e olan sevgisi, onu bu korkunç gerçeği kendine saklamasına mecbur etmişti.

Martha sevgilisinin kulağına, "Küçük bir bahçe yapıp çiçekler ekelim," diye fısıldadı.

"Senin için dünyanın bütün çiçeklerini ekerim.

Birlikte güldüler.

Sonra Martha, "Raphael için de bir çiçek bahçesi istiyorum," dedi. "Küçükken çok şekerdi."

Sigrid, "Bizi ziyarete gelecek mi?" diye sordu.

Martha oğlunu gözünün önünde canlandırdı. Oynarken düşüp dizini incittiğinde nasıl ağladığı, ona üzerinde en sevdiği kahramanların resimleri bulunan bir pijama aldığı gün nasıl sevindiği gözünün önüne geldi.

"Evet," diye cevap verdi. "Sonra tekrar baştan başlayalım. Yalnız sen, ben ve küçük meleğimiz."

VINCENT KLIESCH

Kapsülün penceresinin önünde, yunuslar neşeli bir şekilde dans ederek ona veda ediyorlardı. Martha'yı bir daha suyun üstüne çıkarmak zorunda kalmayacaklarını biliyorlardı.

Bir daha asla suyun üstüne çıkmayacaktı.

65

Üç ay sonra.

Bir süre Tassilo'nun kitabını okuduktan sonra, Kern, "Doğruyu söylemek gerekirse, hiç fena değil," dedi.

Nathalie evi taşırken getirdiği son karton kutuyu açarken, "Evet ama komiseri anlatırken bayağı abartmış. Seni sevdiğini mi düşünüyorsun?" diye şaka yaptı.

Kern iyileşir iyileşmez hemen LKA Berlin'deki yeni ofisine taşınmıştı, yeni evleri de sonunda bitmişti. Bugün birlikte ilk gecelerini burada geçireceklerdi.

Sevgili ayısını bulamayan Sophie, "Pitzel nerede?" diye sordu.

Nathalie, "Hâlâ arabada. Gel, gidip alalım."

Kern arkalarından baktı. Sonra kahve fincanına uzandı. Aylardır alkol almıyordu. Bunun yerine Grünberg'in kullandığı kahve makinesinin aynısını almıştı.

Nathalie'yle önlerindeki yol pek kolay değildi. Ama ne kadar inişli çıkışlı olsa da bu yolda ilerlemeye kesin kararlıydılar.

İkisi de evden çıkınca Kern dizüstü bilgisayarını açtı. LKA'daki arkadaşları ona gelen bir e-postayı iletmışlerdi. Önceden en az yirmi defa görmüş olmasına rağmen, bir kez daha okudu.

ÖLÜM MELEĞİ

Sevgili Julius,

Size ancak şimdi yazabildiğim için lütfen beni affedin. Eski avukatımın rahatsızlığı nedeniyle kitabımın yayınlanmasında bazı zorluklar yaşadığımı tahmin etmişsinizdir. Ama artık her şey yoluna girdiği için size bu satırları yazabiliyorum. Çünkü bir süre birbirimizi göremeyeceğiz.

Ortak arkadaşımız Jan Bittrich bizi “mükemmel bir çift” olarak lanse ediyor. Onunla aynı fikirde olmadığımı bilmenizi isterim. Asla duygularınızı incitmek istemiyorum ve bunu yapmayı başaramadığım her durum için sizden özür diliyorum.

Eğer, bu güzel delikanlıyı diğer tarafa göndermekten zevk alıp almadığımı sorarsanız, sizi temin ederim ki böyle bir şey hissetmedim. Ben bütün insanlardan nefret etmiyorum. Ama bazıları insana seçim şansı bırakmıyor.

Bittrich’in sizin hayatınızı kurtardığım konusundaki düşüncelerine katılmadığınızı biliyorum. Benim kendi canımı kurtarmak istediğimi düşünüyorsunuzdur. Ne olursa olsun, sizden minnettar kalmanızı beklemiyorum.

Aksine, ben size bir teşekkür borçluyum. Sizin sayenizde hizmet sektörüne sırt çevirmek zorunda kaldım. Özgür olmanın ne demek olduğunu ancak şimdi anlayabiliyorum. Bu durumun, basın toplantısında sarf ettiğiniz sözlere geri dönmek için uygun olduğunu düşünüyorum.

Beni er ya da geç parmaklıkların arkasına tıkacağınızı söylemiştiniz. Son olayların da sizi bu fikrinizden vazgeçirmediğini varsayıyorum. Kim bilir, belki bir gün bu arzunuzu gerçekleştirmek fırsatını bulursunuz. Anlayabileceğiniz nedenlerle, size bu konuda yardımcı olamayacağım. Bir süre Albert

VINCENT KLIESCH

Einstein'ın sözlerini uygulayalım: "Hiçbir zaman geleceği düşünmüyorum. O zaten yeteri kadar çabuk gelecektir."

Ben sizin düşmanınız değilim.

Sevgiler

T.

Nathalie, Sophie ve ayısıyla birlikte geri döndüğünde, "İlginç bir şey var mı?" diye sordu.

Kern, "Her zamanki gereksiz e-postalar işte," diye cevap verdi.

Sonra dizüstü bilgisayarını kapattı ve pencerenin yanına gitti. Meisner'in ona hediye ettiği yuka palmyesini eline aldı.

Nathalie, "Başka bir yere mi koyacaksın?" diye sordu.

"Onu Quirin'e götüreceğim. Ona benden daha fazla ihtiyacı olan biri var."

Nathalie daha başka sorular sormadan önce, Sophie onu yeni çocuk odasına sürükledi. Kern de onları takip etti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Nathalie yanında uykuya daldıktan sonra, Kern bir süre daha uyanık kaldı. Şimdiye kadar Tassilo'yu düşünmeden geçirdiği tek bir günü bile olmamıştı ve bu durum belki de asla değişmeyecekti. Kern, bununla yaşamayı öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Yavaş yavaş, adım adım. Bu karanlık taraf artık hayatının bir parçası olmuştu. Ama karısının yanında sakın bir şekilde uyuduğunu görünce, bütün bunları neden göze aldığını iyice anladı. Artık dünyadaki hiçbir Tassilo'nun onu karısından ayıramayacağını hissediyordu.

Gözlerini kapamadan önce, bir süre daha Nathalie'yi seyretti. Uzun bir zaman sonra ilk defa uyuyacağına seviniyordu. Çünkü rüya görmeyeceğinden emindi.

TEŞEKKÜRLER

Bir romanın son sayfası yazıldığında, kulağa biraz dokunaklı da gelse, hayatın bir bölümü sona erer. *Ölüm Meleği*'ni yazdığım süre içinde, kendim, roman karakterlerim ve konunun akışı hakkında inanılmayacak kadar çok şey öğrendim. Ama hepsinden önemlisi arkadaşlarımı tanıdım.

Burada bana yardımcı olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Onlar olmasaydı bu kitap yazılamazdı.

Öncelikle, en iyi arkadaşım Suzana "Suzi" Migric'e çok teşekkür ederim. Adını romandaki güzel bir karaktere vermesinin dışında (ki bu onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı), ilk sayfadan başlayarak yazdığım her kelimeyi okuyup bana tavsiyelerde bulundu ve yeni fikirler üretmemde yardımcı oldu. Ve eleştirdi. Hem de fazlasıyla. Özellikle kitabın ilk taslağında Raphael kendini o kadar çok yağlamıştı ki okuduğu sayfalar neredeyse kızın elinden kayıp gidecekti.

Akşam oturumlarımızda şarap endüstrisine fazlasıyla katkımız dokundu, bundan sonraki kitabımda da yine aynı şeyin olacağından eminim!

Ayrıca bir edebiyat araştırmacısı ve arkadaşım olarak ilk romanımda ipin ucunu kaçırmamam için bana fazlasıyla yardımcı olan Martina Schuster'e de bir teşekkür borçluyum. Başından beri kitabın yayınlanacağı konusunda hiçbir şüphesi olmadı. Ama benim için asıl önemli olan şey, eğer şüphesi olsaydı da bunu çekinmeden dile getireceğinden emin olmamdır.

ÖLÜM MELEĞİ

Edebiyat ajanslarının önüne düzenli olarak düzinelerce kitap geliyor. Bunların büyük bir kısmı değerlendirilmesi gereken, gerçekten güzel ve değerli yapıtlar. Bu nedenle kitabımın basımında aracılık yapan “Thomas Schlück” Ajansı’na en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Özellikle kitabımı diğer eserlerin arasından seçip, başarılı olacağıma inanan menajerim Julia Krischak’a büyük bir teşekkür borçluyum. Teşekkürler!

Normalde kitabını yayınlayacak bir yayınevi bulmak bir yazar için sabır isteyen bir iştir. Blanvalet Yayınevi’ndeki editörüm Nicola Bartels beni bir hafta sonu bekletti. Cuma günü kitap masasındaydı. Bir sonraki sah günü ise sözleşme teklifini gönderdi. Buna ne kadar çok sevindiğimi tahmin edersiniz. Bayan Bartels, baştan itibaren *Ölüm Meleği*’nin basılması için özel bir ilgi göstererek roman yazarlığına unutulmaz bir başlangıç yapmamı sağladı. Bundan sonra da birlikte bir sürü güzel kitaplar çıkaracağımızı umuyorum!

Berlin Polisi’nin yazarlar için açtığı danışmanlık bürosu çok güzel bir hizmet. Birçok heyecan verici görüşmenin ardından, cana yakın bayan memurlardan LKA’nın çalışmaları hakkında çok önemli bilgiler edindim. Bu değerli bilgiler için onlara teşekkür ederim. Ve arada kaldığım durumlarda polis soruşturmalarının gerçekliğine uymayarak heyecan ve gerilimi ön plana çıkarmayı tercih ettiğim için özür dilerim.

Bir fikrin basılmaya hazır bir kitap haline gelmesine kadar uzayan bu yolda benden yardımlarını eksik etmeyen birçok arkadaşım daha var.

Yazı yazmaktan ona fazla zaman ayıramadığım ve çok çalışmam gereken akşamlarda bir saat içinde bana üç kereden fazla telefon etmeyen dostum Andreas Axmann’a teşekkürler.

Jano Bittrich, bana yalnız adının büyük bir bölümünü vermekle kalmadı, aynı zamanda kitabın son halinde yer almayan muhteşem bir roman karakteri yaratmamı sağladı. Biraz daha bekle, belki sonraki polisiye romanlarından birinde ortaya çıkar...

Gastronomi sektöründe çalışan eski arkadaşlarım, bir kısmını kitabıma da aldığım, sinir bozucu müşteriler hakkında birçok hikâye anlattılar. Çoğunu abartmak zorunda bile kalmadım.

Gastronomi sektöründe çalıştığım yıllarda benim sinirlerimi bozan müşterilere teşekkür ederim. Şaka yapmıyorum, onlar olmasaydı bu kitap yazılamazdı.

Ama restoranda çalıştığım sürenin kitabımdaki kadar kötü olmamasını sağlayan sayısız kibar müşteriye de sonsuz teşekkürlerimi sunmam gerektiğini düşünüyorum. Çok sağ olun!

Dr. Rainer Schöttle (aslında ismi kadar ciddi biri değildir) bir redaktör olarak yazıya son şeklini verirken unuttuğum yüzlerce virgülü yerine koydu. Teşekkürler.

Kitabın o güzel kapağını hazırlayan "hilden_design"m grafiğini ne yazık ki şahsen tanımıyorum. Ona da çok teşekkür ederim. Çok beğendim, hâlâ da beğeniyorum!

Manuel Abraham sıkı bir aksiyon halinde kitap için fotoğrafını çekti. Ayrıca bu fotoğrafı, bu romanı yazma fikrinin aklıma geldiği restoranda çektik.

Yurdun dört bir yanındaki birçok kitapçı ve yayınevi çalışanları, sizin bu kitabı satın alabilmeniz için gösterdikleri çabayı normal görebilirler. Ben görmüyorum. Çok teşekkür ederim!

En büyük teşekkürü ise sizler, kitabımı okumuş olanlar hak ediyor.

Kitapçı rafları romanlarla dolu. Ama siz benim kitabımı almayı seçtiniz. Bu nedenle size teşekkür ediyorum.

Umarım, güveninize layık olmuşumdur.

Vincent Kliesch